BIBLIOTECA N. C.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

# ALOYSII IVGLARIS ELOGIORVM.

Pars Prima.

Digitized by Google

# ALOYSII IVGLARIS NICIENSIS

*E Societate IESV*

# CHRISTVS IESVS,

Hoc eſt

# ELOGIORVM

Pars Prima,

DIVINA CONTINENS.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

VENETIIS, M DC LXXX.

Apud Nicolaum Pezzana.

*Cum Superiorum Licentia, & Priuilegio.*

Ex libris Ioannis Batt(ist)e à S. Maria Magdalena.

# CHRISTVS IESVS

## HOC EST

# DEI HOMINIS

## ELOGIA

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Adm. R. P.

# MVTIO VITELLESCO

*Societatis IESV*

## GENERALI PRÆPOSITO
Ab Authore Dicata.

*ANnum iam octauum decimum probroſam arborem in agro tuo toleras, Clemens Agricola: culpare patientiam tuam poſſis, quòd illam non ante ſuccideris, niſi ferendis nondum par fructibus, ad flores vſque proficeret. Accreuit vinea Domini, te cultore, fœcun-*

*ditas; Sterilitas in ea cœpit eſſe par monſtro, piacularis habetur, qui ſe tibi ſine manipulis ſiſtat; ignorari curet à te, cui non ſuppetat; vndè laudari cognitus poſſit. Ego vnus inani Vere me iactans, Autumnum, quem cæteri exhibent, vix polliceor, & eius à cultoris induſtria, Reus ammarum, tellurem optimam, in ſuſpicionem parum probatæ fertilitatis adduco. De filijs tuis fratribus meis vix vllus eſt, qui fortia non præferat floridis; Militares animæ adhuc circumferentes IGNATIVM, vel cùm calamos tractant, malunt pugnare, quàm ludere: Europam ſudoribus irrigat, qui Aſiam cruore non poteſt: ſtudet ſcribenda patrare, cui non eſt otium legenda ſcribere: latè manauit in membra fœcunditas capitis: ætas meſſium regnante te fuit, facere tibi Martyres ſyluam palmarum: Doctores verò terruere lucubrationibus ſuis poſterorum ingenia: implere potuiſti Cellaria Domini ex vindemia ſanguinis nouo vino, horrea verò ex manipulorum redundantia nouo frumento. Vnde mihi igitur fiducia iſta tam ſtolida, vt exigentem pro ea, quæ ineſt Virtutibus auaritia, à ſuorum ſingulis fructus, ſolis ſperauerim placare floribus poſſe? Dicam planè id, quod res eſt, nec notam temeritatis culpabili diſſimulatione grauabo. Hæc ipſa frugum*

exu-

*exuberantia, quæ probrum ſterilitatis augeret, minuit eiuſdem pudorem; Aduertit in diebus meſſium, quaſcumque mortui Veris placere reliquias, & vbi omnia ſuis onerata ſunt fœtibus, quodcumque germen imitari roſam potueris Dei conſpectum inter aras mereri. Myrtus, Cypariſſus, & Laurus, quia nullum è ſenſibus præter oculos paſcunt, excluduntur à prædio pauperis; in horto verò diuitis, cui vel ipſa vmbra genus fructuum eſt, ſola plerumque laudantur. Redundant apud te ſegetes honeſtatis, eſſe non debeas ita ſeuerus exactor, vt nulli condones vſuram telluris, quam occupat, contentus eſſe floribus potes: ijs præſertim, qui commendationem, quam à radice non habent, à Chriſto accipiunt, quem coronant. Qualeſcumque ſint, tibi debentur, quia in agro creuerunt tuo. Videri tibi poſſum meo parum fœlix in opere, non item in conſilio parum prudens, qui Florem Campi in meorum ornamentum aſſumpſerim, vt is cuius odoribus beare te ſoles, cæterorum tibi graueolentiam, aut tegeret, aut corrigeret. Elogijs hiſce, ſi Chriſti nomen, vel tuum detrahas, iam non Elogia, ſed Satyræ ſunt, quibus inconſultus Auctor, ſi quam habuit prudentiæ famam, oppreſſit. Acumina hæc præter me nullum pungunt; & ſi quis in his luminibus micat, ignis fa-*

*tuus eſt, illuſtrandis potiùs ſcriptoris tenebris natus, quàm Lectoris affectibus accendendis. Deſipiendi opportunitas, inſipientem me fecit, octauum iam annum in Rhetorum horto detentus, turpe putaui ſine floribus à tanta amœnitate recedere, & abiturum in Caluariam, ad minuendum exeſæ rupis horrorem à Pindo ſuppetias non habere: putaui auerſantis aſpera militis partes eſſe, Duci ſuo in Cruce languenti horrentem mutare galeam, & ſpinas, quibus aſſiduè torpentes pungimur, collectis vndequaque roſis veſtire. Quamquam, quid hac apud te ita diſcepto? ac ſi obſeruantia, non neceſſitas fuerit, quod hoc tibi munus obtulerim? Reueritus parentis faciem degener filius, eam omni arte, qua poteram declinabam: horrebam Romæ oculis me fabulam dare: Criminoſam eloquentiam in Areopago Latij ſanctiſſimis ventilandam Iudicibus ſiſtere non audebam. Elegit te Chriſtus ipſe, non ego, abortiui operis curatorem: meis ille adhuc parum formatus in manibus, me propemodum inſcio, euolauit in tuas: non alij ſua dicari paſſus Elogia, quàm cui Societatem ſuam, quæ Elogium illi longè luculentius eſt, tot iam annos cuſtodiendam commiſit. Accipies igitur, vel à me, vel à Chriſto, ab vtroque tibi exhibitum munus, & vt debebis illi pro argumento beneuolen-*

*tiæ gratiam, ita mihi pro temeritatis piaculo veniam non negabis. Si quam à Deo meruero laboris huius mercedem, eam omnem ſoſpitati tuæ voueo pretium. Commune hoc mihi cum ſocijs omnibus votum eſt: Annos tuos ſinguli, vel decremento noſtrorum, auemus augere. Magna pars noſtri viuit in te: ſollicitè ſeruare te debes, ne tuorum vitam negligere videaris in tua. Sæcularis annus feliciſſimis auſpicijs, quia tuis, Ordini iam exortus eſt noſtro. Lætor vt omnibus fluat, illi gaudia incolumitate tua gemina. Nihil Tartareo formidamus à Porſena, quamdiu Roma Mutium nobis aliquem nutriet.*

# MENS AVCTORIS
## IN HOC OPVSCVLO.

AVDAX consilium hominis Deo Elogium ſcribere molientis. Non laudatur Diuinitas per iniuriam, quam illi vtique palmarem infligit, quiſquis de ea credat dignum aliquid promi poſſe. Encomium illi omne de conſcientia Magnitudinis ſuæ; cætera, ſi quæ accipit eius magis tolerantiam, quam excellentiam probant. Loqui citrà piaculum de tanta Maieſtate vix poſſumus, cùm & habeat notam impietatis vituperatio, nec vacet temeritatis ſuſpicione lauaatio. Chriſto verò quid opus Elogij, cui ſtat pro Elogio Mundus ipſe, tot leuatus oneribus, tot auctus commodis, tot expiatus impenſis? Elogia Chriſti ſunt quæcumque honeſtè cogitamus, aut facit humanum genus: laus noſtra omnis redundat in eum, à quo lumen habemus, vnde poſſimus recta perſpice-

ſpicere, & robur vnde audeamus ardua ſuperare. Ex quo eius Encomiaſtes ad fluenta Iordanis factus eſt Pater, piaculare cœpit eſſe mortalibus idem ſibi munus aſſumere. Ipſa Petri de Diuinitate confeſſio non admiſſa, niſi quia veniebat à Patre: excepit iniurias tacitus, præconia reiecit iratus, nec vnquam durius increpiti ſpiritus deſertores, quam cum de illo potiora iactarent; Adeo peculiare ſibi eſſe voluit, non aliunde, quam è cœlo laudari. Aſſentationis organa dedignata Veritas eſt: timuit ne periret aliquid de laudibus ſuis, ſi per ea ipſa ora tranſirent, per quæ tam multa mendacia laberentur.

Mihi nihilominus debitum verius eſt, quam conſilium iſta temeritas. Loqui ſine culpa non poſſum; at nec poſſum ſine culpa tacere. Non eſt innocens ſilentium debentis Deo facundiam, ſi quam habet. Par eſt, vt auctori ſuo pendant vniuerſa vectigal, nec id effugium relinquendum ingratis, vt excuſare ſe poſſint, ſe Deo dignum aliquid non habere. Æternus Agricola terræ noſtræ, non niſi pro ſemine, quod commiſerit, exigit Meſſem: nec ab Anſere Luſciniæ Modulos, nec ab Vlula Aſcredulæ concentus expectat: Solitus nos ex tenuitate noſtra non ex ſua dignitate metiri, magis quid poſſimus, quam quid debeamus attendit. Adde, quod vſque ad laudum no-

ſtrarum tolerantiam patiens Deus eſt, cui diſplicere vix poſſunt ſola placendi voluntate peccantes.

Nec quia Chriſti gloria per Elogia noſtra non creſcit, ideo, aut ingrata illi ſunt, aut inutilia nobis. Neſcit Chriſtus vſque ad damna noſtra ſuas laudes odiſſe; vt gloriam non quærat ſuam, eam per diſpendia noſtra non deſpicit; amat etiam quod ſibi honorificum eſt, quoties id ſit vtile laudatori. Ad quid in eo theſauros omnes ſapientiæ conderet Pater, ſi capitale eſſe debuiſſet ingenijs ſuæ inde mendicitati remedium poſcere? Cur prohiberentur ex hac eruere fodina pretioſiſſimos ſenſus qui meliores habere aliunde non poſſent? Mihi ſanè durior nulla lex ſit, quam quæ iubeat de eo vno tacere, de quo vno loqui prima mihi ambitio eſt. Non alium nactus parentem Gratiæ, non alium ſortitus ducem Militiæ, in eius Societate ab anno Quarto decimo ſtipendia mereo: ſupellex mea omnis, donum eius eſt, & adhuc de alio, aut cogitare poſſim, aut ſcribere? Male vigil vt ſim, nondum ita cæcutio, vt non intelligam, quàm mihi non inutilis ſit de Chriſto tractatio. Faſciculus Myrrhæ, nullis amittit in manibus odorem ſuum, vſu ipſo ſuauitas eius infunditur: quò contrectatur frequentius, eò ſuauius halat. Vt facilè afficimur ad ea ipſa, quæ ſcribimus,

bimus, ſpero vtique futurum, vt per excitationem ingenij, accendatur voluntas, & vt æterna vtriuſque potentiæ commercia ſunt, amor excitetur in corde, qui per recordationem aſſiduam præparatur in mente.

Quamquam, vt hanc mihi proponerem laborum metam, non tam electio, quàm genius fuit. Vt alienum Natura me fecit ab ijs, qui aut per calumniam inſidiantur Virtuti, aut per aſsentationem vitijs lenocinantur, cum ſelegi præ omnibus, in quo eſset vtriuſque vitij nulla capacitas, cùm nec tanta ſanctitas, conuicio, nec tanta Veritas, aſsentationi locum relinquat.

Nec negarim me in eo etiam egiſſe rem meam, quòd perituro operi argumenti æternitate conſului. Non hæc mihi de me opinio eſt, vt hæc diù victura confidam: quidquid tamen carpſerit liuor, ſupererit ſemper aliquid, quòd vel ab inuito laudetur: improbari poterit manus artificis, materies non poterit non probari. Qui ſcierit difficultatem operis, multa in eius gratiam condonabit Auctori. Dę Chriſto quidquid dixeris, infra debitum, & meritum eſt. Sepeliuntur lumina, quæ feruntur ad Solem, & quæ alijs dicta niteſcerent, de Deo dicta vileſcunt.

Hoc

Hoc vnum prodeſt in hoc ſcribendi genere, quod in alio plurimum obfuiſſet, rerum dicendarum notitia. Obſcura ſunt ingenij lumina, vbi caligo aliqua rerum eſt: Quæ narratione indigent, amittunt, dum explicantur, acumen. Phygionum more telam ſupponimus, cui ſuper inducamus ornatum. Cœterùm primitiæ iſtæ ſunt, quas ſuo ſibi iure vendicatis, à quo ſterile ingenium habuit, vt ad laudem vſque fœcunditatis proficeret. Caue, Lector, ne à primitijs maturitatem omnem exquiras. Acerbitatem, quam habent, titulus nouitatis excuſet.

MO.

# MONITA
# AD LECTOREM.

Cram te Reus à præceptis abſtineo: moneo tantum pauca pro cauſa. Genus hoc ſcriptionis iam noſti. Noſtro ſeu natum, ſeu renatum in ſæculo, pleraque nobilitauit ingenia. Periodos tamen qui quæris, & Latini medullam ſermonis, aliam omnem officinam adito. Acutus videri qui vult, ſæpè Latinus eſſe non poteſt. Libera Poeſis hæc ſuis ſolum propemodum legibus viuit: vel cum Grammaticorum iniuria tolerat plerumque barberiem. Ornatum omnem ex nitore luminum quærit, quæ veſtire voluiſſe, tegere eſt. Mihi verò ratione argumenti venia aliqua maior debetur. Tullij verbis præferri Chriſtus vult ſua; ſacra hiſtoria profanam non vno in loco elegantiam reijcit. Amaui ſuper acumina grauitatem, quam non ſemel a vocibus illis accepi, quæ cum ab Auctoritate Dei habeant pondus, grauiores eſſe non

poſſint:

*poſſint: Caue ne obſonium hoc panem putes. Genus hoc cibi, excitandis ingenijs natum eſt, non paſcendis. Niſi cum moderatione ſumantur, nimium auidis mentibus nauſeam creat. Perpenduntur hæc, non percurruntur; ideo cum violentiam quandam legenti inferant, à quo, non quamcumque, ſed omnem attentionem expoſcunt diù tolerari non poſſunt. Farta Laconiſmis oratio, quia minimum imitatur naturam, vt illam exhilarat prima illa ſpecie artis, ita paulò pòſt lædit, dum nihil illi obuium exhibet, ſed omnia talia, vt niſi eruantur, non prodeant. Flores hi ſunt: carpuntur per ſe ſinguli ſummis digitis, non tota immiſſa falce metuntur: Vbi vnum, aut alterum delibaris Elogium, ne faſtidire alia debeas, nouam famem expecta. Scio deſideraturum te in hoc opere illud ipſum, quod ego, ſingulis videlicet Elogijs peculiarem imaginem, in quam diuertere identidem oculos poſſes meis ineptijs fatigatus. At iuratus Chriſto Pauper, præter me ipſum nil habui, quod in Chriſti laudem impenderem. Id aliunde Chriſtus expectat.*

CHRI-

# CHRISTO IESV,
# DEO DOMINO,

Duci, ac Iudici ſuo,

## ALOYSIVS IVGLARIS,

PRO FELICITER DEDVCTA AD ANNVM CENTESIMVM, COGNOMINE SIBI FAMILIA, SÆCVLARE SACRIFICIVM HECATOMBEM VERBALEM HISCE CENTVM ELOGIIS IMMOLABAT

*Anno à Partu Virginis*. M. DC. XL.

SAcrificium, quod vnius reſpicit beneficia, non aliud eſſe deceat, quàm Hecatombem. Gratis hominibus quales nos tua cogit eſſe Societas, capitale piaculum ſit, ſi quis annus ſine ſua victima

fluxe-

fluxerit. Myſtam me tamen hæc non poſcit occaſio, cui Paupertas, in vno bonorum votiua genere, in alijs neceſſaria, interdicere immolationis huius impenſas. Debitas ſummo cuipiam Hierarchæ partes male occupat ſacrificulus de Flaminum plebe poſtremus, qui vbi ſe diu torſerit, è promptuario ſuo educere domum non aliud, quàm verba poſſit. Qui nihilominus mei noſti medullam conſilij, tolerabis temeritatem, quæ ſi dignitati non conſuluit tuæ, neceſſitati conſulit meæ, omnium & ipſe notarum peccator ſorum tuum declinare non ſperans, placare te mihi iudicem ſtudeo. Solemnis hæc Reis induſtria, vt largitione aliqua ſuppleant, quod æquitati cauſæ defuerit. Agnoſcitur quædam in muneribus vis venefica, quæ vel te Leonem iam factum poſſit in veterem Agni formam transferre. Meum ſane hoc, quia te continet, tibi vile non ſit. Ne attendas in eo, aut phreneſim ingenij ſupra ſuas vires audentis, aut infelicitatem facundiæ infra ſenſuum merita

per-

perſiſtentis; Vbi te ipſum potes inſpicere non debes quæ te circumſtant ſcrutari. Pulcritudo tua libertatem hanc non relinquit ſpeculatoribus ſuis, vt vbi oculos in eam ſemel intenderint, torquere illos alio poſſint. Placare iſta te debeant, quia ea ipſa ſunt, quibus tu olim Patrem placaſti. Facere vt poſſit omnia: hoc non potes, ne tu idem ipſe ſis, quem laudamus. Non officiat pretio muneris inurbanitas offerentis: Nam & ad aras victima incruenta mactatus, & ſi nihil accipias de mali ſacerdotis virtute, nihil amittis de tua. Omnibus omnia factus es, malo etiam poetæ Mœcenas. Caue tamen ne eadem mihi lege decernas præmium operis, qua olim ineptiſſimo Rabulæ laudatori ſuo Sylla; atque ita me muneres; non quod de te dignum aliquid ſcripſerim, ſed ne ſcribam in poſterum tam indigna. Nolim ſeiungas argumentum ab opere, quód ſine te nullum eſt. Quidquid hoc viuit in libro, viuit ex te. Te illi ſi igitur ſubtrahas, adempta corpori ani-

anima cadauer feciſti. Cœtera omnia ornatum omne à Forma, hoc vnum opus, inuerſo naturæ ordine, Formam omnem accipit à Materia. Licet Elogia hæc Elogium à te nullum expectent, & is ego non ſim, qui à te qui ſolus Veritas, & non aſſentatio es, quod benè de te ſcripſerim, audire confidam: Si quam tamen adhuc, pro ſingulari etiam in immeritos munificentia tua, mihi feceris optionem mercedis, felicioris ingenij electionem ſequutus, Non aliam exigo, quàm te ipſam.

# ELOGIORVM INDEX.


*CHriſtus Ieſus Dei Filius ab æterno.* 1
*A cœli Caduceatore eius nunciatur aduentus.* 2
*Matris in vtero Ioannem inuiſit.* 4
*Naſcitur in Bethlehem Iuda.* 6
*Ortus eius multiplici prodigio illuſtratur.* 7
*Auctus nomine carne minuitur circumciſus.* 9
*Noui ſideris indicio innoteſcit Aſtrologis.* 10
*Aduenis adoratur à Regibus.* 12
*Per Magos Herodem illudit.* 13
*Eius cauſa Innocentum cædes.* 15
*Simeonis in Vlnis ſiſtitur Deo.* 17
*Herodem fugiens exulat in Ægypto.* 19
*Eiuſdem inter Ægyptios commoratio.* 20
*Herode mortuo reuocatur in Patriam.* 22
*Inter Doctores inuenitur in templo.* 23
*Vſque ad annum 30. lignariam exercet.* 25
*Ioannis Baptiſmate abluitur.* 27
*In Deſertum ſecedens tentatur.* 30
*Secus Mare ſcholam aperit, & Apoſtolos vocat.* 32
*Nuptiarum hilaritatem miraculo geminat.* 34
*In Monte diſcipulos erudit ad ſublimia.* 36
*Quinque panibus totidem hominum millia paſcit.* 38


Tem-

*Tempeſtates ſedat, & ambulat ſuper Mare.* 40
*Se ipſum transfigurat in Monte.* 42
*Magdalena amores honeſtat dum facit ſuo.* 45
*Samaritana ſalutis fontes aperit.* 47
*Patrocinatur Adulteræ.* 49
*Zachæum vocat.* 51
*Cananeæ filium curat.* 53
*Centurionem per ſeruum lucratur.* 55
*Non habenti hominem ad piſcinam occurrit.* 57
*Hæmorrhoiſſam à fluxu ſanguinis curat.* 60
*E decem Leproſis nouem experitur ingratos.* 62
*Cæco nato nouam aperit diem.* 64
*Surdos facit audire, & Mutos loqui.* 66
*Filium viduæ ſuſcitat.* 68
*Archiſynagogi filiam in vitam reuocat.* 71
*Lazarum ſororibus reddit.* 73
*Ad Crucem triumphali pompa diſcedit.* 76
*Negotiatores è templo eÿcit.* 78
*In Bethaniæ cœna vnguentis perfunditur.* 80
*A Diſcipulo venditur.* 82
*Agnum cum diſcipulis comedit.* 83
*Conuiuarum ſuorum abluit pedes.* 85
*Nouum ſuis de ipſo conuiuium parat.* 87
*Hymno dicto in hortum diſcedit.* 89
*Orans ſanguineum in ſudorem liqueſcit.* 91
*Dormientes increpat, & hoſtibus occurrit.* 92
*Oſculo proditur.* 94
*A ſuis deſeritur.* 96
*Accuſatur coram Caipha.* 98
*Petrum reſpiciens ſoluit in lacrymas.* 100
*Vexatur per noctem.* 102

*Pila-*

*Pilato ſiſtitur, & accuſatur.* 104
*Ad Herodem miſſus illuditur.* 106
*Ad Pilatum reducitur.* 108
*Flagellis cæditur ad columnam.* 110
*Spinea redimitur corona.* 112
*Oſtenditur populo, & exſibilatur.* 113
*Poſthabetur Barrabæ, & condemnatur.* 115
*Crucem baiulat in Caluariam.* 117
*Nudatur veſtibus.* 118
*Affigitur Cruci.* 120
*Rex Iudæorum inſcribitur.* 122
*Medius inter Latrones.* 124
*Eius calamitas cælum cæcat.* 126
*Torquetur mali Latronis exitio.* 128
*Hilaratur boni Latronis ſalute.* 130
*Sitiens felle, & aceto potatur.* 132
*Pro hoſtibus rogat.* 134
*Diſcipulum Matri, Spiritum Patri commendat.* 136
*Anhelantis mortem clamor, & gemitus.* 138
*Deſertum à Patre ſe queritur.* 140
*Inclinato capite moritur.* 141
*Mortuo tota parentat natura.* 143
*Ex aperto latere manat ſanguis, & aqua.* 145
*Mortui pendentis in Cruce myſteria.* 147
*E Cruce depoſitus tumulatur.* 148
*Epitaphium ſepulto.* 150
*Sepultæ Cruci Epitaphium.* 152
*Spinis, & cæteris dolorum eius inſtrumentis Epitaph.* 154
*Iudæ eius Proditori Epitaphium.* 156
*Amorem ſuum colorat in Syndone.* 158
*Ad Inferos deſcendit.* 160
*Rediuiuus ſurgit è tumulo.* 162
*Vulnera retinet.* 165

*Appa-*

*Apparet matri, & mulieribus.* 166
*Apparet Mariæ Magdalenæ.* 168
*Apparet euntibus in Emmaus.* 170
*Apparet diſcipulis in Cœnaculo.* 172
*Apparet Piſcantibus.* 174
*Aſcenſurus ſuis vale dicit.* 176
*Aſcendit triumphator in cœlum.* 178
*Linguarum imbrem pluit in ſuos.* 180
*Gloria ſua Mundum implet.* 181
*Stephani Agonem ſtans ſpectat.* 183
*Saulum ex equo deturbaturus deſcendit.* 185
*Venientis ad Iudicium apparatus.* 187
*Iudex ſedet in Valle Ioſaphat.* 189
*E tribunali in ſolium migrat, vbi regnat in æternum, & vltra.* 199

# FINIS.

ELO:

ELOGIVM I.

# CHRISTVS IESVS

## DEI FILIVS AB ÆTERNO.

Amicus Silentij Deus eſt;
Semel in tota Æternitate loquutus
Vno omnia dicit in Verbo.
Prima ſui fœcunditate facundus
Ipſa ſui conceptione fit parens.
Vſque adeo in Dei filio
Natiuitatem Conceptio non præcedit;
Cui ipſum Concipi, Naſci eſt.
Ita Patris fœcunditatem exhauriens,
Vt illi Fratrem dare non poſſit,
Vnus cùm ſit,
Numeri damnum compenſat.
Ipſa ſui Apprehenſione Comprehenſio;
Ipſa Intellectione Loquutio,
Sapientia ſine litteris,
Imago ſine lineamentis,
Cùm prodierit ante Luciferum,
Adhuc in ſplendoribus natus eſt.
Citra diſſidium oppoſitus Patri,
Tota ab eodẽ accepta Subſtantia emancipatus
Adhuc habet omnia cum illo communia.

Abauos, Proauoſque ne quære
Illi tota Nobilitas Pater eſt.
Antiquiſſimus genere Maiores non habet:
Adeo eſſe vera Nobilitas
Sine maioribus poteſt.
Numquam morituri Hæres æternus;
Viarum Domini initium idem, & finis;
Adhuc naſci non ceſſans tot annos natus,
Quia ſemper Viuens eſt, ſemper ſpirat.
Mens, & Brachium Domini,
Cùm omne in illo ſit rubor à Dextris eſt.
Sui Speculator, & Speculum
Radios, dum accipit, reddens.
Non minùs ideo Patre contentus,
Quia auidus Matris.
Quam naſcendo non nouit,
Renaſcendo quæſiuit.
Apagè, Ari, cum tuis;
Grammaticus enim vt ſis,
Hoc nimis Anomalum Verbum eſt.
Omni Præſens, & Infinitum in tempore,
Cùm nullis regatur Caſibus
Nullius eſſe ordinis poteſt.

# ELOGIVM II.

A Cęli caduceatore eius nunciatur Aduentus.
*Luca* I.

Menſis idem & terris bellorũm,
Et Cœlo fœderum eſt.
Martio nomen Martis adimite,
Ex quo finem eius

No-

Noſtræ Pacis initia conſecrarunt.
Deputentur Aprili Dies,
Quibus tam ingens facta Cęlorum apertio eſt.
Virga Ieſſe,
Vel in Miraculis naturam obſeruans
Datura fructum in hyeme
Florem concepit in Vere,
Vbi facta dierum, & noctium æqualitas fuit.
In terram vſque redundauit
Ex Cœli æquitate Iuſtitia.
Ita diebus ijſdem,
Et vnus Sol in Ariete,
Et alius in Agno eſt,
Fortitudo Dei
Miſſa Deo quærere capacitatem patiendi,
Quia ad perditos venerat,
Legationem incipit à Salute.
Plenam gratia profitetur.
Et adhuc in ea immenſitati poſtulat locum;
Vſque adeo penetrabilis cum Gratia Deus eſt.
Quanta potentia fœminæ,
Quæ mundum ea ipſa voce refecerit,
Quà olim eſt factus!
Quanta claritas,
Cui vel tanta lux obumbraret?
Præuenerat Legatum ſuum Deus;
Erat iam in Virgine Dominus,
In quam admitti filius poſtulabat.
Vix igitur humaniſſimo emiſſo,
Diuiniſſimum admiſſum in vtero Verbum eſt;
Parendi ſtudio meritam virtutem
Fœcunditatem Virginitati non prætulit,
Sed adiunxit.
Se tunc potiſſimum ſui Dominam probans,
Cùm Dei prædicaret ancillam,

Regum Regi, Vt ſeruus eſſe pateretur;
Præiuit exemplo.
Impetrata facultate mœroris lætior Deus;
Noſtra prouehens,& ſua non minuens,
In prædio mortis æternam ſeminat vitam.
Non ideò minùs Nobilis, quia Homo nouus,
Excluſos à Cęlo miſerans,Incluſus in vtero,
Dilatare Charitatem didicit ex anguſtijs,
Sperate mitiorem Iudicem, Rei;
Cœpit aliquid habere, cui timeat.
Inhumanus eſſe non poteſt,
Qui tenaciſſimo glutino humanitati coniūctus
Separabilis iam ab illa non eſt.

---

# ELOGIVM III.

Matris in Vtero Ioannem inuiſit.
*Luc. cap.* 1.

Vbi Deum conceperis
In Montana abeas neceſſe eſt.
Altiſſimus pati valles non poteſt;
Quas impleturus deſcendit.
Surſum grauitat Chriſtus:
Dum qui geſſerit pellitur ad excelſa.
In Cœli ſtare neſcientis mores Virgo abit,
Ex quo Diuinitatis Baiula
Cœlo ſucceſſit.
Nimirum vbi Deus quieſcit
Æternus eſt ad beneficentiam motus.
Iam non ſola Nazareth Ciuitas florum eſt;
Incaleſcere Mundus cœpit:
Vernat vel in Montium horrore Flos Campi
Pri-

Primus Motor motus, & ipſe iam mouet;
Defertur ad ſterilem,
Et quem non videt oculus, Vterus ſentit.
Iterum coram Area Choreæ.
Ad tantam morum harmoniam
Tales Choreæ
Giganti præcurrere nemo potuerat,
Niſi qui inciperet tam maturè moueri.
Quia Cęli Claſſicum, Marię vox eſt,
Ea audita Prodromus liberatur ad Curſum.
Deo conſanguinea
Adhuc ſe cognatam hominum meminit,
Et ad Eliſabeth aſcendendo deſcendens
Ipſam difficultatem itineris,
Cauſam itineris facit.
Silentium abijciens Plena Verbo,
Beatam negare non auſa,
Quam omnes dicerent,
Sortem ſuam
Ipſa ſui diminutione Magnificat.
Exultationis plane dies,
Cùm in vna infans in vtero,
In altera Spiritus exultauit in Deo.
Celari Chriſtus
Nuſquam minus, quàm in viſceribus poteſt,
Vbi ſe non prodit, ibi non eſt.
Nullæ ſatis eum latebræ tegant,
Qui beneficiorum ſuorum
Se & magnitudine, & numero detegit;



Digitized by Google

# ELOGIVM IV.

Naſcitur in Bethlehem Iudæ.
*Luc. cap.2.*

Dirigite viam veſtram mortales,
Factus Deus Viator eſt,
Recta incedentibus occurrit in via.
Frumentum electorum maturum in palea,
Quia in terram bonam ceciderat
Non expectauit Æſtatem;
Quamvis æſtas credi potuerit,
Sole inter Taurum, & Virginem ſtabulante.
Proſtrato Deo, & in Carne captiuo
Deditionem cogitat cœlum,
Et Militiam iam non vtilem bello
Fecialem deſtinat Paci.
Daturus de ſe ipſo conuiuium homini,
In Ciuitate Panis,
Obſonia ne deeſſent factus eſt Caro;
Et qui ignem venerat miſſurus in terras
Aptam concipiendæ flammæ materiē quærens
Deſcendit in fœnum.
Ita Deus nouam plane Metaphoram
Fecit in Verbo
Quod à propria ſede ſua eò tranſtulit,
Vbi locus ei non erat.
Primus, qui cum benè ageret lucem odiſſet,
Quia diei non poterat in lucem editus,
Natus in nocte,
Cum non haberet vnde tegeretur,
Detectus non eſt,
Perſonatus ideo, quia nudus.
Inter feras cicures medius
In nocte media,

Lo-

Locum Virtutis & Moriens occupauit,
Et Naſcens.
Fæcunditatem à Virgine
Sterilitas omnis edidicit;
Fleuere oleum ſcopuli,
Opobalſamum quercus
Atque ita ab eodem Solſtitio
Lux accreſcere cœpit, & hominibus,
Et diebus.
Paſtor Chriſtus primas ſibi oues elegit;
Decuit inter has Agnum naſci,
Et natum ab his primum agnoſci.
Diſcite aſſuetudo quid poſſit
Quando Deus ipſe
Humanitatis aſſiduè frequentans actus,
Tandem habitu inuentus vt homo,
Ita, in Deo etiam, aſſuetudo
Facta altera natura eſt.

---

# ELOGIVM V.

Ortus eius multiplici Prodigio illuſtratur.

Spica Virginis
Vbertatem hanc cœlo fecit,
Vt ſol, ad Agni nuptias & ipſe vocatus.
Spicis coronatus inceſſerit.
Videre homines ſpicas in cœlo debuerant,
Si debuerant de cœlo panem ſperare.
Miniſtrat tellus oleum,
Ornate veſtras lampades, Sponſus venit.
Omnes homines initiaturus Athletas
Tam multis inungendis

Materiem præparat.
Non obduxerant cicatricem vulnera noſtra,
Quia circumligata non fuerant,
Nec fota oleo.
Ideo curare illa qui venit,
Faſcias, & oleum ſecum affert.
Senſere vicinum Solem Engaddi Vineæ,
Eo in Tauro poſito floruerunt.
Ara Cœli
Nouos Romæ Sacerdotes annunciat;
Et ne plebeio Numini dicata credatur,
Trina illi, in triplici Sole,
Lampas appenditur.
Quàm ſit efficax Dei exemplum
Hinc conijce.
Lugens in ſpecu,
Saxa ipſa erudiuit ad lacrymas.
Coram illo egere aquæ tripudia.
Quem ſalutem prænoſcerent
Poſiturum in Aquis.
Veritatis conſpectum
Pati non potuere Mendacia;
Inde caruit oraculum omne reſponſis.
Ipſiſmet ſimulacris vocem incluſerat,
Tantæ admiratio Charitatis.
Suo Ianus in templo captiuus,
Sentit adeſſe ſæculum Pacis.
Eius foribus ab Auguſto ter clauſis,
Cœli fores aperit Deus,
Quas ne claudendas iterum ſuſpiceris,
Clauem ipſam proiecit in terras;
Illius vſum nemo melius,
Quàm bonus latro te doceat;
Eam verſare ſi ſcieris,
Eris & tu hodie in Paradiſo.

ELO-

# ELOGIVM VI.

Auctus nomine carne minuitur Circumciſus, *Lucæ cap. 2.*

Venales ſunt tituli potiores,
Sine ſanguine non habentur.
Pretioſiſſimum IESV Nomen
Tanti emitur,
Quanti & redimitur mundus,
Ita Deo, ne binæ quidem ſyllabæ
Gratis dantur:
Tamdiu ſine nomine,
Quamdiu ſine vulnere.
De Cæleſti Gymnade nobilis Agoniſta
Nudus in arenam ingreſſus,
Oleo perungitur ſuo.
Lapis Angularis
Lapideo Cultro reciſus;
Illud ita retudit,
Vt iam ad nihil vtile redderetur.
Suos expertus ardores,
Non remitti frigore, ſed intendi,
Tentauit an eos poſſet,
Præpropera ſanguinis emiſſione minuere:
Per hæc ſacrificij ſui prima libamina
Initiatus Sacerdos,
Voce ſanguinis,
Quando nondum poterat gutturis,
Cœpit è terra clamare,
Stigmaticus ſeruus amoris,
Nulla eius imperia iam recuſet.
Nouum perditis ſtatuens
Magiſtratum ſalutis,
Æterni ſui conſulatus auſpicijs,

Calendas Ianuarias dedicauit.
Anni fores,
Ne percuſſori Angelo vltra paterent;
Agni fuere ſanguine liniendæ.
Ianus Alter
Geminæ naturæ, non frontis
Præfectus menſibus,
Prima hac templi ſui apertione
Noua bella portendens
Quia venit gladium mittere,
Eum primum impulit in ſe ipſum.
Lacteam vltra Cœli viam ne credas;
Eam qui primus ingreditur
Docet eſſet ſanguineam.
IESV ſocium nemo ſe iactet,
Qui hoc eodem itinere non incedat.
In diuerſa migrantibus nulla Societas,
Aut viæ eſſe poſſit, aut vitæ.

---

# ELOGIVM VII.

Noui Sideris indicio innoteſcit Aſtrologis.
*Matth. cap.* 2.

Regno ſuo finem Nequitia timeat;
Meliorem mundo Dominum
Augur Cometa portendit.
Loquitur attendentibus Cœlum,
Et ignea lingua,
Pro tacente Verbo perorans,
Charitatis ſuæ noua Phænomena,
Primis prodit Aſtrologis.
Sine nouo Phoſphoro,

Oriri

Oriri non decuerat nouam diem.
Pulchritudinem ſuam,
Proiecerat veriùs, quàm expoſuerat Deus,
Niſi illius vnius ſpectandæ gratia,
Nouum in cœlo oculum condidiſſet.
Plebeius credi potuerat, Princeps luminum,
Si veniſſet ad tenebras ſine face.
Procedens tamquam ſponſus è Thalamo,
Hymeneos ſuos
Adducta de Cœlo Tæda nobilitat.
Quaſi fugitiuum in terras Numen,
Accenſa Superi lucerna veſtigent,
Arcanorum Venatores emeritos,
Ad Arcanum omnium maximum
Eruendum è ſpecu
Ingentis illicio mercedis adducunt.
Stationes ſuas
Impune iam Cœli militia deſerit,
Quando non vni Deus cuſtodiendus eſt Cęlo.
Quem tantæ Geniture
Præficeret Dominatorem,
Niſi de nouo condidiſſet,
Fruſtra Natura quæſierat;
Neque enim horoſcopari par fuerat,
Aut Virginis filio Venerem,
Aut Matrem Pacis parenti,
Aut Conſtantiæ Lunam,
Aut Saturnum Lætitiæ,
Aut Clementiæ vltorem Iouem,
Aut Mendacem Mercurium Veritati.
Ex quo ſolem habetis in Terra, Mortales,
Vobis vltro ſidera cœlum cedunt.
Date vulgato Pacis nuncio certam fidem;
Inde nulla bella vos petant,
Vnde tales obſides accepiſtis.

# ELOGIVM VIII.

Aduenis adoratur à Regibus.
*Matth. Cap.7.*

Qualis ſit in Mundo nox conijce,
Quando vel in Oriente Poſiti diem quærunt.
Artes ſuæ Magos deſtituunt:
Trahere Sidera aſſueti
Trahuntur à Sidere.
Impellit ad iter flammeum Calcar,
Et ad portum ſalutis ſoluentibus Cynoſura
Laborem ſolatur, ac dirigit.
Ne deſpicabiles Deo Reges putares,
Ephæborum ſuorum Nobiliſſimum
Iubet ad ſe de nocte venientibus
Facem præferre.
Cautus ille tamen, ac ſolers,
In Regione hoſtium,
Tecta facie perſonatus inceſſit.
Temerare ſe timuit illius vrbis aſpectu,
In qua periturum præſenſerat,
Quem recens Natum nunciabat.
Male agentibus, nouerat
Omne lumen inuiſum;
Sed illud potiſſimum, quod è Cœlo.
Tenebrionum in Aula
Luce deſtituti cæcutiunt,
Nec ſatis quem interrogent vident,
Vbi tamen Dei oracula ſunt,
Tanta nox eſſe non poteſt,
Vt certa ad illum via non pateat.
Adueniſſe Iudicem Mundi,
Nouo argumento probat improbitas,
Dum turbatur,

Alijs

Alijs ſacrificijs,
Sibi Parricidij locum deſignans,
In idem cum pietate votum conſenſit,
Inuenire & ipſa Deum volens,
Quem niſi inuentum perdere non ſperaret.
Edocti, malo ſuo, Nobiles Aduenæ,
Chriſtum quærentibus,
Quàm noxia ſit omnis apud impios mora,
Herodis abiecta beneficentia
Iterum Diuinam merentur.
Ad agnoſcendum tam obſcuro genitum loco
Quam habuerint neceſſitatem luminis vident.
In muneribus deſcribentes quem colerent,
Dei Theſauris inuentis
Suos abijciunt.
Curare mortuos venientem,
Myrrha carere non decuit.
Sperare Chriſtus cœpit amores hominum,
Ex quo & ipſe potuit Aurum dare.
Odoratus Pater eſt ſuauitatis odorem,
Vbi, quem miſiſſet in terras ignem,
Thus attigit.

---

# ELOGIVM IX.

Per Magos Herodem illudit.

*Matth. cap. 2.*

Niſi cicurari metueres effræuis Bellua;
Domini ſtabulum non timeres.
Schola Regum Præſepe fit;
Ibi veræ Regnandi artes docentur

Et

Et felix nimium, qui tanti Præceptoris,
Non verba ſolùm, ſed & vagitus intelligat.
Cautus tamen, Herodes, vt es,
Præſepe declina;
Pecudem te Mundus notabit ex moribus
In fœno ſi viderit.
Te illi hominem vltra probare ne ſpera,
Quid ad te reduces, latro purpuratus,
Expectas?
Publica nequitia tua eſt;
Ipſimet Dormientes
Te ſomniant Perduellem.
Quàm ſtolidus ſis, vel hinc conijce,
Aliorum ſomnia
Tuis ſunt ſagaciora conſilijs,
Graſſator vt ſis, viam omnem non noſti;
Illam in primis
Per quam in regionem ſuam
Nobiles animæ reuertuntur.
Nulla ſpes Prædæ te paſcat;
A Chriſto venientibus
Sola pietas Theſaurus eſt,
Quam furari, vel ſi poſſis, non vis.
A tuis cetera ſecura ſunt manibus,
Vtpote apud illum relicta,
In quo Theſauros ſuos omnes,
Deus ipſe cuſtodit:
A Sidere ſuo Reges
Didicere te fugere.
Hieroſolymis illud vbi te vidit, euanuit.
A tam malo Principe
Ne in ipſo quidem tutum ſe credidit Cœlo,
Tibi cum Magis res eſt:
Veneficia non proderunt tua,
Vt ad omnia Tyrannus vigil intendas,
In-

Inuenta reſponſa ſunt;
Quæ vt te lateant, ſomniantur,
Cœlum ipſum,
Ne Clientum ſuorum fugam videas,
Quam illis prætulerat facem extinguit,
Deum ipſum quodammodo exterruiſti;
Tam ferus es.
Te ille non vt euaderet,
Sed vt non videret aufugit.
Victorem te dicerem,
Niſi Deum ſcirem
Parthorum quoque more pugnare.

# ELOGIVM X.

Eius Cauſa Innocentum Cædes.

*Mattth. cap. 2.*

Orta Veritas eſt, Aula turbatur.
Scit illa nomen hoc Regibus non placere.
Sol noſter ad nonum menſem fixus in Virgine,
Vindemiam ſanguinis excitauit.
Inſtat ab Herode Pueris bellum;
Nam ſolis hominibus
Decantata in terra Pax eſt.
Criminoſam videri facit Innocentiam,
Deus præſens;
In hoc illa peccaſſe deprehenditur,
Quod in diebus Herodis
Non horruerit lucem pati.
Viſus in Oriente Cometes,
Cui micet innocens,

Si vel ipſis portendit Innocentibus necem?
Niſi forte conſultius ſit opinari,
Flammam hanc rudibus animis
Recti ad Deum itineris Ducem datam.
Proh quam belligerum Regem
Habes, Iudæa?
In tanta Pace ne torpeat,
Sibi fingit hoſtem, quem petat.
Et, tu, Herodem aliud, quàm laruam putes;
Quem exterrendis populis natum vides?
Quam non ſtabile impijs Regnum eſt,
Cui timetur etiam ab Infante pernicies!
Ardentes animæ
Moras corporis non tulerunt.
Anticipant virtutibus blandimenta,
Vulneribus oſcula.
Ne quid haberet cum Deo commune,
Rex impius,
Humanitatem exuit,
Statim ac illam induit Deus.
Ita vecors, vt illius ſeruiret gloriæ,
Cuius inhiaret ruinæ,
Ne ab vllo taceretur, quem ignorari voluerat
Tot laxauit infantibus ora, quot vulnerat.
Decolorauit purpuram ſuam,
Qui eam tinxit in ſanguine;
Et in nouo Mari Rubro
Pharao alter eluſus,
Dum vnum perdere Regem voluit,
Multos fecit.
Perfide, ſi à ſolio te Deus amoueat,
Quò migrabis?
Regni Conſortes non pateris;
Cælo inſerendus non es,
Vbi nemo de populo, omnes Reges.
In-

Infantes odiſti, Abrahæ ſinum ne ſpera;
In Regione ſua ſunt.
Eos inde non fuges.
Te recuſaret Erebus,
Si Carnifice non egeret.
Nuſquam eſſe debueras,
i Deum, qui vbique eſt, non vis tecum.

# ELOGIVM IX.

Simeonis in Vlnis ſiſtitur Deus.

*Lucæ cap.* 2.
Mori nemo timeat,
Niſi qui nondum viderit Deum,
Fluento Salutis applicitus.
Præcinit ſibi Olor inferias,
Manumitti ſe poſtulans,
Cùm meliorem ſiſti Domino ſeruum videt.
Authorē ſalutis poſitum in ruinam multorum,
Experitur primus ille,qui præuidet.
Tantæ Maieſtatis oppreſſus eſt pondere,
Qui eum in vlnas accepit.
Quidni dimitti rogaret in pace,
Parari gladios præſciens,
Qui ipſam etiam animam pertranſirent?
E ſenis tripudio Dei gaudia conijce;
Plura hic ſæcula, quam ille annos
Mariæ victimam expectarat in templo.
Per aſſuetas fletibus Turtures
Noſtra gaudia redimuntur:
Adeo nihil vile Deo eſt,
Quod lacrymam ſapiat.
In pullis Colúmbarum

Agno-

Agnoſci vult author muneris,ſine felle,
Tacere neſciunt
Quibus tanta verbi ſit copia.
Spiritus Veritatis
Pythoniſſas & ipſe cæpit habere,
Sed ſobrias, ſed innocentes.
Anna altera Samuelem ſecundum expectans
Eructat vaticinia Deo plena.
Ebria tamen videri & ipſa ne poſſet
Tam longa præmiſit Oeſtro ieiunia.
Ex occurſu Mariæ nemo non proficit:
De Sacerdote fit Oraculum Simeon;
Acceperat ante reſponſa, nunc dabat.
Non viſurum ſe mortem iam credit,
Quia poſt Chriſtum nulla iam eſt.
Diuinans Pueri genium,
Vates emeritus,
Illum crucis, cruciatuumque memoria,
Quibuſdam quaſi blandimentis exhilarat.
Licet nondum cum flagello
In templum venerit I E S V S,
Ex nunc vendentes, & ementes, abite.
Poſt Mariæ oblationem
Nauſeare cœtera Deus cœpit,
Habete vobis oues, & Boues,
Columbas, & turtures;
Vno ille contentus eſt Agno.

ELO-

# ELOGIVM XII.

Herodem fugiens exulat in Ægypto.

*Matth. cap. 2.*

Magorum aurum accepiſti, mi IESV,
Herodis ad te illico ferrum trahis.
Inter homines,
Et aurum,& pacem tueri,
Quando tibi non licuit,cui licebit?
Periculum tuum prope cælites monuit,
Ne quibuſcumque ſe ſidant.
Qui longa olim
Cum agentibus vigilias miſcuere colloquia,
Nunc non niſi ſopitis apparent:
Ne infanticida te tollat,
Iubetur Pater te tollere;
Nec vlla aut hyemis ratio habetur, aut noctis
Quod arceres vtramque Sol præſens.
Agnoſcit Ægyptus
Ex Maria comite nouum Moyſen;
Prodigia non plagas expectet;
Virga Ieſſe clementior Moyſis Virga eſt;
Licet ipſa etiam ſerpentes voret.
Illata ſub tectum cadentibus tenebris damna
Luce tractab ili rependuntur,
Nec eſt qui timeat Primogenitis ſuis,
Quamdiu inter eos eſt Primogenitus Dei.
Nouo lumine Pharos accenſa
Toti rutilat ſpectabilis Cœlo.
Nunc verè mundi Horreum Ægyptus eſt,
Quando tam pinguia mundo alimenta cuſtodit
En iterum ad Ioſephum accurrite,
Quotquot in regione veſtra
Non habetis annonam.

Exul

Exul vt ſit & ipſe ;
Tali præpoſitus Domui ditare vos poteſt ;
Erudire beneficijs , Regio ,
Quæ non profeciſti flagellis ,
Vt Nilo hactenus multa debueris ;
Herodi nunc debes omnia ,
Cui Deum debes .
Deriuauit in Ægyptum fluuium pacis ,
Cui ſe ſe aggerem oppoſuit in Iudæa .
Felices Populi ,
Quibus aliquis extra hortos natus eſt Deus .
Ex aris pellite Crocodillos , & cepas ?
Numina lacrymarum hæc ſunt ,
Illis ciendis genita , non placandis .

# ELOGIVM XIII.

Eiuſdem apud Ægyptios Commoratio .

*Matt. cap.* 2.

Graue quidpiam ne formides , Ægypte
Aſcendit Dominus Nubem leuem .
Iactare poſthac erubeſce
Pluuiam non-debere te cœlo ;
Effuſa ſuper te nubes eſt ,
Fœcunditatem , quam dare Nilus non poterat ,
Accepiſti .
Coram Arca Dagones tui corrunt ,
Et in cineres ſoluti
Sepulcra , non aras expoſcunt .
Iſidi , & Oſiridi dies luctuum inſtat ;
Niniuitarum exemplo
Coram nouo Iona operuere ſe cinere ,
Agunt ,

Aguntque ſine victimis longa ieiunia,
Qui ſequuti eſtis errantes,
Reſipiſcentes ſequimini,
Exultat futuræ ſpe frequentiæ ſolitudo;
Virtute, vnde mox Aſcetas alliciat
A Petra, Magnete cordium attrahit.
Audet iam ſe ſupra Vrbes efferre.
Ex quo in ijs Deo locum non eſſe
Compertum eſt:
Sperat nouum Deo populum alere,
Cui iam nouum de Cœlo Manna cuſtodit.
Regnaturum in arbore
Arbor vnaquæque
Præoccupare curat obſequijs,
Vt exaltari cum illo poſſint,
Seſe ſingulæ obijciunt coram illo.
Demereri tantum hoſpitem
Tellus aſſentatrix intendit,
Cui ipſoſmet immolat Deos ſuos,
Horrore poſito in Vrbana veſte ſe ſiſtens,
Exerit artem omnem, qua placeat.
Nuſquam non florida,
Ipſammet Nazareth exhibet in Ægypto,
Datis in elemento quolibet ludis
Non abſtineret à vi,
Niſi magno ſuo malo didiciſſet aliàs
Inferi illam Deo non poſſe.
Caue, Iudæa,
Infenſæ tibi regionis inſidias.
Non qua facilitate pellitur,
Eadem & reducitur Chriſtus,
Illum niſi Herodem amiſeris, non recuperes.
Reges duos tellus vna non capit,
Regnare Herodes cum Chriſto non vult,
Chriſtus cum Herode non poteſt,
E L O-

BIBLIOTECA NAZ. ... ROMA ...

# ELOGIVM XIV.

Herode mortuo reuocatur in Iudæam.

*Matth. cap. 2.*

Fugaſti nouum Regem, Herodes;
Adhuc tamen ſolus in Iudæa non regnas,
Regnat Mors tecum;
Imò verò etiam ſupra te.
A te illa didicit,
Regni non tolerare conſortem.
Gaudere potuit nemo te viuo,
Mœrere nemo te mortuo.
Quod ſerò pereas id vnum eſt,
Quod queri de te præfica debeat.
Perduellis tumultum caueto, Viator;
Sitit adhuc ſanguinem bibax Cinis.
Geminauit Iudæis lætitiam vnum Paſcha:
Vna cum Agnis
Immolatus etiam Lupus eſt,
Vt quid egerit ſcias,
Quid quiſque ſit paſſus, interroga,
Numquam Herodes innocens,
Niſi eum talem
Ab Innocentia deleta denomines,
Domui ſuæ non mitior, quàm alienæ,
Suo facto ſe capitalem confeſſus,
Similitudinem ſui puniuit in filijs.
Hæc tota illius iuſtitia eſt, quòd ſe oderit;
Hæc tota bellica gloria,
Quòd arcem pietatis inter vbera expugnarit
Pueri animam quærens
Qui ſuam perdidiſſet,
Quam tandem exhalauerit neſcias,
Cùm neutram habuerit,

Nun-

Nunquam minus fœlix,
Quàm cum aſſequutus votorum apicem,
Ita ſolus regnauit,
Vt regnauerit etiam ſine Deo:
Quem tamen collegam noluit
Eſt Iudicem paſſus.
Mundum magno monſtro,
Aulam magno propudio liberauit.
Arcano ab igne doloſos ſolutus in cineres,
Suppoſitas Erebi prunas fouet.
Theſauros Iræ qui quæris
Hoc ſepulcrum effodito.
Nuſquam luculentius habet illa depoſitum.
Innocentiæ hoſte deleto
Refloreſcit in Nazareth innocentia.
Ingenti lucro amittit Iudæa Regem;
Pro quo recuperat Deum.

---

## ELOGIVM XV.

Inter Doctores inuenitur in Templo.

*Lucæ cap. 2.*

**Licet educatio negligi in Chriſto potuerit,**
**In quo humanam omnem culturam**
**Diuinitas naturæ præuenerat,**
**Deeſſe tamen partibus ſuis,**
**Nec Maria poteſt, nec Ioſeph vult.**
**In moratiſſima Domo,**
**Æterna conſuetudo eſt Dei cultus.**
**Indicti à pietate labores**
**Ibi ne primæ quidem condonantur infantiæ;**
**Parentes optimi**

Quar-

Quamdiu filijs mores non dederint ſuos
Nihil dediſſe ſe reputant.
Nemo enim ſummè diligitur.
Niſi cui amicus optatur Deus.
Licet Domini templum Maria habeat,
(Nullibi magis præſente numine,
Coram quo ipſa & Maritus, nobiles, myſtę,
Perenne ex ſe ipſis immolant holocauſtum;)
Imminente tamen popularibus feſto die,
Venire properat publicæ pietatis in partem.
Et ſane quod Paſcha celebrari dignè potuit
Sine Agno?
Aut quæ Pentecoſte ſine oblatione primitiarũ
Telluris Virgineæ, ſed fæcundæ?
Hæc habuit Trieterica
In quibus exhilararet ſe totam Pietas Chriſti.
Toto emiſſet anno tres dies,
Quos, non deſtitutus Matris ſolatio,
In Domo Patris tranſigeret.
Omnis debita ad Dei cultum attentio,
Ne tanti quidem indulget Parentibus veniam
De tanti Pueri cuſtodia cogitandi.
Ab affectu decepti ſuo,
Quia illis adhuc aderat præſens in corde,
Non niſi ſero cognoſcitur ab oculis aufugiſſe.
Nunquam, aut minori piaculo amiſſus,
Aut maiori ſolertia quæſitus eſt Deus.
Amicus ſolitudinis
Non creditur miſcuiſſe ſe turbæ;
Vnde nec de illo turba rogatur.
Suſpicatum quempiam miror,
Potuiſſe IESVM pro alio, quàm pro Patre,
Tam bonam Matrem deſerere.
Inter Cognatos inueniendus non fuerat,
Qui ab ijs quandoque fugam ſuaſurus.
Sal-

Salutarem doctrinam ſi tradidiſſit præcepto,
Deſtruxiſſet exemplo
Atqui vltra triduum non meruere torqueri,
Qui talem nullo demerito iacturã incurrerant.
Errorem quærentium prodit inuentio;
Docet hæc publicam Mundi Victimam
Male alibi, quàm in loco ſacrificij veſtigatam;
Nec benè creditum omnis centrum ſapientiæ
Alias quàm Doctorum in medio,
Latebras habuiſſe.
Genuit ſub loquentis Pueri Maieſtate
Seniorum tumor oppreſſus;
Seu modeſtiam interrogantis
Seu Authoritatem reſpondentis, attendant,
Tot ſuſpiciunt in illo monſtra, quot verba;
Vt mundum tamen vtilius ad ſalutem erudias,
Deſcende, mi IESV, de Cathedra,
Et ergo ſubditus Matri,
Me ſapere non doceas,
Quamdiu non docueris obedire.

# ELOGIVM XVI.

Vſque ad annum trigeſimum lignariam exercet. *Luca* 2.

Itane igitur,
Lux Mundi, in mundum veneris, vt lateres;
Nobis natus, tibi cur viuas?
Theſaurus ignoratus neminem ditat;
Et Lucerna ſub modio
Demeretur lumen quod habet, quia nulli dat.
Celata virtus ſterile bonum eſt,

Prodita,& admiratores parit,& amatores.
Atqui omnes Domi habens in Matre delicias
Eas alibi renuis veſtigare,
Supplet tibi Athenæum Maria,
Cuius aſſidua contemplatio,
Encyclopedia eſt,
Non alia fuit in terris eruditio
Cognitore te digna;
Id eo præ hac aliã omnẽ litteraturã cõtemptus
Male loqui vel ſi velis non potes;
Qui ipſius probitatis es Verbum;
Adhuc tamen, nouus è cœlo Pytagoricus,
Sextum taces quinquennium.
Negotium Æternitatis
Præcipitandum in extremo non fuerat.
Rei magnitudinem apparatus minor nõ decuit;
Quæ ſemel ſancita retractanda non forent,
Attentionem hanc præuiam meruere.
Æternæ vitæ Verba,
Quidni poſtea ſis deprehenſus habere?
Facile peritura nunquam ita diu concepiſſes,
Cùm Ephimerum nihil ſit,
Niſi quod parit impetus.
Mundi Magiſter
Doctrinarum tuarum difficillimam
Proponens primam,
Vni Dogmati annos triginta,
Alijs ita multis, tres dũtaxat aſſignas;
Qua qui in ſchola tua didicerit ſcire neſciri,
Facile demum cætera doceatur.
Alia omnia philoſophari per ſe homines
Poterant;
Demiſſionem honeſtaret,
Præter Altiſſimum, nemo.
Idololatriam ſui diſſuadere mortalibus
Mi-

Minor non ſuffeciſſet auctoritas.
Vitæ difficultatibus otia perſequutus,
Cum de parentum poſſes ſudoribus viuere,
Nutriri maluiſti de tuis.
Leuigaturus ſingulis Cruces ſuas,
Lignarius faber ex Figulo,
Ad dolabras accurris.
Tractat idem manus, quod animus.
Labores tui omnes, vel à ligno ſunt,
Vel in ligno.
Quando talem conducere Operam licet,
Ne negligite opportunitatem,
Extruendæ vobis Domus æternæ, Mortales,
Vbi maius illi otium eſt
Minori pretio excitetur ad opus.
Exercere ſine metu; fatigari neſcias vires;
Hæc ipſa Deo irreuerentia, ſacrificium eſt.
Id vnum memineritis,
Fabri huius diurnam mercedem,
Non aliam quam vos eſſe.

---

# ELOGIVM XVII.

Ioannis Baptiſmate abluitur,
*Matth.* 3. *Marc.* 1 *Luc.* 3.

Qua per Ioannis hortamenta,
Qua per exempla tua,
Homines in aquas alliciens,
Ingenij tui peritiam profitentibus,
Non leuem ſalutaris cuiuſpiam fraudulentiæ
Suſpicionem feciſti,
Qui iam apud te deſignaueris

Hominum piſcatores,
Prouidè præparas illorũ ſagenæ nobilẽ prædã;
Ignorant te adhuc Nauicularij Tyberiadis,
Et iam illorum in gratiam
Terrenum animal fieri iubes aquatile;
Ne deſit vnquam lucri materies
Exeuntibus in capturam,
Illi frequentiam Vrbium,
In elementum piſcium transfers.
Mergis & tu bona Mater, Achylles tuos,
Quos omni cuperes ſecuros à vulnere;
In ſolidandis quælibet tibi Lympha Styx eſt.
Vindicaſti Pœnitentiam ab omni prorſus
Infamia:
Dum Reorum virtutem,
Iuſtitiæ complementum feciſti.
Nocentium remedia admittis innocens;
Et cùm ſordes non habeas,
Quas relinquas in aquis,
Habes quas ab aquis aſportes.
Inter hædos poſitus,
Adhuc Agnus deſcriberis,
Et dum tua deponere te fingis peccata,
Tollere proderis aliena.
Acceptum à Ioanne verbis honorem,
Illi cum fœnore factis rependens;
Abiectum infra calceamentorum corrigiam,
Supra tuum vſque eleuas caput.
In demiſſionis ſtudio parem non ferens,
Honorificam obedientiam detrectantem
Iubes ſe tibi ſeruum magis probare,
Quam Æmulum.
Sterili tingeris ſacramento,
Qui omni iam plenus gratia
Egere fœcundo non poteras.

Quan-

Quandoquidem baptiſmus homini
Noua regeneratio eſt,
Ne quid tale ſuſpicaremur in tuo,
Monemur illico voce de cœlo
Non mutaſſe te Patrem.
Initiari vis ijs ritibus,
Quibus tuæ nos authorare militiæ
Deſtinaſſes;
Accenſo circa te nouo lumine
Fideiuſſor te Spiritus leuat è fonte;
Qui dici in poſterum debeas clarè pronunciat;
Et Cathecumeno ſuo concolor,
In Albis,& ipſe, vtpote Columbam indutus;
Totam diuinitatem ſuam pro te vadē exhibet.
Ad ſpectaculum planè nouum in terris,
Aperto cœlo omne ſe ſuperum vulgus effundit
Cùm vix credant, quæ vident,
Suas Iordani propius admouent faces,
Rati maius non eſſe
Charitatis diuinæ miraculum,
Quā quòd fontium gerere perſonam potuerit.
Stupidus es,quiſquis hoc ipſum non ſtupes;
Homo iniurians famæ ſuæ,
Tibi ( iure ) monſtri ſit loco:
Quanto æquius Deus,
Quem voluiſſe ſordidum fingere,deſtruere eſt.

# ELOGIVM XVIII.

In Deſertum ſecedens tentatur.
*Matth.* 4. *Marc.* 1. *Luc.* 4.

Quia energumenum mundum inuenit,
In oratione, & ieiunio Chriſtus
Curare illum aggreditur.
Viaticum probitatis ieiunium eſt,
Sine illo ne quidem Dei Filius
Ingreſſus eſt viam ſuam:
Ductus à Spiritu, qui in perniciẽ carnis exibat,
De bono Palæſtrita in Domo Matris
Optimus in Eremo factus eſt miles.
Amoturus ab vrbibus vrbium obſeſſorem,
Occaſione pugnæ
Illum quàm potuit ab illis procul abſtraxit.
Amat emeritus Agoniſta
Victoriam, non theatrum;
Ieiunium non reputat,
Quod admirantium approbatione ſe paſcit,
Illius vnius ambit oculos,
Cuius à manibus coronam expectat,
Nunquam minus ſolus, quàm cùm ſolus;
Contubernio Diuinitatis ſuæ fœlix,
In ſanctarum cogitationum ſumma frequentia
Solitudinis tædia non agnoſcit,
Stat illi pro cibo ſolius abſtinentiæ ſapor;
Ipſamet illum querela impinguat;
Poſt ſe pugnaturis per exempla parat auxilia:
Cogitat vnde veris clypeis
Vana tela retundat,
Et artes, quas difficilius ſit inuenire,
Quàm vincere
Vel impediat, vel eludat.

In-

Ingerit aduerſario
Diuinitatis ſuſpicionem ieiunium:
Maiorem homine reputat,
Quem à ventris ſeruitute liberum videt.
Famis opportunitatem importunus expectat,
Et inuidiam miſeratione colorans
Duris gaudentem, oblatis irridet lapidibus.
Religio Chriſto eſt,
Minuere Dæmoni cibum ſuum,
Quem damnatum ab initio meminit,
Vt terram comederet.
Reijcit illum legis teſtimonijs,
Non poteſtate virtutis,
Vt ſic plus honoraret hominem,
Aduerſarium plus puniret,
Qui non quaſi à Deo,
Sed quaſi ab homine vinceretur.
Inſtaurat nouo aſtu prælia verſipellis;
Ad alta deducit quærens præcipitio locum;
Quem præſtigiatorem non potuit,
Studet funambulum facere,
Dum in Pinnaculo Templi
Ad indecoros eum ſaltus ſollicitat.
Doctrinam noua hæc petulantia excitat,
Non vindictam.
Rogatus vt caderet, cui diſplicuiſſet aſcenſus,
Irridens liberalitatem, quæ donaret non ſua,
Agit ſermone pugnam,
Peragit Maieſtate Victoriam.
Spiritus nequam,
Quaſi ab homine victus obmutuit,
Quaſi à Deo iuſſus abſceſſit.
Cœlo, milita, Lector,
Vt,& tu,cum Chriſto habeas annonam è cœlo.

# ELOGIVM XIX.

Secus mare Scholam aperit,& Apoſtolos vocat;
*Matth.4. Luc.6.*

Continete vos Stoa, Peripatho, Lycæo,
Qui pro legitimis Philoſophiæ partubus
Spurios adoptatis errores.
Pubilco gaudet Veritatis Magiſter,
Et ſcholam generis capacem humani,
Ne quis ſe cauſetur excluſum,
In littore aperit.
Philoſophandum etiam ſine Pallio eſt:
Vel nudi præoccupate Cathedras Piſcatores.
Andreæ tamen,& Petro,
Quia vtriuſque præuiſa Crux eſt,
Apud Amaſium Crucis nemo primas ademerit,
Eſt hæc hæreditas Domini filij merces,
Et nullius magis quàm Primogeniti.
Ne reficite lacera Patris retia, Zebedæi;
Noua quærenda ſunt,
Vbi extra mare piſcandum.
Inuento ſecus littus Theſauro abundè ditati,
Quæ vltra per artes pauperum lucra poſcatis;
Surgas & tu de Throno auaritiæ,
Callidus Trapezita;
Eget & Deus rationum ſuarum cenſore,
His præſertim diebus;
Quibus tam multos hominum ſaluti
Sumptus impendit.
Stertat in pluma deſes Nobilitas;
Summis donis
Delicatos Deus baiulos non apponit.
Ingenia intentus ornare non genera,
Mores muneratur in homine, non maiores
Actu-

Acturus ipſe omnia,
A ſolo patientiæ vſu laudatos aſſumit.
Antagoniſtas Dæmonum
Non niſi ſeuera educit à Gymnade,
Humanis priùs laboribus exercitos voluit;
Quos indefeſſos cuperet in diuinis.
Mollium humeris æger imponendus
Mundus non fuerat;
Nec par erat à bono Patre familias,
Alios præfici gregi ſuo cuſtodes,
Quàm qui aſſiduis pridem aſſueti vigilijs
Tyrocinium patientiæ poſuiſſent.
Diſertis oratoribus bona cauſa non eguit,
Nec emeritis bellatoribus Doctrina pacis.
Excluſit & diuites philoſophia hæc
Profeſſores.
Ne haberet latrocinij ſpeciem
Salutis negotium,
Si qui Creſos ad Iri ſordes abijceret,
Videri poſset veniſse
Spoliare potiùs homines, quàm ditare.
Quamquam bonorum erat illa translatio,
Non iactura.
Triumphi ſui currum tracturos,
Ante faciem ſuam binos,& binos diſponit.
Iugum ſuum, ſuaue illud quidem,
Sed adhuc iugum,
Tolerabile facere ſtuduit
Societate trahentium.
Ad latrones ituros, eſse ſine ſarcinis iubet.
Peram, & ſacculum
Prouidentiæ ſuæ ratus iniuriam;
Vtriuſque vſum ſeuerè prohibet.
Debet ipſe pro ſe laborantibus alimenta,
Quæ cùm vbique præſens

Vbique poſſit opponere,
Ad quid in ijs,ferendi conſuetudinẽ tolerare?
Interdicit,& baculum,
Qui vult regere ſolus quos dirigit,
Et ſpem ſtandi
Non alij patitur inniti, quàm ſibi.

---

# ELOGIVM XX.

Nuptiarum hilaritatem Miraculo geminat.
*Ioan cap 2.*

Qui aliam omnem mundo diuinitatem
Suppleuerat,
Supplere & nuptijs debuit Hymenęum.
Abundè docturus homines
Qualiter in aduerſis ſe gerant,
Præbere ſe quoq; debuit normã in proſperis,
Ne odioſum fieret mundo numen,
Si contuberniũ haberet perenne cum miſeris,
Cum felicibus nullum.
Sol noſter ſuo iam eminens in Zodiaco,
Vindemiarum hilaritatẽ primò fecit in ſigno,
Sedet Magiſter temperantiæ in conuiuio,
Et conſecrans honeſtam celeritatem,
Quam tolerat,
Dignitate præſentiæ ſuæ,
Epithalamium ſponſis ſupplet ampliſſimum,
A ſuauitate concedentis,
Geminantur obſonijs condimenta
Etſi nulli ſint vocati Cantores,
Vbi IESVS, & MARIA eſt,
Cœleſtem omnia ſapiunt harmoniam.
Sed

Sed vt apud homines
Inequitat omni gaudio ſuus dolor,
Et ibi potiſſimum proditur,
Vbi magis diſſimulatur paupertas
Vel apud ſobrios, in cœna media,
Vinum deeſt.
Ad aram indigentium Pincerna decoctor
Accurrit.
Ante MARIAM
Pudendæ calamitatis nemo fit conſcius:
Quia quæ per illam non exponũtur Filio mala
Remedium, vel nullum habent, vel ſerum.
Subiraſcitur hominum amantiſſimus
Quòd rem ita noxiam multis
Exigatur producere;
Deſiderari tamen vinum pati non poteſt,
In quo ad inducendam
Sanam mundo Ebrietatem,
Suum propinare ſanguinem deſtinaſſet.
Eruditur Mater, non lęditur reſponſo duriore;
Memor quæ indiderit filio viſcera,
Ex illorum inſpectione,
Certa futuræ benignitatis captat auſpicia.
Præter obedientiam nihil miniſtris iniungit,
Quam ſolam ſubdere homini Deum poſſe,
Abundè didiciſſet experta.
Iubentur vaſa, & aquam parari
Ne geminentur ſine neceſſitate miracula;
Et quia nunquam Auaritiam redolent
Dei Dona,
Cùm vna ſufficere fortaſſe Hydria
Conuiuis potueri,
Liberaliſſimo Domino.
Adhuc paucæ ſunt quotquot adſunt.
Facturus olim è vino ſanguinem,

Gaudet experiri potentiã in minore prodigio ,
Et vt quæ ageret ſupra naturæ ordinem ,
Eò ſcires omnia tendere ;
Vt Sacramento ſuo fidem omnem aſtrueret ,
Credibile illud facere ,
Vel in primo conatus eſt ſigno .
Differ , Architricline ,
In conuiuium Auguſtius admirationem .
Vbi Vitem ,
Cuius nos palmites ſumus, agnoueris ,
Mirari deſines
Tam ſapidum ab illa vinum veniſſe .

---

## ELOGIVM XXI.

In Monte Diſcipulos erudiit ad ſublimia .
*Matth. cap. 5.*

Vulgare dogma ne crederes ,
Quod enodandum mundi magiſter aſſumit ,
Promiſcuæ multitudini fidere illud recuſat ,
Ne tamen Doctrinæ reuerentia
In contemptum cederet turbæ ,
Neminem à ſe auſus repellere ,
Omnes ſtuduit declinare ,
Auditores ſuos
Non numerat bonus orator , ſed ponderat .
Sat illi magna concio Piſcatores duodecim ,
In quibus tamen
Omnes mundi Tribus erudiat .
Sublimia loquuturus
Parem argumento Cathedram exigens
In ipſam Thabor ſummitatem aſcendit .
Mo-

Monet aduenas locus
Ne quid humile ſapiant,
Situs verò ne quid inſtabile:
Soli ſine fragore profluunt
Diuinæ torrentes ſapientiæ;
Vel cum ab originis ſuæ ſublimitate labuntur
Imitantur ſoni moderatione ſilentium.
Peripateticus Chriſtus non eſt,
Nec philoſophia eius ambulatoria;
Diſciplina quietis traditur a ſedente ſedentib.
Nec enim ea eſt de Beatitudine quæſtio,
Quæ hominibus in eam vnam intentis
Curſim,& non per otium debeat enarrari:
Vtiliori argumento dedicari non potuit,
Hæc Orthodoxi Senatus ſeſſio prima.
Par fuit ante omnia
Anathema dici vniuerſę mundi ſapientiæ,
Et vulgatiſſimam de felicitate Hæreſim,
Oppoſito veritatis decreto damnari.
Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus,
Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus;
Beatitas eſt illa ſaxorum,beſtiarum iſta,
Et neutra Dei cadit in Theſes,
Quæ totæ ſolis penè pro miſeris ſtant,
Debent ærumnæ hoc priuilegium Chriſto,
Quòd felicitatis humanæ definitio ſunt;
De illius bonitate manauit,
Quòd iam non numerentur in malis,
Declamantium in illas os clauſit,
Qui pro illis ſuum aperuit.
Et ſanè par fuit æternæ ſapientiæ
Hanc deſcendendi ad homines
Occaſionem relinqui,
Vt nemo pręter ipſam detegeret
Felicitatis arcanum,

Quod

Quod ne diuinaret quandoque Græcia,
Ibi ſepultum,
Vbi illud quæſiſſe crederetur Amentia.
Bonus præceptor
Deſcripſit ſua in Doctrina ſe totum:
Seu egeat, ſeu lugeat, ſeu occumbat,
In tuto poſuit beatitudinem ſuam,
Cui nihil horum officere definiuit.
Callidiſſima ſimplicitatis imitatione,
Profunda ſua regens conſilia,
Ea ponit Philoſophiæ nouæ Theoremata,
Quibus, vel argumento ad hominem,
Probetur Deus,

# ELOGIVM XXII.

Quinq; panib. totidem hominum millia paſcit *Matth.* 14. *Marc.* 6. *Luc.* 9. *Io.* 6.

Vide, ne iuſta ſint in te vrbium odia,
Quando eas, ſi miraculis imples,
Ciuibus vacuas.
Vbi tu fueris, ibi illico Iuſtum eſt;
Vacat à lucro Inſtitor, Faber à Malleo
Et ne ipſi quidem morborum compedes,
Ægros, qui minùs ad te confluant, tenent.
In Mari Galileæ Siren innoxia,
Vbi auditus ſemel es,
Reſiliendi libertatem imminuis.
Inſtillas ſui obliuia te ſequutis,
Nec maiore fortaſſe prodigio,
Paſcuntur tam multi ſine horreo,
Quàm ſine ſacculo, peraque trahantur.
Solus

Solus qui dare omnia potes hominì,
Potes homini adimere curam ſui.
Non tamen difficile ceſſat ventris eſuries,
Vbi mentes pinguiore alimento paſcuntur,
Sectatoribus tuis
Odioſam fieri Eremum non vis,
Quibus perutilem eſſe poſſe ſat noſti.
Ornatus illico a te, quæ te ſuſcipit;
Mitigas illi, & ex frequentia coeuntium
Horrorem ſolitudinis,
Et ex ſaturitate diſcumbentium
Ignominiam ſterilitatis.
Ineſt tacitæ turbæ
Quædam ſublimitas patientiæ,
Quam inſpecturus oculos eleuas
Attendis in Cęlo liberalitatis exempla,
Cùm quæ imiteris non habeas in Tellure.
Pro ſe non ſollicitis ſis ipſe ſollicitus;
Vnus induis curas, quas omnes exuunt,
Et illo quaſi nutu luminum,
Accerſis Patris è domo Piſtores,
Qui nauatam olim Moyſi in eremo operam,
Pari ſolertia nauent & tibi.
Exigis a Diſcipulis fidem,
Magis quàm Panes;
Nec hos tamen, nec illam ſatis inueniens,
Quo eos poſt beneficium
Et minùs tumidos habeas, & magis gratos,
Occaſionem præſentiſſimam exhibes
Suam priùs & palpandi penuriam,
Et fatendi.
Iuuat, non improbat Diuina Prouidentia
Studia, & conatus humanæ:
Talis, ac tantus Paterfamilias
Non dedignaris
Quin-

Quinque panibus oblatis à puero
Tuum inchoare conuiuium.
Quia nos vſque in delicias amas,
Poſt panem ſuperandis obſonium.
Peregrinum illud eſſe non vis, ſed parabile,
Quale collectam è triuijs decuit turbam.
Edulijs tuis ſemper intendis
Famem non tam irritare, quàm paſcere.
Vel in ipſa redundantia
Memor es parſimonię,
Qui perſuaſum Mundo volueras
Liguriendis Patrimonijs nata fercula,
Inuenta gulæ eſſe, non dona tua.
Regem te ſaturi ambiunt; acquieſce.
Recuſare onus hoc iuſtè non potes,
Quia & Medicus es,
Et in domo tua panis redundat.

---

# ELOGIVM XXIII.

Tempeſtatem ſedat, & ambulat ſuper mare.

*Luc. 8. Io. 21. & alij.*

Tenete littus, Turbæ degeneres,
In ſocietatem periculi Chriſtus
Niſi proximos non aſſumit.
Superbiam tamen,
Quam ita honorifica facere poſſit electior
Superinducta illico formidine medicatur,
Qui è Cœlo deſcenderat cum ſilentio,
Semper viſus aſcendere cum tumultu;
Aſcendit in Crucem;
Factus motus magnus in terra;
Aſcen-

Aſcendit in Nauiculam
Factus motus idem in mari ;
Adeò in mundo
Nullus vnquam fit aſcenſus cum quiete.
Verò ſopito Æolo excitantur procaces auræ ;
Bacchanali licentia
Pontum per inane trahentes ,
Aperiunt vbiq Erebum, claudunt Cœlum :
Diuiniſſimorum ex quo reuereri non habet
Oculorum cenſuram ;
Omnis immemor Natura modeſtiæ
In antiquum rapitur Chaos.
Timidas mentes
Plus terret præſens periculum ,
Quàm recreet præſens Deus :
Reuerentiam omnem excutit metus :
Naufragatur ligno nondum fracto fiducia ,
Donec illam quaſi laruam dormientis exueret,
Qui illa ſecuritate ſoporis
Erudire ſuos intenderat ; non turbare.
Trepidis exprobrat,
Quam clauſis oculis viderat , exiguam fidem ,
Excitatus ſomnum imperat mari ,
Ventis ſilentium ;
Animorum motibus , fluctuumque
Compoſitis
In vtriſque parem procellæ
Tranquillitatem inducit .
Modicæ planè fidei homines ,
Qui Deum ſuum non plures quàm duos
Habere oculos crederent ,
Quibus ſopitis
Agere vltra excubias Mundo non poſſet ,
Terrebantur vnde hilarari debuerant ,
Cùm eſſet illa ex Dei ſui præſentia
Vn-

Vndarum exultatio, non procella.
Nobilis ſarcina tumorem illum fecerat Mari
Audebat etiam cum cęlo confligere.
Cùm auctori ſui baiulum
Nihil iam Cęlo minus haberet.
Cicuratum imperijs elementum effræne;
Suæ ſępè parum memor naturæ
Nunquam immemor ſeruitutis,
Se conculcantem
Patientia ſaxorum ſuſtinuit.
Et adhuc non pudeat homines,
Quòd maiorem Deus in vndis,
Quàm in ijs fidem inuenerit?
Fluctuauit Petrus
Vbi fluctus nulli iam erant;
Quia recordatur ſe Petram eſſe, mergi timuit?
Dignus infidelitatem pati,
Quam in vndas intulerat;
Dum magis attendit quid eſſet,
Quàm cum quo eſſet.

---

# ELOGIVM XXIV.

Se ipſum traſfigurat in Monte.

*Matth. cap. 7.*

Videre Deum volentibus
Valedicendum multitudini eſt,
Et telluri etiam quantum licet.
Neſcit Chriſtus per plateas, & vicos
Propalam agere pulchritudinis ſuæ:
Daturus ex illa ſpectaculum
Habet delectum in teſtibus,

Nec

Nec alibi ſcenam aperit detracto Sipario,
Quàm vbi Thabor Aſtris conterminus,
Exemptos ſolo, inſerit Cęlo.
Ne Iouis quidem noſtri
Plures tribus Gratiæ ſunt,
Quæ illum in ſeceſſu quocumque ſequantur.
Licet fulminatorem non agat,
Sine Tonitrui filijs eſſe vix poteſt.
Arcanum reticendum quo ad reſurgeret
Non ſperauit poſſe tegi ſi pluribus proderet,
Nec credi, ſi paucioribus.
Induit in Epiphania ſua
Vrbanam veſtem Diuinitas,
Et Vrbibus à ſe negatum honorem
Amicæ ſolitudini vltro concedit.
Imbuta radijs diſcurrit ſpectantium noctem,
Incluſa niuibus
Temperat propinquantium ignem.
Amori cognata cùm ita rutilat,
Innocentiæ concolor dum ita candicat.
Nouus Rubus inuitat iterum Moyſen.
Adducitur legem ſuam
Ex moribus auctoris corrigere,
Et quia iam exemplaria viderat,
Spectare Prototypon.
Adeſt, & Helias;
Nullius tamen Nuncius cladis.
Irarum oblitus miſerationes iam loquitur,
Et humanis placatus exceſſibus
Solum differit de Diuino.
Inter mitem, & ſeueram animam medius,
Malè deliberare non poteſt.
Habet hinc vnde accendatur ad pœnam,
Illinc vnde incitetur ad veniam.
Petri oculos ſpectaculum hilarat.

Non

Vndarum exultatio, non procella.
Nobilis ſarcina tumorem illum fecerat Mari
Audebat etiam cum cęlo confligere.
Cùm auctori ſui baiulum
Nihil iam Cęlo minus haberet.
Cicuratum imperijs elementum effræne;
Suæ ſępè parum memor naturæ
Nunquam immemor ſeruitutis,
Se conculcantem
Patientia ſaxorum ſuſtinuit.
Et adhuc non pudeat homines,
Quòd maiorem Deus in vndis,
Quàm in ijs fidem inuenerit?
Fluctuauit Petrus
Vbi fluctus nulli iam erant;
Quia recordatur ſe Petram eſſe, mergi timuit?
Dignus infidelitatem pati,
Quam in vndas intulerat;
Dum magis attendit quid eſſet,
Quàm cum quo eſſet.

# ELOGIVM XXIV.

Se ipſum traſfigurat in Monte.

*Matth. cap. 7.*

Videre Deum volentibus
Valedicendum multitudini eſt,
Et telluri etiam quantum licet.
Neſcit Chriſtus per plateas, & vicos
Propalam agere pulchritudinis ſuæ;
Daturus ex illa ſpectaculum
Habet delectum in teſtibus,

Nec

Nec alibi ſcenam aperit detracto Sipario,
Quàm vbi Thabor Aſtris conterminus,
Exemptos ſolo, inſerit Cęlo.
Ne Iouis quidem noſtri
Plures tribus Gratiæ ſunt,
Quæ illum in receſſu quocumque ſequantur.
Licet fulminatorem non agat,
Sine Tonitrui filijs eſſe vix poteſt.
Arcanum reticendum quo ad reſurgeret
Non ſperauit poſſe tegi ſi pluribus proderet,
Nec credi, ſi paucioribus.
Induit in Epiphania ſua
Vrbanam veſtem Diuinitas,
Et Vrbibus à ſe negatum honorem
Amicæ ſolitudini vltro concedit.
Imbuta radijs diſcurrit ſpectantium noctem,
Incluſa niuibus
Temperat propinquantium ignem.
Amori cognata cùm ita rutilat,
Innocentiæ concolor dum ita candicat.
Nouus Rubus inuitat iterum Moyſen.
Adducitur legem ſuam
Ex moribus auctoris corrigere,
Et quia iam exemplaria viderat,
Spectare Prototypon.
Adeſt, & Helias;
Nullius tamen Nuncius cladis.
Irarum oblitus miſerationes iam loquitur,
Et humanis placatus exceſſibus
Solum diſſerit de Diuino.
Inter mitem, & ſeueram animam medius,
Malè deliberare non poteſt.
Habet hinc vnde accendatur ad pœnam,
Illinc vnde incitetur ad veniam.
Petri oculos ſpectaculum hilarat.

Non item aures colloquium ;
Odioſa de exceſſu mentio ,
Vbi tam beata ſtatio eſt .
Decernens alijs tabernaculum ;
Oblitus eſt ſui ,
Niſi ſuum credidit, quod Chriſto ceſſiſſet ;
Arguitur tamen neſciſſe quid diceret,
Quid inde diſponeretur ad requiem ,
Vnde Deus
Accendere illum intenderat ad laborem .
Iniurius bono, quod ad tres ſolum arctaret,
Diuturniorem voluptatis vſuram non meruit
Cuius in partem
Relictos in Montis radice ſocios
Non vocaret .
Attonitis noua oritur in nube ſerenitas ;
Et bono contentis
Præcipitur in meliora progreſſus .
Datur axioma de Cœlo
Audiri Chriſtum vtilius, quàm ſpectari .
Aſportat omnes importunus fragor delicias ;
Experiuntur vel in ipſis oblectamentis ,
Quæ à Deo ſunt ,
Euaneſcere quoque omnia , præter auctorem .

ELO.

# ELOGIVM XXV.

Magdalenæ amores honeſtat dum facit ſuos.
*Luc. cap. 7.*

Parce ſumptibus, Phariſæe;
In Conuiuio tuo Chriſtus
Paſcendus eſt dape non tua;
Prouidit ille ſibi poſt ſe ſympoſium ſuum,
Et in arcanæ famis ſolatium,
Nobilem de venatione ſua feram adduxit,
Aſſueta inſidiari hominibus fœmina,
Inſidias nectit & Deo,
Ne ſedentis iudicia toleret
Occupat recumbentem,
Et huiuſcemodi violentiæ auidum
Capillis irretiens,
Licet ſe apud illum non depoſuerit,
Quia tamen ſeruator omnium eſt,
Repetit ab illo ſe perditam
Conſcia graueolentiæ ſpiritus ſui,
Non auſa ſine antidoto lectiſſimi odoris
Accedere,
Adhuc procul a Dei naribus retro ſe ſiſtit,
Phaleras, & fucos exoſa
Iam diſcipula veritatis,
Nullo vltra cultu corporis diſſimulans
Maculas mentis,
Liberam ſe a Nugarum ſeruitio
Soluta vinculis profitetur in Coma.
Contemplata quid fecit,
Renuit moderari quid faciat.
Vltra confeſſa ſe ſauciam,
Quæ cum vnguentis properaret ad Medicum
Pia quærit impudentia ſanitatem.

Vt

Vt accipiat gaudia
Felici commutatione dat lacrymas,
Et Agricultura Sanctorum,
Plantas a quibus fructum ſalutis decerperet
Eliquato per oculos irrigat corde.
Quæ diu malè ambulauerat,
Veſtigia recta doceri.
Sanctis quærit a pedibus
Silentio explicans plura
Quam voce potuiſſet,
Fletus, & oſcula
Fidos affectus ſui habet interpretes.
Amores Magdalena non exuit,
Sed mutauit.
Etſi de Virginibus vna non eſſet,
Sumpſit tamen oleum ſecum,
Et ne excludi poſſet a nuptijs,
Seſe ſponſi pedibus alligauit.
Miratur Phariſæus venientis audaciam,
Magis tamen indulgentiam admittentis.
Serio tamen per parabolam monitus diſcit,
Exemplum quod improbaſſet,
Sibi ad mutationem propoſitum,
Non ad cenſuram.
In pace dimittitur,
Quæ ſe ipſa triumphata
Iam non haberet hoſtem quem vinceret,
Audire a Chriſto qui vis,
Quo eum ſitu alloquaris attende.
Habet & ille aures in pedibus.
Cęleſtis creditor
Totum debitum charitate compenſat,
Et ad incrementum totius fœnoris,
Amoris ſolius exigit, & requirit vſuram.

ELO-

# ELOGIVM XXVI.

**Samaritanæ ſalutis Fontes aperit.**
*Ioann. cap.* 4.

Venationem Hominum
Vt omnium laborioſiſſimam ſcires
In ea ipſemet fatigatus eſt Deus,
A popularibus in Alienigenas migrans,
uia Charitati ſuæ violentum erat hoc iter,
Ingentes in eo vires attriuit.
Ferenti ſemper ſecum ardores ſuos,
Hora omnis quaſi ſexta eſt, & meridies.
Alieno pudori magis conſultum volens,
Quàm famæ ſuæ,
Arcana Mulieri ſcelera detecturus,
Captata emendi cibi occaſione
Teſtes omnes amouit.
Sitis ſolatium non ab Hydria;
Sed ab anima haurientis expectans.
Rogat hauſtum aquæ,
Pro quo det fluuium Gratiæ.
Non impetrat tamen a fœmina,
Quæ in ſupplice ſuo
Originem magis,
Quàm neceſſitatem attendit.
Miratur quod à Samarite petat Iudæus;
Quanto mirari iſtius licuit, quod & Deus?
Excuſat ignorantiam,
Qui potuiſſet inurbanitatem arguere.
Detegit quam non ſit indigus,
Quàm nec auarus aquarum;
Sepultus in puteo,
Suas per ſe ſalientes opponit,
Et ex habendi facilitate,

Earum

Earum excitaps ſitim,
An illa rogatura ſit vertit in dubium;
Non item an ipſe daturus.
Cum muliere notæ intemperantiæ
Vtpote quæ quinque iam viros habuiſſet,
Diuturna Chriſtus colloquia,
Quantumlibet de ſalute non miſcet.
Volentem nectere verba verbis,
Vt ſine nota poſſit audiri,
Iubet virum vocare.
Confeſſa ſe viduam,
Celare ſtuduit male nuptam.
At ſuamet reſponſione conuicta;
Arguit ex Hiſtoriæ narratione Prophetam:
Mauult alij eam laudem accedere,
Quòd diuinare arcana potuerit,
Quam eam ignominiam ſibi,
Quòd neſcierit ſua probra celare.
Refugit illico
A ſui cognitione noxius animus,
Transferendo quæſtionem opitulatur pudori;
Illi tamen adhuc inhærent aculei ſalutares,
Quos Hydria relicta fert ſecum.
Telo ſuo ſaucium ſagax venator non deſerit;
Credi poſſit abeuntem ſequutus,
Adeo iam non eſt, vbi eſt.
Attentio illi omnis ad concionem mulieris,
Quæ pro vno viro,
Totam iam ad illum Samariam conuocat.
Communes faſtidit cibos,
Qui proprios iam haberet
Coquis ſuis gulæ ſuæ genium prodituros,
Compertum vult apud eos
Nunquam epulari ſe lautius,
Quàm cùm peccata comederit.

ELO-

# ELOGIVM XXVII.

Patrocinatur adulteræ
*Ioann. cap. 8.*

Quàm benè Diuinitatis imbutus es viribus;
Qui pernox, & perdius
Nullas laboris inducias pati potes.
Oliueti vigiliæ templi lites excipiunt,
Et quocunque perrexeris,
Te curæ vel præueniunt, vel ſequuntur.
Miraculo tamen impotentis nequitiæ,
Tibi par propèmodum inuentus excubitor.
Quantumlibet diluculò in templum veneris,
Eò vix es ante calumniatorem ingreſsus.
Cauillandi pruritus
Somnolentiæ remedium eſt.
Excitatore Gallo non indiget,
Quem in craſtinum opificia liuoris expectant;
Ieiunantis Phariſæi matutina ientacula,
Ex famæ tuæ morſibus ſunt.
Vndè te Reum faciat, iudicem eligit.
Conſulit de Adulteræ pęna,
Vt te aut pietati iniurium probet, aut legi.
Miraris violatæ fidei zelum in perfidis,
Indignaris corrigi vitia
Maiore piaculo, quàm patrentur,
Et in foro Veritatis
Tantam ineſse dolis audaciam,
Vt agere etiam accuſatores non dubitent;
Quàm ſceleratos eos eſse par fuit,
Quibus oppoſita videri propè innocens:
Potuit
Tam mala Mulier?
Non is es tu,

Qui maiorem diſſimules improbitatem ,
Vt omne mox in minorem euomas virus .
Terres artibus tuis Scribas ,
Et ſubducens è rationario tuo
Cuiuſque debita ,
Retrahis vniuerſos ab alienæ pœnæ ſtudio ,
Metu ſuæ .
In Dei digito hæc quoque dęmonia eijcis ,
Spectatus is efficit ,
Vt ad Nequitiæ diruenda ſacraria ,
Tota tibi manu opus non ſit
Iactantibus aſſiduè pęnam Balthaſſaris ,
Omen triſtiſſimum Deum ſcribens ,
Indigitantem peculiaria ,
Singulis in Erebo parata ſupplicia ,
Sibi peſſimè conſcij diù non ferunt ,
Niſi ſuſpicari quis malit ,
Obijcere illum in terra
Cuique puluerem ſuum ;
Vndè ante alios læſi Senes ,
Quorum propior cineribus flamma eſt .
Scribit Deus quoque læſus in Marmore ;
Indè in illius hoſtibus tantus timor .
Eodem , quo leges alias exarauerat digito ,
Eam nunc , item in lapidibus , imprimit ,
Quam nemo in poſterum inferat alteri ,
Quod non vult ſibi .
In foro Chriſti præiudicium nullum eſt
Ab alijs fuiſſe damnatum ,
Amoris accuſatoribus .
Abit illicò ſeueritas iudicis
In ſollicitudinem Patris :
Quamdiù poſſunt prodeſſe monita ,
Nè putate , Mortales ,
Poſſe Deum intentare ſupplicia ,
ELO-

# ELOGIVM XXVIII.

**Zachæum vocat.**
*Luc.* 19.

Quid tibi, mi Samaritane, cum Iericho?
Vt video,
Eò adhuc ab Hieruſalem deſcendentes
Opportunus Fideiuſſor expectas.
Erigere qui lapſa veniſti,
Vbi ſenſeris ruinam, accurris.
Quam olim vrbem
Sacerdotum turbæ deiecerant,
Studes clamore piæ prædicationis attollere;
Theſauros pollicitus,
Auaros excitare cæpiſti;
Publica nis innotuit
Magnum lucrum eſſe te ſequi;
Eorum primus
A fulgore auri iam anhelat ad tuum.
Videri tamen turba te prohibet
Quantùmlibet ſtudioſiſſima tui;
Qui ſe ſuper illam non erigat,
Tuo non hilaretur aſpectu,
Homini diminuto
Sublimitas ſuppletur a ligno.
Fit illi Arbor primus gradus in Cœlum;
In ea te Venatorem expectat,
Prandio tuo debita volucris,
Si tamen ante fuerit deplumata.
Qui cæteros non æquauerat corpore,
Iam ſupra cæteros eminens fide.
Arborem fatuam
Cœleſtis ſapientiæ Cathedram fecit.
Puſillus in oculis ſuis homo,

Ad te illicò traxit oculos Dei.
Iubetur feſtinans deſcendere
Qui ſuo adhuc prægrauatus affectu
In ſublimi ruina proximus ſtaret,
Iubetur & parare conuiuium Chriſto,
Cui crepundijs fidei ſuæ
Diem ſolemnem fecißet.
Meritus beneficium,
Quod tanta cum hilaritate ſuſcipiens
Videretur agnoſcere;
Diuitias habet iam ad largitatis materiam,
Non ad incendium cupiditatis.
Domini ſalus totam redundat in Domum;
Conſalutatur filijs Abrahæ,
Qui & hoſpes Trinitatis extiterit,
Et Vnigenitum cordis ſui deſiderium
Immolarit,
Epulatur Chriſtus
Lautius in Zachęi mente, quàm ſigmate;
De fraudatore pecuniæ
Sibi diſtributorem Gratiæ deſtinat.
Adimit homini vitium,
Relinquit genium;
Quæſtum non perdit Publicanus iſte,
Sed mutat.
Tęlonium magis ſuſcipit, quàm relinquit
Vt manſura Deo,
Non homini peritura conquirat,
Ex quo credidit ſe poſt mortem victurum,
Illicò bonorum dimidium prouidus
Futuram traſmiſit ad vitam.
Ne metiare, qui ſapis,
Hoc à Zachęi ſtatura miraculum.
Quod eſt vitam reddere mortuo,
Hoc dare largitatem Auaro.

# ELOGIVM XXIX.

Cananeæ filiam curat:
*Matt.* 15. *Marc.* 7.

Itane ſunt Emporia inſtitore te digna
Sidon, & Tyrus,
Vt ibi quoque
Mercaturam exerceas animorum?
Fallit ſpes tuas
Deſtituta iam Cœli bonis Iudæa;
Inutiles experiris cum illa contractus;
Aliò transferendæ ſalutis Nundinæ,
Vbi tuæ auaritia charitatis
Lucro pleniore pingueſcat.
Ethnicorum in finibus Hæbreum præmones
Meditari ab illo te fugam.
Qui tamen poſt cętera,
Senſum quoque iuſti doloris amiſerit,
Omnia tecum
Aſportaturum te bona non luget.
Cananeó nequior male circumciſus Apella
Amiſit omne ius terræ ſuæ,
Reſtituitur in integrum
Qui fugatus incola fuerat;
Ceſſauit eijciēdi ratio deprauationis periculū
Poteſt Alienigena Iudęum corrigere,
Deprauare ſe deteriorem non poteſt.
Tutò igitur fines ſuos
Tranſiliat Syrophæniſſa,
Ex quo, tu quoque in ditione gentium es.
Habent tua iura omnia, qui te habent.
Diuinitatis veſtigia
Subodorata eſt Ca nis ſagax;
Ne ſpera latebris venatr icem eludere.

Vbicumque te ſenſerit,
Nobilem prædam clamore deteget,
Si vi tenere non ſperet.
Acclinata pedibus tuis,
Lambit blanditijs linguæ te totum;
Nec curat interim morſus tuos,
Quia Agni ſunt.
Vis ſeuerus, & aſper videri;
Sed ( pace tua dixerim ) neſcis.
Repulſam qui patitur,
Non ita cruciatur, ac tu, qui das
Mærore ipſo negando
Alias fiduciam obtinendi.
Agit Sophiſtam optimum dolor;
Includit tibi vocem vis argumenti;
Vrgent reſponſionem Diſcipuli,
Quam nec dare præceptor potes,
Si Iudex es;
Vides teneri, te plectere Dęmonem
Occupantem non ſua;
Si Deus; incumbere tibi tui curam operis,
Si vtrumque,
Deberi à te præmium Charitati,
Quæ beneficium ſuum reputet,
Quod alteri dederis.
Extorquet tibi violentia orationis aſſenſum,
Victus das manus,
Et quaſi à te pœnam dilationis exigeres.
Plura poſtulatis indulges.
Vnica tibi exclamandi cauſa,
Multiplex nobis.
Tu miraris
Potuiſſe tam conſtanter fœminam petere,
Nos te tamdiù potuiſſe negare.
Et planè iuſtior admiratio noſtra,
Quàm

Quàm tua.
Miſeris, quamdiù non habent,
Petere natura eſt,
Non item tibi
Statim ac rogaris non dare.

# ELOGIVM XXX.

Centurionem per ſeruum lucratur.

*Matth.* 8. *cap.* 7.

Accurrite ad Chriſti Ducis ſtupendia
Pugnaces animæ,
Inferenda vis cœlo, violentis eſt opus.
Authoratur in nouam expeditionem
Centurio,
Cuius fides æque Cæſaris,
Ac Dei caſtris probata,
Imperatoris vtriuſque
(Rara felicitate) occupauit affectus.
Romanæ militiæ
Vna hæc iam ſupererat
Experientia fortitudinis,
Vt quando deerat iam propè terra,
Quam vinceret,
Ipſum Empyreum expugnaret.
Nobilis aduena,
Et origine ſua dignus, & fine,
Ferens legem in Moribus,
Quam Iudęus
Solis iam in lapidibus aſſeruaret;
Liberalia omnia nactus in Seruo,
Amat in illo plus aliquid,

Quam commoda ſua;
Vnde redditum ex Paralyſi inutilem,
Adhuc pretio diminutum non credit.
Affini Naturæ indulget obſequia,
Quæ fortunæ diſſimili non deberet;
Quem ſanum exercuiſſet vt famulum,
Ægrotum curat vt fratrem,
Nec aliam domum patitur fieri
Miniſtram remedij,
Quàm quæ fuerat cauſa morbi.
ui ſeruum bonum ex raritate æſtimat,
Vilem illum habere non poteſt
Supellectilis tam pretioſæ iacturam
Studet induſtria quacumque redimere.
Mendicat apud Chriſtum patrocinia,
De quo plura iam crederet, quam audiſſet;
In eo vno non felix.
Quod ad hoc munus Seniores illos adhibeat;
Quibus non aliud inerat meritum
Quàm Ætatis.
Accipitur
Ab humaniſſima Diuinitate legatio,
Ac ſi diù foret optata.
Vix vocatus inuitantes iam præit,
Doctores tumidos nil tale ſuſpicantes
Trahens in Scholam,
In qua legitimam colendi Dei rationem,
Ethnico diſcerent Præceptore,
Legatos expectare non poteſt
Amor impatiens;
Venit qui miſerat,
Acturus per ſe cauſam ſuam,
Ingerit violentiam precibus;
Et duritiem,
Si quæ ineſſe tantæ lenitati potuerat,
Vel

Vel ardore fidei eliquat,
Vel pondere demiſſionis arietat,
Stupet Chriſtus armorum ſuorum peritiam
In Milite nondum ſuo;
Amare Romam in Ciue incipit,
Et quod tales in ea naſcerentur,
Æternam Regno ſuo deſtinat ſedem.
Salutem quam rogabatur dat ſeruo,
Et quam non rogabatur dat Domino,
Affinem charitati ſuæ curam
Sine laude non præterit.
Exprobrat popularibus
In maiori euidentia minorem fidem;
Conſtare volens hominibus
Nullius illum magnificare genus,
Qui præ nobiliori indole
Suum quoque contemneret.

---

# ELOGIVM XXVI.

**Non habenti hominem ad piſcinam occurrit.**

Qui tranſigitur inter miſeros dies
Ille Chriſto eſt dies Feſtus
Sabbatum eius nunquam ex ſui,
Semper ex alieni laboris definitione definias,
Pecuariæ Piſcinæ ſub porticu,
Ab infelicibus Academicis
Philoſophiam doloris exquirens,
Pacatiſſima vultus ſerenitate
Deſiderium minuit expetitæ procellæ
Miſeratus in ægritudinibus corporum,

Infortunium multiplex animorum,
In vno Noſocomio
Mundum vniuerſum inſpiciens
Adhuc languores ſolertiæ Magiſtros
Non abolet.
Qui non amat cauſas morborum,
Morborum non ſemper odit effectus.
Gaudet indè excitari hominem,
Vndè torquetur,
Et quod eſt vinculum membris
Fieri mentibus libertatem.
Ne contemnantur remedia, ſi redundent,
Salutaris naufragij
Opportunitatem habentibus
De ſuo Panario pharmaca non miniſtrat.
Superuacaneam nulli vnquam operam
Collocans.
Ibi dumtaxat ſuam relinquit,
Vbi aliam non inuenit.
Quæ pro derelicto habentur,
Peculiarius diligit, quia ſolus.
Non habuiſſe hominem,
Neceſſitas Deo eſt accurrendi.
Annoſa ſanè calamitas
Medico minore non eguit.
Abit & ipſa in conſuetudinem patientiæ,
Imò verò etiam in naturam.
Malis ſuis qui diù conuixerit,
Ea ſi minùs amare incipit, ceſſat odiſſe.
Quare non ſine cauſa,
Trigeſimum octauum annum decumbens,
Iam non an poſſit conualeſcere queritur.
Sed rogatur an velit.
Vecordiæ ſuæ conſcius,
Tacitus tolerat

Interrogationis huius iniuriam,
Videre, & ipſe incipit luce auctus
Quòd mala homini eueniant,
Vitium eſſe Naturæ,
Quòd verò non habeant, voluntatis.
Qui det beneficia numquam deeſt;
Deeſt ergo ſolùm qui exigat.
Liberalitas exempta legibus Parſimoniæ,
Sollicitat ipſa per ſe ſupplices ſuos.
Effuſura ſe etiam in non rogantes;
Niſi reputaret iniuriam;
Quidquid confertur inuito.
Exprimitur vox deſiderij, & eam illicò
Sequitur
Vox ſalutis.
Valet, ac propè volat, qui voluit,
Et qui ne ſe quidem ferre potuerat,
Fert Grabatum.
Exoneratus morbo, oneratur beneficio.
Secum iubetur aſſumere
Vtriuſque memoriam,
Indignante Iudæo,
Cui operarius ſalutis, non item iniquitatis
Violator Sabbati eſt.
Habe tibi ferias tuas perfida natio,
Quæ ſeueriores ſint hominibus, quàm Aſcellis
Deo, & ſapientibus,
Qua die non licet benefacere,
Nec licet viuere.

# ELOGIVM XXXII.

Hæmorrhoiſſam à fluxu Sanguinis curat.
*Matth.* 9. *Marc.* 5. *Luca* 8.

Deſperatis in rebus fit Magiſtra neceſſitas;
Dat ſæpè ſalutare conſilium vis doloris;
Multis Medicinam non inueniſse
Remedium fuit,
Immunda morbi ſui ſordibus fęmina,
Annum iam duodecimũ fatigans Hippocratem
Secundo Crumenas exhauſta ſanguine,
Venas primo,
Pro Medicina mortem expectat.
Artis non adiuta præſidijs,
Naturæ viribus deſtituta,
Inde Rea, vnde miſera
Turpi luit exilio fortunæ ſuæ crimen,
Infelix,
Seu quod ſe ipſam non poteſt deſerere,
Seu quod non ſufficit tolerare,
Fit illi ſalutis occaſio viator Deus,
Quem adire prohibebatur in templo,
Inuentum in itinere
Pia fraude circumuenit,
Habet calamitatis ſuæ prima ſolatia
Tantæ lenitatis aſpectum
Credit paſsurum ſe tangi,
Qui ſe pateretur & opprimi.
Verecundi tamen conſcia vlceris
Nolens doloris remedium, cum pudoris
Iniuria,
Studet facere occultum de publico,
De turba ſecretum,
Retrò ſe ſiſtens,

Ac

Ac ſi non habuiſſet etiam retrò oculos Deus,
Emens ſupplicis reuerentia beneficium
Cùm medicinam poſcere non auderet..
Admota fimbrijs manu furata eſt ſanitatem,
Nulli non vtile latrocinium,
Quod Fides imperauit, Spes fecit.
Non habuit Phariſęorum fimbrias Chriſtus;
Tulit ille ibi remedia vulnerum,
Vbi ipſi vulnerum cauſas
Infecerat amabili contagio
Benignitatis Genius veſtes ipſas.
Ne laciniæ quidem videri voluerant.
Illi magis ad pompam,
Quam nobis ad vtilitatem ſeruire.
Paſſus eſt à modeſtia
Similitudinem violentiæ Deus;
Tactum impreſſum in fimbria, ſenſit in corde.
Excitare alios ad idem latrocinium voluit,
Cuius artificium non paſſus eſt tegi.
Partes ſuas putet erigere fœminam,
Quæ ſe quo ad vſque potuerat, depreſſiſſet,
Filiam vocat,
Quæ ſe bis Patrem eſſet experta.
Ad valetudinem adijcit
Alia quietis viatica,
Illum vnum illi dolorem relinquens,
Quod Medicis indigens
Eum poſtremum adijſſet,
Quem primum debuerat.
Felix,
Quæ talem ad Deum acceſſum inuenerit,
Quem impedire turba non poſſet.
Nos infelices è contra,
Qui quotidie Chriſtum tangimus,
Nec curamur,

Vtpotè

Vtpote ij, quibus ad remedium,
Iam non Chriſtus deeſt, ſed fides.

# ELOGIVM XXXIII.

E decem Leproſis nouem experitur ingratos.
*Luc. cap.* 17.

Alit calamitas reuerentiam Dei,
Et Ærumnoſi modeſtiam
Felix nullus exæquet.
Supplices vt multos Chriſtus habuerit,
Nullos leproſis pares inuenit.
Ne ſalutem minùs mererentur audacia,
Stetere, quaſi parati ad omnia,
Sed à longè
Acceſſum, quem ſuadebat
Opinio de Clementia Medici,
Diſſauſit pudor ex conſcientia morbi,
A deſiderij vehementia clamore reſpirant.
Et demittentes animum,
Vocem attollunt.
Nulla tamen conatus huius neceſſitas,
Vbi qui rogatur is eſt,
Ad cuius aures illicò venit
Quidquid ſecum, ſtans item à longè
Publicanus obmurmurat.
Magiſtri titulum non recuſat à miſeris,
Qui ſe ad talium eruditionem,
Aperuiſſe meminerat in Bethlehem
Scholam nouam.
Ipſamet dona ſua
Deberi Sacerdotibus volens,

Non

Non contemnentis, ſed venerantis affectu
Immundas ad eos victimas legat.
Præfeſtinato diſceſſu
Sacroſanctæ Dignitatis conſpectum
Reuerita lepra declinat.
Facilis Chriſto miſeratio erga leproſos,
Quorum quaſi vnus ſit quandoque futurus;
Beneficentiæ illius amabilis impatientia,
Semel promiſſa differre vix tolerat.
Dandi velocitate præueniens
Euntium greſſus,
Deſtinata iter abſoluentibus præmia,
Vix inchoantibus elargitur,
Per obedientiæ beneficia
Retrocedunt noui Æſones in iuuentam;
Squammis edacibus libera pellis,
Refloreſcit veru decoro.
Quærunt iam cicatrices, non vulnera,
Et neutris inuentis hærent incerti
Cui de tam multis affectibus primas donent,
Euaneſcit tamen, (Proh Pudor!)
Vnà cum Morbo memoria beneficij.
Mundities acquiſita corporibus,
Ingerit mentibus nouas ſordes.
Donati valetudine
Primum illius fructum agnoſcunt,
Quòd iam poſſint Medicum fugere,
Mundo magis odibiles cùm ingrati,
Quàm anteà cùm Leproſi.
Vnicum alienigenam
Populare Iudęorum malum non inficit;
Nouem abeuntibus in perniciem,
Redit Decimus in ſalutem.
Auctoris adoratione
Probat quam magni fecerit donum.

Et rogatus de ſocijs
Ingens de illis creat
Sua taciturnitate conuicium
Et miraris, mi Ieſu,
Mores hos tanquam nouos?
Mirari magis debueras ſi redirent.
Ingratitudo inter homines
Nihil habet iam nouum;
Gratitudo, ſi qua ſit,
Ea iure monſtri locum obtineat.

---

# ELOGIVM XXXIV.

Cœco nato nouam aperit diem
*Ioan. cap.9.*

Quidni miſeris ſæpè Chriſtus occurrat,
Si Chriſtus miſeros ſemper quærit?
Neſcit illos præterire præteriens;
Seu videatur, ſeu videat,
Omni ſe ipſum prodigit via.
Ne homo iam floccipendat hominem,
Impendit Deus Mendico,
Vel in die quietis ſuæ publicam ſeruitutem,
Dum creante verius,
Quàm medicante manu
Inde ſuppleuit homini lumina,
Vnde hominem fecerat totum.
Operanti ſalutem noſtram,
Stat pro Sabbato omnis nobis vtilis Dies;
Quiſquis calamitoſis labor impenditur,
Summa illi ceſſatio eſt.
Licet videri non appetat,
Adhuc

Adhuc pati cœcitatem non poteſt,
Quæ in tanta copia lucis:
Nimis accidat importuna.
Obſiſtit ſalutari collyrio contumax malum;
Vbi cœtera ſolis pulſa ſunt nutibus,
Hoc poſt linimentum,
Etiam lotionem expectat.
Nimirum difficilè coæterna non ſunt,
Quæ fuerint vnicuique coæua.
Atqui ſi ſuum Deus lutum retractet,
Plùs poteſt tandem corrigere,
Quàm natura delinquere.
Sancti roris gutta
Baptizat oculos peccatores
Aperit venia, quos culpa non clauſerat.
Accenduntur ab aquis lumina,
Quibus ſolent extingui;
Emitur obſequio gratuitum
Beneficium,
Licèt cœca obedientia fuerit,
Certo itinere cœcum deduxit ad lucem.
Fidem vix inuenit miraculi magnitudo;
Dubitat Sophiſta peſſimus Liuor,
An fieri potuerit, quod factum videt,
Triſtatur nequitia creſcere
Oculatos turpitudinis ſuæ teſtes;
Quem mendacem non poteſt facere;
A Synagoga facit extorrem.
Nouum à Deo beneficium
Noua hominum iniuria prouocat;
Mentem ſine luce non deſerit,
Qui amouit à corpore cœcitatem.
Detegit illi etiam Solem ſuum,
Cuius ſe ferendis imparem radijs profitens,
Coràm illo victus proſternitur.

Qui

Qui ſedes mendicus in tenebris,
Quo itinere venias ad lucem, attende.
Nihil æque illuminat hominem,
Ac ſi aſſiduè ferat in oculis lutum ſuum.

# ELOGIVM XXXV.

Surdos facit audire, & Mutos loqui.
*Matth. cap. 7. & 9.*

Agnoſco verſipellis ingenium Aſpidis.
A voce incantantis Sapientiæ aures obturas.
Verbo quid magis inimicum opponeres
Surditate?
Factus in Dei odium de Lucifero Veſperugo
Eripis oculos quibus iam Solem non potes,
Et ibi tantùm ſecurum te ſciens,
Vbi audiendum non ſit IESV nomen.
Vocis vnius odio ſonum omnem excludis.
Ita, ne mors
Per quas olim feneſtras intrauit,
Per eaſdem & exeat,
Senſus ſingulos durus excubitor obſediſti.
In vno tamen Dei digito
Totam eiuſdem ſenties manum.
Seras omnes Clauis Dauid aperiet,
Et procellarum Spiritus
Tenuem coactus in ſpumam,
Silentium, quod alijs feceras, tolerabis.
Sit tantùm in Contribulibus Charitas,
Quæ non loquentis agat interpretem:
Fiet Muto copia Verbi,
Et ſoluta vinculis lingua

Re-

Rectis ligatos legibus exultabit in ſonos.
Excipiendis turbæ tumultibus,
Ne quis factas aures putaret
Surdum Chriſtus
Niſi à turba ſeductum non ſanat.
Quò verba venire non poterant,
Manum inijciens.
Digito pro terebra vſus
In cor vſque deſcendit.
Et ſuæ linimento Saliuæ
Inſulſis ſermonibus parat antidotum.
Reparaturus lubricas facultates,
Cum quibus homo tam malus eſt,
Sine quibus tam miſer,
Quod à cœlo tam multos excluderent,
Cœlum ipſum optimæ mentis ſuæ conſcium
Inuitus conteſtatus ingemuit,
Doluit enimuerò exigi à ſe beneficia,
Quæ maiori ſæpe beneficio negarentur,
Et inuitus linguam ſoluere viſus à vinculis,
Quæ ſoluta vix vllis benè regatur habenis,
Natalitia nouæ facundiæ
Acclamationibus celebrantur.
Vſu vocis conceſſo
Fruſtra iam ſilentium imperat,
Qui vel vbi laudari ſe prohibet,
Obedientiam Plebs hilarata detrectat;
Dei vota metitur ex ſuis,
Honeſta perire credens facinora,
Cùm tacentur.
Pace tamen tantæ modeſtiæ,
Æquiſſima fuit admiratio poteſtatis,
Quæ ſingularis in illo
Quacumque excipi acclamatione
Non debuit.

Di-

Diſcipulis,quia ſolum Magiſtri nomen
Tota curationum ars fuit,
Dum illud fruſtra ſurdis occinerent,
Surdis beneficos eſſe non licuit.
Quod ſuorum tamen detraheretur potentiæ
Detractum reputans ſuæ,
Adducentem ad ſe filium non curatum ab ijs,
Præter morem patientiæ ſuæ
Subiratus excepit.
Morbos cauete,Mortales,
Quorum tam rara, quàm difficilis curatio eſt.
Amica Dæmoni Statio Auris, & lingua;
Has ſi ceſſeritis,
Ad eum expellendum
Iam non verba ſufficiant,
Ipſis Dei manibus opus eſt.

---

## ELOGIVM XXXVI.

**Filium viduæ ſuſcitat.**

*Luc. cap. 7.*

Ligaſti verbis tuis Populos
Hercules Paleſtinus,
Catenati per aures poſt te trahuntur.
Theatrum circumductile factus es Mundo;
Deſerere te neſciunt auidi ſpectatores,
Quibus identidem aperis,
In nouo miraculo nouam ſcenam.
Orchæſtra Diuinitatis tu es,
In qua ſub perſona triplici
Idem ſemper ſe Deus actor exercet,
Vel

Vel cum terrueris homines, adhuc trahes
Quamdiù tantus Roſcius egeris,
Concionem, quam fatigare non potes
Fugare nè ſpera.
Mortuis ipſis excitaſti deſiderium tui;
Qui venire ad te minus poſſunt, feruntur.
Occurrit tibi extra Naim Viduæ filius.
Ex hac officij ſpecie.
Quæſiturus meritum vitæ
Facundus in ſuorum lacrymis,
Mutus in ſuis,
Rogat ſibi feretrum in Cunas conuerti.
Facit illicò de nouo ſpectatore ſpectaculum
Quòd in te inciderit,
Fortunam vis eſſe non caſum;
Et quia finis omnium es,
Te inuento quietem imperas.
Mariæ ſimilitudinem reuereris in Vidua,
In Vnigenito tuam
Orta miſeratio ex prænotione affinis
Miſeriæ;
Qualiter, & tu
Flendus quandoque fores vidiſti;
Et quia nullum vndequaq; miſerum vis
Solatium quod erat vnicum, illi reddidiſti.
Prohibes lacrymas, & facilis obedientia eſt.
Quando earum remoues cauſam.
Sola hæc tua eſt vera forma ſolatij;
Cœteri fluxum doloris impediunt,
At fontes non ſiccant.
Mortem ſuo deiecturus è Curru
Applicas loculo manum.
Stillant tibi digiti vitam;
Et attollente te vocem,
Attollit mortuus caput.

In.

Ingens eruditio experientia mortis:
Sedet adoleſcens iam
Magiſter idoneus
Artis Mundo tam neceſſariæ
Quàm non gratæ:
Et quam per aures biberat vitam
Cœteris per verba propinat.
Orationis argumentum
Timorem in audientibus excitat,
Ipſa verò oratio admirationem.
Vtroque tamen Deus laudatur affectu;
Cùm ex vno quidem conſtet
Quid poſſit dare,
Ex altero quid eripere.
Oblita ſe Viduam eſt,
Quæ filio ſuo videt
Superfuiſſe te Patrem;
Cœpit illum tibi ſecundò debere,
Quem à te bis acceperat.
Quamquam olim illum commodaueras;
Nunc dediſti.
Exigere potes, mi IESV,
Hilaritatem ab ægris quam vis,
Qui ſolus das
Eam ipſam, quam iubes,

ELO-

# ELOGIVM XXXVII.

Archiſynagogi filiam in vitam reuocat.
*Matth.9. Marc.5. Luc.8.*

Synagogæ caput
Ad Chriſti pedes abijcitur
Et à Chriſto ſibi malè ominetur exitium
Synagoga?
Iayro initium vitæ, mors filiæ.
Iam non Princeps, quia totus Pater,
Calamitatis ſuæ memor,
Dignitatis prorſus oblitus,
Quem felix neglexerat, adorat miſer.
In trahendis ad Deum hominibus
Omnipotentia ærumnarum hæc eſt.
Multi perimimur beneficijs,
Beamur pœnis.
Periclitantis filiæ amor
Zelum omnem pereuntis legis excuſſit;
Nota tamen imperij genium
Vel in rogante.
Præſcribit ſummo Medico
Modum curationis;
Iubet illum ſalutem deferre
Cùm poſſit mittere,
Et impoſitione manuum
Spiritum non tam reddere, quàm mutare.
Peritiſſimus legis interpres
Ad artes ſuas reuocat auctorem Naturæ
Sciens ijs ſolùm à digitis
Probè refici hominem,
A quibus primùm eſt factus.
Miſeratio num baiulus non laſſatur itinere;
Daturus beneficium

Ac-

Accepturi celeritate feſtinat;
Illum ipſum, quem ſequitur paſſu;
Præit affectu;
Hæmorrhoiſſæ contactum
Vel ipſa ſentit in fimbria.
Nolens tamen ita vni intentus videri;
Vt non adeſſet & alteri,
Per ſanitatem Mulieris
Annum duodecimum miſeræ
Probat excitationem Virginis
Annum duodecimum natæ,
Minori miraculo fidem maioris inſinuans,
Siſtendo fluxum ſanguinis
Suadet poſſe, & ſe ſiſtere fluxum vitæ,
Extinctus nunciatur ſenſus omnis in filia,
Et extinguitur propè Fides omnis in patre.
Accuſat inutilem diligentiam,
Qui feram,
Adhuc tamen profanatam
Funeris iniuria Domum.
Expiare tanti hoſpitis præſentia ſatagit.
Non dimidiat Chriſtus beneficia,
Quæ ſemel inchoauit.
Fiducia ſua excitat alienam;
Somnum definit,
Quem Nuncij Mortem deſcripſerant;
Vt tamen facilè in deriſionem degenerant,
Qui violenti detinentur in luctu,
Quæ de ſomno narrantur
Explodentur vt ſomnia;
Pergit Chriſtus donis promiſſa firmare,
Et latentem detegere verius Spiritum,
Quam abſentem reducere,
Et domo, quam ingreditur,
Illicò & Turbam abigit, & Mœrorem.

Of-

Offenſus Poeſi illa Inſtuum,
De tam multis gementibus,
Solos qui verè doluerant
Solari Parentes aggreditur.
Apprehendit Medicus Manum,
Non tam exploraturus Motum Arteriæ
Quàm daturus,
Et acquiſita alijs hilaritate,
Quàm ſua gloria lætior,
Solo ſilentij ſacrificio
Coli ſe iubet muneris huius auſtorem.
Adeò vel in ijs,
Quæ ſolam admirationem ſpeſtarent,
Suum ſemper imitationi locum aperuit.

# ELOGIVM XXXVIII.

**Lazarum ſororibus reddit.**
*Ioann. cap.* 11.

IESVM abire ne ſinite,
Qui ægritudines, & Mortem timetis.
Excubant circa nos
Diſpoſita in inſidijs mala,
Quæ quia præſente illo non audent erumpere,
Captant ex illius abſentia
Opportunitates nocendi.
Retineret adhuc Bethania Lazarum,
Si non dimiſerat Chriſtum;
Digna tamen eſt,
Quæ vtrumque recuperet,
Quæ Deum ante Medicos accerſiuit.
Feſtinant Nuncij dies fugitiuos præcurrere;

Narrant ægritudinem ;
Nec referunt ſanitatem :
Prodit non egere ſe nuncijs
In amicorum periculis Chriſtus.
Vt ſit tamen infortunio locus
Nectit moras per biduum ;
Vtpote cui eſſet in diſpari gloria
Par facilitas ,
Mortem vincere , ac remouere languorem ;
Proficit morbus , ſpes deficit ,
Et mortuo conſepulta
Ad fœtorem vſque putreſcit .
Serus adeſt Medicus ,
Adhuc tamen etiam opportunus ,
Et viuis non minus conſulturus ,
Quàm mortuo .
Vocatus pro Lazaro ,
Videri diu potuit pro Maria ſolùm ,
Et Martha veniſse .
Geminauit illa dilatio beneficium ,
Cùm ijs fidem reddiderit ,
Antequam fratrem .
Otioſum neminem in comitatu patitur ſuo ;
Inter diuinas virtutes
Humanum requirit auxilium ,
Iubet tolli lapidem , ſpem attolli ,
Illaturus vim Erebo,
Tremendi baiulam nominis
Vult ſecum eſſe Mariam .
Qui amici mortem enuncians
Gaudere ſe dixerat ,
Vbi eum ita miſeræ redditurus eſt vitæ
Tota viſcerum commotione turbatur .
Fiebat illa excitatio cum iniuria dormientis ;
Vnde ad illa mvenit cum mærore beneuolus ,
Ad

Ad quam cum tripudio feſtinaſſet iratus,
Eleuatis in Cœlum oculis
Dimenſus hominis lapſum ingemuit,
Et ſpelunca ſpectata
Recordatus Latrocinium Dæmonis,
Lauare voluit
Oppreſſi Viatoris vulnera vino ſuo.
Qui iam omnia iura mortis intrauerat,
Fœtet Sorori, ſed nondum Deo;
Quem vnum putredo noſtra
Ad miſerationem ſollicitat, non ad fugam:
Omnium funera in vnius ſpectans interitu,
Quia adhuc ſolum Lazarum,
Non etiam omnes mortuos ſuſcitabat,
In ſemetipſum ſibi iratus infremuit.
Coram omnium Iudice
Furti comperta mors ſiſtitur,
Et redimens reddendi celeritate
Rapinæ demeritum,
Educit è ſpecu
Incluſum adhuc laqueis Captiuum ſuum:
In Liberto Chriſti,
Nulla veteris ſeruitutis tolerantur veſtigia;
Solutus ſuam experiri libertatem iubetur,
Et de mortuo
Nihil præter ſilentium retinere.
Stat pro luculenta gratiarum actione
Ipſamet muta admiratio beneficij,
Leuia loquuntur gaudia,
Ingentia ſtupent,
Et non iure luxeris ſurditatem viuentium,
Qui mortuos ita tibi attentos inuenias;

# ELOGIVM XXXIX.

Ad Crucem triumphali pompa diſcedit.

*Matth.* 21. *Marc.* 11. *Luc.* 19. *Io.* 12.

Certa Chriſto de hoſtibus victoria eſt;
Ante pugnam palmas expoſcit.
Mors tamen nuper in Lazaro victa
Iuſtam triumpho potuit cauſam dare.
Auxit illi non minuit animos Crux ſperata;
Propediem regnaturus in illa
Formam ſeruis vſus exuere.
Libertatis Aſſertor
Ne Aſinam quidem patitur alligatam teneri;
Solutam a diſcipulis iubet adduci,
Homines amoturus ab otio,
Cùm laborum patientiam,
Nè in Iumento quidem
Sua ſine mercede derelinqueret;
Auelli pullum à matre non vult,
Ne illi quidem facturus
Ex ſua hilaritate triſtitiam.
Princeps Pacis
Dum inter oleas bella damnaret
Natum bellis equum deſpiciens
Mitioribus dicatum laboribus animal
Conſecrauit.
His planè mitiſſimus Dominus opus habuit,
Quibus nulla eſſet inferenda violentia,
Vt ſe ferrent;
Execrare ſuetus obſequia,
Quæ a coactis extorqueat,
In celebritate triumphi ſui
Tota illi pompa parabilis,

Quia

Quia lætitia, quæ ex Deo eſt
Vlli vnquam modeſtiam non excuſſit.
Hominum Plauſus,
Ne ideo ſolum ab eo neglectos crederes;
Quod eos ignoraſſet numquam expertus,
Suo daturus authoritatem contemptui,
Ita illos ſemel admiſit,
Vt ſecundò non quæreret.
Notauit eorum leuitatem in frondibus;
Quas quilibet excuteret turbo.
Lætis animum commodauit, non dedit;
Ne totus hæreret in præſentibus
Futura proſpiciens,
Bonus Augur excidium ex tripudio
Præſagiuit.
Seniorem perfidię
Innocentiam Puerorum opponens
In honore ſuo beneuolentiam magis;
Quàm reuerentiam aucupatus,
Quo Frater agnoſceretur,
Dauidis dici filius, quàm Dei maluit.
Ab ijſdem arboribus Crucem expectans,
A quibus ramos habuiſſet;
Condonauit hominibus,
Quòd ſe ſolis colerent frondibus.

# ELOGIVM XL.

Negotiatores è templo eijcit.

*Matth.* 21. *Marc.* 11. *Luc.* 19.

Ingreſſus Hieroſolymam Chriſtus,
Cuius adiret diuerſorium, antequam Patris?
Non hanc traxerat vrbanitatem è cœlo,
Vt Deo debita officia
Poſthaberet humanis.
Expiatio vrbis ſacrilegæ,
Quam intendebat,
Inchoari niſi a templo non debuit,
Vnde, & auctoritatis vitijs,
Et origo ſolet eſſe virtutibus.
Non ea frons homini Deo,
Vt in aliena poſſet domo corrigere,
Quod necdum emendaſſet in ſua.
Populi nequitiæ obſtetrix
Auaritia Sacerdotum
Quam qui ante omnia non euerteret,
Mala in ramis reſcinderet, in radice lactaret.
Abominationem in loco Sancto
Ne is quidem tolerat,
Cui ipſamet tolerantia natura eſt.
Cæterorum criminum Iudex,
Huius etiam lictorem agit:
Armat flagellis
Aſſuetam beneficijs manum,
Et indignatus ibi attolli rerum pretia,
Vbi a ſe omnia gratis dantur,
Vlciſcitur liberalitatis iniuriam
Seueritatis exemplo,
Atqui niſi ferremus ipſi nobiſcum,
Non haberet Deus vnde nos puniat.

No-

Noſtris ipſi flagellamur inuentis,
Et quos funiculos patimur,
Ipſimet nobis in libertatis damna texuimus:
Tam beneuoli tamen Parentis à dextera,
Venire filijs quidpiam ſiniſtrum non poteſt.
Beneficia ſunt ea ipſa,
Quæ nos æſtimatores peſſimi
Appellamus flagella.
Horruit Veritas
Odioſam ijs vocem affigere,
Adulata dumtaxat
Aliquantulum errori noſtro,
Mitigato nomine, quaſi flagella vocauit.
Qui Sacerdotium
Iam nollet eſſe quæſturam,
Menſas, in quibus Hirundines Pauperum
Æternum agerent
In aſſiduo lucro conuiuium,
Prouidus magis, quàm iratus euertit.
Domui ſuæ diſponens mox abiturus,
Illius probat verè ſe Dominum,
Cuius eum Inuidi vulgauerant euerſorem.
Fugat inde Oues, & Boues;
Qui ſacrificium concepiſſet auguſtius.
Nauſeat victimas ſaginatas Plebis cruore;
Minus diuites videri iam non vult
Minus pios,
Certus ibi vt plurimum
Magis abundare virtutes,
Vbi minus pecuniæ.
Non ſuffert latrocinium ſecurum in Templo
Quod cum periculo exercetur in ſyluis;
Nec celebrari coram ſe alias
Quàm Sanctarum cogitationum
Nundinas pati poteſt.

Martyrium auaritiæ taciti tolerant,
Quos acriùs conſcientia,
Quàm Chriſtus flagellat.
Indigni venia, qui fugiant redituri,
Quocunque digni ſupplicio,
Qui flagellis terram ſubtrahant,& non cauſas.

# ELOGIVM XLI.

In Bethaniæ cœna vnguentis perfunditur.
*Matth.* 26. *Marc.* 14. *Io.* 12.

Miſeriarum illicio Chriſtus attrahitur;
Extra Cœlum
Sine calamitoſo vix cœnat.
Dubitem an adfuturus Canæ nuptiæ fuerit
Niſi deſiderandum in ijs vinum præſciſſet.
Anteambulones ſuos ærumnas poſuit,
His ille præeuntibus
Libera quadam neceſſitate ſubſequitur.
Diſcumbit nunc in Bethania;
At in Leproſi domo cum mortuo.
Hæret fideiuſſori ſuo Lazarus,
Qui eo præſente
Se non fuiſſe moriturum iam ſciret.
In ſchola tumuli profeciſſe ſe probat;
A vitæ ne diuidatur authore
Illum non iam vt olim expectat,
Sed ſequitur.
Accedit in nouum cęnæ condimentum Maria,
Blanditur mortis Amatori
Innocens Aſſentatrix,
Dum Triclinium cum ſepulcro confundens.

Ser-

Seruanda mortuo munera
Viuenti exhibet.
At in Conuiuio Chriſti
Importuna non eſt mortis memoria;
Alitur inde mens pabulo ſuo,
Et vbi periclitari poſſit Sobrietas,
Ibi ſuadetur:
Prauum exemplum optimo odore plus potuit;
Vtroque repleta Domus eſt;
At illud excitauit querelas,
Non item hoc laudes
Inuenit vel in Contubernio Chriſti
Nimiùm emunctæ naris homines Pietas;
Quibus ſtatim ac olere ſuauiùs cœpit,
Placere deſijt.
Sedent non iam Conuiuæ, ſed Iudices,
Et eum, qui tale fieri paſſus eſſet obſequium
In ea, quæ feciſſet culpantes,
Receptiſſimo apud homines more
Alienam virtutem
Occaſionem ſui criminis faciunt.
At qui eiecerat a Maria ſeptem Dœmonia;
Octauum hoc moleſtum illi eſſe
Non patitur.
Ne deſpondete animos, Sectatores pietatis.
Accuſante Mundo:
Patronus eſt idem ipſe, qui Iudex.
Et Lucri plenum eſt damnum,
Inde diſplicuiſſe
Vnde Chriſto plus placeas.

# ELOGIVM XLII.

A diſcipulo venditur.

*Matth. 26. Marc. 14. Luca 22.*

Semel prodiga extitit Auaritia,
Inexhauſtum vnica effuſione
Liguriuit ærarium.
Demens, quæ non minori pretio
Emeret malum ſuum;
Cæca dum non agnoſceret crimen,
Impia dum corrigeret:
Carioſus Iſcharioth,
Cui bonus vnquam eſſe potuerit,
Qui fuit vſque adeò malus ſibi?
Mercator non melior, quàm Apoſtolus,
Depeculator ſalutis ſuæ,
Vbi lucrari etiam alienam debuerat,
Quò vilius venderet Deum
Ignorantes pretium eius adiuit:
Mendaces planè filij hominum
In Stateris,
Qui Ponderatorem Spirituum
Triginta argenteis vix appendant.
Profecit per ſuos gradus impietas;
Alimenta primùm pauperibus abſtulit;
Mox verò etiam Deum ſibi.
Mirari volueram
Si potuiſſet perſeuerare cum Chriſto,
Qui pauperes non amaret:
Liberalem pietatem
Quidni ante alios auarus argueret,
In quem tota illa perfuſio declamabat?
A diſpergente, ne vltra colligeret,
A Vaſe fracto ne vltra obdureſceret

Mo-

Monebatur.
Ita malus, vt vel à bono deprauaretur
Vnguento:
Continuit dentes ab eſca,
Vt interim morderet inſontem.
Quia fur erat, & latro,
Ne ſua quidem reliquit conuiuio gaudia,
Tam lucri auidus, quàm non capax,
Semper quid vendi,
Nunquam quid emi poſſet attendens
Properat vrgere facinus,
Quod mox tanquam omnium maximum
Laqueo coronaret.
Peſſimè de Sacerdotibus iudicans,
Qui Deum
Niſi à ſe emerent, non haberent,
Eorum manus oblata illis re tam ſancta
Profanat.
Demens, qui Deo amiſſo non quæreret,
Non quid dare ſibi homines poſſent,
Sed quid vellent.
Cùm Deum non habenti
Dare quidpiam vel ſi velint non poſſint.

---

# ELOGIVM XLIII.

**Agnum cum diſcipulis comedit.**

*Matth.* **26.** *Marc.* **14.** *Luc.* **22.** *Io.* **13.**

**Hoc qui Cœnaculum ſubis,**
**Feras & tu aquæ lagenam**
**In ardoris in te excitandi remedium,**
**Ignem omnia ſpirant,**

Vbi aſſandus eſt Dei Agnus,
Huc imbres ipſi è Cœlo ſi venerint
Flammei fient,
Agnoſcit Aulæ genium Chriſtus,
Inde ſe veſtibus alleuat vix ingreſſus.
Capacitatem ne ſtupeas,
Si hoſpitem agnouiſti.
Omnes odit anguſtias qui immenſus eſt,
Abducturus è Mundo Myſteria,
Quæ pertranſibant,
Ad Agni eſum, quaſi ad iter accingitur,
Peregrinari ſuos ſecum iubet in cæna.
Et feſtinantium in morem
Lumbis præcinctis
Habere in manibus baculos
Quaſi qui hærere illos in huius vitæ
Delicijs nollet,
Sed per illas tranſire:
In Conuiuio ſuo
Deſiderari amara non patitur,
Sciens ſine hoc condimento
Placere poſſe dulcia, non prodeſſe.
Agno paſcit quos ad manſuetudinem edoceat,
Prohibetque in eius Oſſibus
Lædi Conſtantiam.
Cuius commendationem
Ea potiſſimum hora
Suis perutilem ſciret.
Ne Panis Angelorum
Epulis hominum ſartos inueniat,
Vno contentos eſſe ferculo iubet.
Pinguiori eos cena ſatiare diſtulerat,
Cuius famem per illa quaſi ieiunia nutribat
Differre neſciens poſt conuiuium feria,
Cui nullum pro ludicris tempus vacat,

Inge-

Ingeſta proditoris mentione
Se ipſum turbat in ſuis.
Numquam magis ex animo voluit
Potuiſſe mentiri;
Ne eſſent, quæ futura prædixerat.
Rabidum Canem
Intincto ſtudet in Parop$ſ$ide ſuo pane
Placare.
His non illectum blanditijs deterret minis?
Vni intentatæ omnes deijciunt.
Naturam metuunt,
Qui certi de voluntate iam erant.
Vnus Iudas
Cùm alieno cœteri trepidarent exitio;
Non inhorruit ſuo.
Familiari perditus dolo
Sat correxiſſe ſe crimina credidit,
Si celaſſet.

---

## ELOGIVM XLIV.

Conuiuarum ſuorum abluit pedes.
*Ioann. cap.* 13.

Pſycagogia Chriſti quæ fuerit, vt ediſcas,
Quid poſt cœnam agat, attende.
Animum relaxat præcinctus,
Et ſordes à ſuis abſtergendo, ſe beat.
Adeò non fuit illi alia,
Quàm de ſuorum vtilitate voluptas.
In Hipocauſto illo ſuo,
Quod frigeſcenti mundo paraſſet
Accendi ſibi præſentiens

Ge-

Gehennam quamdam Amoris,
In ardoris ſolatium ad aquas accurrit.
Baptiſma Pedum
Affectis tumore capitibus applicat
Et ijs, à quibus deſerendum ſe ſciret,
Charitatis ſuæ pedicas per oſcula inſerit.
Initiaturus ſacrificij ſui Myſtas,
Nè coactis illuc Cœlitibus
Terrena redoleant,
Eos primùm ab omni ignobilis elementi
Contagio expiat.
Ad nouum iter præcinctis
Præter nouum Viaticum
Præparat etiam quodammodo nouos pedes.
Facturus conſuetudinem apud ſuos,
Vt quæ poſſediſſent
Ad Apoſtolorum pedes abijcerent,
Primus ante alios
Sciens quia omnia
Dederat ei Pater in manus
Omnia apud eoſdem depoſuit:
Res vſque adeò difficilis homini
Non alterius, quàm Dei
Suaderi exemplo potuerat.
Specioſi nunc planè ſint
Euangelizantium pedes
Quando eos ille ipſe
Qui cœlos ornauit, expolit;
Aſſueti ne manus quidem,
Cùm panem manducarent abluere,
Facti nunc domeſtici Dei
Ad omnem erudiuntur Vrbanitatem.
Et locupletum more
Per Balneum initiantur ad cœnam.
Vnus Petrus Diuinitatis Chriſti iudex
Me-

Melior,
Quàm amoris
Cùm in ſe ſordes odiſſet
Ægrè ſe paſſus eſt ablui,
Non quia poſſet ab alio,
Sed quia non deberet ab eo.
Damnauit demiſſionem Præceptor
Poſitam in loco non ſuo:
Vetuit illam, ne virtus eſſe iam poſſet,
Non paſſus illud ſibi per lites
Paſcha differri,
Quod deſiderio deſiderauerat
Manducare cum ſuis.

---

# ELOGIVM XLV.

Nouum ſuis de ſe ipſo conuiuium parat.
*Matth.6. Marc.* 14. *Luc.*22.

Veneficia Charitatis hæc ſunt,
Quæ vſque ad Maleficarum imitationem
Benefica,
Arcanis ſuis deligens noctes,
In earum vna
Inuiſibilem Deum oſtendit in carne,
In altera
Viſibilem hominem celauit in pane.
Et vtraque quidem in nocte ita incaluerat
Vt cùm omnem in ſe collegiſſet ardorem,
Petrus,aliiq;frigeſcerent vel ad ignem:
Celebraturus in Cruce Nuptias
Vnigenitus Patris
Hymenæo permittente conuiuium
Ami-

Amicos vocat ad cœnam,
In qua cùm obſonium feciſſet ex pane,
Tota dilapidata ſubſtantia iam decoctor,
Auaro exactori cedit in prædam.
Cùm omnis homo
Primùm bonum vinum ponat,
Ipſe ſubijcere neſciens quod deterius eſt,
Omnium optimum
More ſuo ſeruat extremum;
Æternus Cœli Obſes in terris,
Quia pellendus ab oculis,
Aditum quærens in corda
Nouum ſibi vehiculi genus
Adornauit in pane,
In quo, ſenſu iam non vſurus interprete,
Ipſe per ſe ageret cauſam ſuam.
Cœlo militaturis prouidus
Imperator
De Electorum frumento
Congiarium præparat:
Impium Catilinæ facinus
Pio iteraturus exemplo
Coniuratis ſuis propinat ſanguinem.
Hoc ille Philtro
Inſidiatus amori hominum eſt:
Pridie quàm moreretur ſepultus in ſuis;
Ne totus eſſet in poteſtate hoſtium,
Se apud amicos depoſuit.
Pharmacum ſobrijs præparans,
Venenum ebrijs,
Quid daret magis,
Quàm quibus daret attendens,
Vberi de ſe Vite vindemia,
Quòd Carioſum Vtrem diſrumperet,
Vinum nouum expreſſit.

Adora

Adora, Viator ſepulcrum,
Quod in monumentum ſuæ mortis
Sibi adhuc viuens poſuit Amor tuus.

# ELOGIVM XLVI.

Hymno dicto in Hortum diſcedit.
*Matth.*26. *Marc.*14. *Luc.*22. *Io.*18.

Eucharistia planè cibus eſt fortium;
Eam ex quo tradidit Chriſtus
Iam non dubitat diſcipulis
Aſpera quæque prædicere.
Terreri poſſe non credit,
Tali aduerſus metum omnem Amuleto
Munitos.
Generoſum vinum
Deo dignos indidit ſpiritus,
Et Leo Iudæ medullis ſuis paſtos
Achilles facit.
Ipſemet ſe ſuſcepto
Viſus eſt redditus ſibi.
In hymnos erupit hilarior.
Et imminentis vix memor exitij,
Amores ſuos diuturniori colloquio
Explanauit.
Pro beneficio, quod omnes grati hominis
Affectus excederet,
Egit ipſemet gratias ſibi.
Vſque adeo onera noſtra omnia, ſua fecit,
Conſuetudinem optimam
Mœror illi nullus excuſſit;
Medicatus oratione tædium eſt;
Ve-

Venit Alcides alter in hortum
Iam non mala ſumere, ſed abſumere.
Qui rogauerat,
Vt vnum cum Diſcipulis fieret,
Exauditum ſe ſenſit,
Cùm auulſus ab ijs eſt.
Vnitatem ex diuiſionis dolore coniecit;
Se ipſum viſus eſt deſtituere,
Cùm illos deſeruit.
Ita ne ipſe quidem ſine violentia,
A ſuo cum Deo colloquio
Excluſit homines.
Latronem expectans
Seuere vigilias præcipit,
Miraturque in cribro Satanæ poſitos
Dormire poſſe.
Athleta nobilis
Duram euocatus ad luctam,
Antagoniſta doloris ſui
In terram victus alliditur,
Et Cœli ſuppetijs indiget, vt erigatur.
Queritur propinari ſibi
Calicem tam diuerſum à ſuo.
Hauſta diuiniſſimi ſanguinis potione
Aliam omnem
Etiam oblatam à Patre faſtidit.
Mox tamen interpretatus beneficium,
Quod ſibi à tam beneuola Maieſtate
Veniret,
Exinaniuit ſemetipſum ſe ipſo,
Quo ampliorem in ſe faceret
Ærumnis locum.

ELO-

# ELOGIVM XLVII.

Orans ſanguine in ſudorem liqueſcit.
*Matth* 26. *Marc.*14. *Luc.*2 . *Io.*18.

Proh quàm grauis eſt leuitas noſtra
Numquam par ſenſit onus noſter Alcides,
Atlanti ſuffectus
Non ita curuaſſet humeros,
Nec tam ſollicitè
Patris dexteram imploraſſet.
Sarcinam recuſare non auſus accuſat,
Et vt iumentum iam factus
Infirmum hominem tergo excipit
Pronus humi,
Peccatoribus intentis ſemper deſtruere
Nobilem aream in humeris ſuis exhibet
Ad ædificium,
Quod in Cœlum vſque pertingat.
In forma ſerui ſe quæri ad verbera ſentiens,
Vt filius agnoſcatur,
Sæpe Patrem appellat.
Vel ſic tamen ad flagella paratus
Vultum, quo excitaret beneuolentiam tegens
Tergum,quo exciperet iram,oppoſuit.
Exegit auarus dolor
Ab omni membro tributum;
Nulli ſudorem,aut lacrymas condonauit,
Aliter Deum flere non decuit,
Qui totus oculus eſt.
Effuſionis auidus ſanguis
Vulnera præuenit,
Et impatiens intra venas teneri
Vrget libertatem noſtram in ſua.
Oblatus de Cœlo calix venenum habet;

Eo

Eo propius admoto ſudat nobilis gemma:
Oriens noſter
Quando ita in veſpere rubuit,
Polliceri ſibi mundus audeat
Cras ſerenum.
Dare tellus incipiet fructum ſuum
Quæ tam bono irrigata ſit rore.
Liberalis Agricola
Ne ſui quidem tenax cruoris,
Eo hortum ſuum alluit impetu,
Vt guttæ iam non dicantur fluere,
Sed decurrere.
Solare te, nouus Adam,
Quòd in ſudore vultus tui
Veſcaris & tu Pane tuo.
Si terræ creditus Gorgonis cruor
Monſtra peperit,
Monſtrorum domitores pariet tuus.

# ELOGIVM XLVIII.

Dormientes increpat, & hoſtibus occurrit.
*Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.*

Noſtri quoque Solis abſentia
Somnum conciliat.
Vigilare, Chriſte, non poſſumus,
Quamdiu nobiſcum non es.
Niſi identidem
Ad nos excitandos redieris,
Aut ſimilitudo mortis,
Aut mors vera nos occupat.
Bonus Paſtor

Cu-

Cuſtodiens ſuper grege tuo noctis vigilias
Vides lupum venientem,
Et occurris intrepidus.
Feritatem retundit inſperata ſecuritas.
Vel ipſo ſuæ felicitatis occurſu
Terretur impius;
Quòd inuenerit quæſitum triſtatur;
Et ne Deo coram quo ſtat
Propiorem illum ruina faciat
Retrorſum cadit.
Redintegrata tamen audacia,
Vt grauius ſecundò corrueret
Iterum ſurgens,
In danda ſalute,
Quam non haberet profuſus,
Capitalem inurere Deo
Calumniam voluit,
Dum eum,
Ac ſi docere perfidiam potuiſſet,
Magiſtrum dixit.
Negauit Diſcipulum,
Qui maluit amicum vocare;
Oppoſuit blaſphemo doctrinam ſuam.
Et cuius ipſe præſcripto
Ne Proditorem quidem odiſſet.
Publici Graſſatoris
Adhuc volens famæ conſultum,
Diſſimulauit quod erat, appellauit quod fue-
Potentiæ ſuæ conſcius, (rat.
Quæ dixit, & facta ſunt,
Tentauit an poſſet
Amicum, quem dixerat facere.
At plenus Satanâ Iudas
Non reliquit in ſe Deo locum.
Tenebrarum filius

Po-

Poteſtate tenebris facta
Nulli non obſtitit lumini.
Ipſa illum ſummi boni notitia perdidit,
Agnoſci Chriſtus Diuinitatem ſuam,
Vel ex tam impuri patientia oſculi, voluit.
Alia quælibet patientia, quæ Dei non fuiſſet,
Tam turpe monſtrum
Ab ore ſuo procul excluderet.
At non hoc nouum in Deo,
Quòd hoc ſe hoſtibus deſcribat indicio;
Æquè admirabilis, quòd poſſit omnia agere,
Ac quòd non recuſet tam multa pati.

---

# ELOGIVM XLIX.

**Oſculo proditur.**

*Matth.* 26. *Marc.* 14. *Luc.* 22. *Io.* 18.

Ne tu plane cæcus es, Iuda,
Qui cum laternis, & facibus,
Solem quæras?
Tribus Erebi Furijs addidiſti te quartam;
Habes, & tu tædas tuas,
Quibus Mundi lucem
Non augeas, ſed extinguas.
Hac pompa luminum
Funus tuum deducis mortuus Deo.
Iam fœtentem excitare qui vult
Vitæ Auctor
Eliſeum æmulatus os ad os applicat.
At Satana cordis arcem tenente
Nihil in te proficiens,
Opportunitate oſculi vſus,

Re-

Repetit à te Spiritum ſuum.
Quem ſui prodigus,
Non vna tantùm inſufflauerat die.
Profanatum contactu tam fędo eſt
Diuiniſſimum guttur
Venire mox ad Patris oſcula horruit,
Niſi ſe prius
Qua felle, qua aceto lauaret.
Fuit hæc tota ſitis eius in Cruce:
Detergere ſpongia voluit,
Si quid in labijs de oſculo illo ſupererat;
Ideo cùm guſtaſſet
Aſſequutus iam vota, bibere noluit,
Dedicatum è contra
Tam Sancti communione halitus
Proditoris os eſt;
Vel impudentiſſimo Spiritui facta Religio,
Ne per illud egredi iam auderet.
Suprema neceſſitate
Pellente illum in locum ſuum,
Aliam ſibi per fracta viſcera viam fe c it
Suo malo didicit perfidus
Solis Deum Amoribus capi,
Funes illi per amplexus intentat,
Mors per oſcula,
Omnem ſupellectilem Charitatis
In vſum odij traxit.
Hoſtilem animum texit in ijs,
In quibus detegi beneuolus ſolet.
Paſſus Deus non eſt
Maiorem ineſſe perfidiam homini,
Quàm Clementiam ſibi
Periclitari apud impios voluit
Famam ſcientiæ,
Non item patientiæ ſuæ.

ELO-

# ELOGIVM L.

A ſuis deſeritur.
*Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.*

Solus relinqui ſi Chriſte nolueras,
Parcior debueras eſſe, quàm fueris.
Te ipſum dediſti: cur te non deſerant,
Qui à te vltra nihil expectant?
Ad hamum ſine illicio
Nec piſces, nec piſcatores accurrunt,
At omnes beare qui veneras
Nullam tui cauſa miſerum pateris:
Saginari appetens voluptate patientiæ
Excludis à miſeria amicum, & proximum;
Qui ad Cœnæ delicias
Etiam inimicum vocaras;
Quo tibi tota Iudæorum ira
Indiuiſa vacaret?
Iraſci eos per id tempus
Alij cuipiam vetuiſti:
Offendit Innocentiam tuam Petrus,
Qui indigere te credidit defenſore.
Conuerti iubes gladium
Ac ſi te vlciſcendo peccaſſet.
Mones eſſe illum in loco non ſuo,
Quia vbicumque tu es
Locus eſt beneficentiæ, non vindictæ.
Indignaris profanari cruore ſacrilego hortum,
Quem tuis ſudoribus,& lacrymis conſecraſſes.
Nouo beneficio refricas
Antiquorum memoriam,
Revereris Pontificem in mancipio;
Malchum Cayphæ magis aptas obſequijs,
Dum illi aures

Ad

Ad hoc vnum circumcidi paſſus es,
Vt mutares.
Seruum ſine lingua toleraſſes fortaſſe,
Quem ſine Aure non toleras.
Sacer hic obedientiæ ſenſus eſt;
Ideo ſeruare illum præ cœteris ſtudes.
Nihil minus quàm aures
Hominibus deeſſe volueras;
Ad quorum eruditionem
Linguarum imbrem paraſſes.
Credi de te non ſuffers,
Quod execraris in cœteris,
Qui non niſi coacti
Ad Obſequia Diuina trahuntur.
Quereris te tamquam latronem
In Agro quæſitum,
Quem paratiſſimam victimam
Semper inueniſſent in templo.
Abuſus viribus ſuis Adoleſcens eſt,
Vt te fugeret
Nudior relicto præceptore, quàm Sindone
Ita quotquot graues oculos
Habuimus ad vigiliam,
Leuiſſimos habemus pedes ad fugam.

# ELOGIVM LI.

Accuſatur coram Caipha.
*Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.*

Reciſus ex Horto Flos noſter
Dabit protritus in triuijs
Odorem ſuum.
Arctatur in vincula Myrrhæ Faſciculus,
Et quando in ſacra Deo creuit Tellure
Ad Sacerdotes adducitur.
Pretioſiſſimæ oblationis iniquiſſimi Iudices
Debitum templo deſtinant tumulo.
Fatigantur in fingenda calumnia
Infulati Poetæ;
Prauitatem vbi non inueniunt
Supplent ſua:
Nobilis Reus
Non habens quid in tam bona cauſa
Defenderet,
Quid in accuſatione tam ſtolida confutaret,
Luculentiſſimam obiectis Apologiam opponit
Silentium ſuum.
Dei tamen nomine, quia ſuo compellatus
Reſpondit.
Ne quæ patientia fuerat
Pertinacia credi poſſet.
Os conatur occludere
Seruilis Adulatio Veritati;
Barbaram ſatellitis manum
Illi propius admouet,
Et quantum ſibi coram malo Principe liceat
Colapho ſuadet,
Vt inurbanus in Aula damnatur,
Qui aſſentator non eſt,

Pu-

Punitur ibi Blaſphemiæ nomine Veritas,
Aſſuetus profutura
Placituris præferre,
Pari ibi periculo tacet, ac loquitur.
Sacerdotes, ne malos quidem,
Contempſiſſe vult argui;
Alia conuicia diſſimulauit ſilentio,
Hoc deterſit reſponſo.
Non fuit integrum Dei Filio
Diſſimulare Patris iniuriam,
Qui negaretur perfectus ex eo,
Quòd ipſe etiam
Offendiſſe argueretur in Verbo.
Et adhuc magnificat aliquis
Cenſuram hominum,
Quorum Iudicio
Ne ipſe quidem rectè loquutus eſt Deus?
Offenditur malus Princeps
Vnde erudiri debuerat;
Indignum ſe probat veſtibus illis,
Quas lacerat;
Detegit diloricatus
Carioſæ conſcientiæ cicatrices;
Inſtare Sacerdotio ſuo finem
Prophetauit ante
Cùm neſciret quid diceret,
Apertius, nunc, cùm nec ſciret quid faceret
At quid aliud, Iudęa, à Sacerdote ſperares,
Quem Herodes non Deus dediſſet;
Rex malus raro ſibi diſſimilem
Elegit Antiſtitem.

# ELOGIVM LII.

Petrum reſpiciens, ſalutares ſoluit in
lacrymas.
*Matth.26. Marc.14. Luc.22. Io.18.*

Proh quam facile inhærent aulæ vel optimi!
Vix ingreſſus in illam piſcator eſt,
Cùm illico,& ſimulare didicit, & mentiri,
Sine iniuria Veritatis
Ne ſecundas quidem
Aditum inuenit ad fores.
Nouus tamen in arte mentiendi,
Ita feliciter exercere illam non potuit,
Quin, vel cùm mentiretur, promeret vera.
Planè non nouerat hominem,
Deſerere illum qui poterat:
Planè non erat is,
Quem in horto viderant;
Ille Cohortem contempſerat,
Hic reformidat Ancillam.
Sed nec erat Chriſti Diſcipulus,
Qui Aulam volens,
Et non coactus intraſſet,
Audaciam hanc vtique non docuerat is;
Qui Zachæi, & Plebeiorum domos
Vel non accitus adiſſet,
Ad Regias verò trahendus funibus fuerit,
Vt veniret,
Corripere Ianitorem Regni ſui Deus
Oppoſita illi Oſtiaria voluit,
Quæ ſolertius cuſtodiret fores Palatij,
Quàm ille Cœli.
Inſipiens,
Qui tacente Sapientia loqueretur,
Fa-

Facilius reputans poſſe decipi Veritatem,
Quàm amantem terreri,
Culpabilius ſequutus captiuam eſt
Quàm cœteri reliquiſſent.
Ita ſopitus,
Vt ne ſe quidem Galilæum iam ſciret:
Adeſſe ſibi tempus ſurgendi
Ante Gallicinium non agnouit.
Ideo igne indigens
Quia Solem ſuum ſequebatur à longe,
Quos prope vndas ardores conceperat,
Prope prunas extinxit.
Noctis illius frigore mitigari debuerant;
Vt ferre eos mundus poſſet.
Iuratus perfidiæ ſuæ teſtis
Iam non ſuffert oculum Iudicis.
Cùm magnitudinem doloris ſui
Atrium,& aula non caperent
Foras egreſſus,
Vibrato in ſe fulguri,fulmen ne traheret;
Pares illi extinguendo fletus oppoſuit.
Minor fuerat Chriſto moriente concuſſio,
Si hæc ipſa etiam fracta Petra non fuiſſet,

# ELOGIVM LIII.

Vexatur per noctem.
*Matth.*26. *Marc.*14. *Luc.*22. *Io.*18.

Nunquam ſecurius regnarunt tenebræ,
Quàm Sole captiuo.
Feralis nox
Ne bina quidem in Firmamento noſtro
Sidera tolerat.
Cæca nequitia vt eſt,
Oculatum pati Deum non poteſt:
A tam ſancta Pupilla
Salutare faſcinum metuit,
Cui reſpici, & corrigi idem fuit.
Veſanus furor
Obijci ſibi ſe ipſum non vult,
Inde accuſatorem turpitudinis ſuæ
Speculum
Velo interpoſito tegit,
Dei Pulchritudinem
Timet impius amare, ſi ſpectet:
Sui in illum odij tenax
Eam ipſam viſionem,
Quæ Beatis præmium eſt,
Pœnam putat.
Experitur quid ſibi liceat,
Qui adoratione quoque
Contemptum facit.
Veram tamen illius formam
Exprimere vel ſi velit non ſcit,
Rem Templi nunquam fortaſſe viderat
Academicus Popinarum.
Deum, & ſe ipſos fallentium more,
Eam duplici corde,

Et

Et vnico exhibuit genu.
Male interrogantibus
Reus ſapiens non reſpondet.
Apud ineptos, ac ſtolidos
Opportunius quidquam ſilentio non inuenit;
Percuſſores ſuos illum odiſſe ne crederes
Videri propemodum voluit ignoraſſe.
Quamquam non facilis fuerit
Ad interrogationem reſponſio,
Qua rogabatur edicere
A quo foret percuſſus.
In vnum aliquem
Conijcere culpam non potuit,
Quæ erat omnium.
Vt ſingulos intelligeres
Omiſit dicere ſingulares.
De ijs honorificè loqui non poterat, tacuit;
Qua nocte ſuis non potuerat
Somnum excutere,
Miratus eſt Hieroſolymis
Pernoctaſſe tot Vigiles
At non hoc primum experimento
Didicerat,
Sopiri plerumque in hominibus Charitatem;
Nunquam inuidiam.

# ELOGIVM LIV.

Pilato ſiſtitur, & accuſatur.
*Matth.* 19. *Marc.* 15. *Luc* 24. *Io.* 18.

Illuxit cœcis tenebrionibus inutilis dies;
Ortus mane facto Sol eſt,
Nec vident adhuc vnde veniant,
Aut quo vadant.
Deum ſuum vouent furori victimam
Sacerdotes,
Hoc quoque ſibi in illum ius vendicant,
Ex quo nouo emptionis titulo
Suum fecerunt.
Imperiti Nundinatores
Neſcierant non teneri contractum,
Cùm læſus venditor vltra dimidium eſt.
Sceleri ne deſit Auctoritas
Illo coacto Concilio publicum faciunt
Capitalis fit apud Principes,
Qui populo placuiſſet,
Puniuntur in illo virtutes,
In quo crimina nequeunt.
Teſtium numerus, non fides, attenditur;
Statuitur ſumma piaculi
Neſciſſe peccare dum viueret,
Deſipere dum doceret.
Arguitur ſe feciſſe, quod natus erat,
Se dixiſſe, quod fuerat,
Intentus alienum impedire ſcelus,
Non pœnam ſuam,
Non vidit vnde melius corrigeret
Humana iudicia,
Quàm ingeſta mentione Diuini.
At qui nullam Reo aurem ſeruauerant,
Non

Non inuenere quam darent.
De nube loquutus in nube creditus loqui,
Captare inania viſus eſt,
Qui ſuam deſcriberet in Aerem poteſtatem;
Ad profanum forum
Nouo ſcelere cauſa ſacra traducitur;
Se ad Sicophantiam vſque demittunt
Superba capita,
Conſcientiam tanti facinoris
Penes ſe eſſe non curant,
Dummodo ſit eius ignominia penes Pilatum;
Tam pinguis nequitia
Illam, ſi non vidit, palpauit.
Et tam mitem quidem animam
Ciere turbas potuiſſe non credidit;
Vbi tamen accerſitus de Regno eſt
Non negauit crimini fidem,
Quod probabile faceret
Inſita vultui Diuino Maieſtas.
Oneratum tanta Rei grauitate ſe ſentiens,
Moleſtiam hanc
Inimicum in Herodem exonerat.
Adeò apud Magnates
Ipſa etiam plerumque officia, vindictæ ſunt;

# ELOGIVM LVI.

Ad Herodem miſſus illuditur.
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.18.*

Condemnatio tua, Chriſte,
Maior iniquitas eſt,
Quàm vt illam vnicum capere forum poſſit:
A ſacro ad profanum reijceris,
Vt vtriuſque iudicem agere
In vtroque Reus ediſceres.
Non miraberis poſthac
De Iudicijs querelas pauperum,
Qui eorum expertus in Iudicijs fortunam es.
Cauſa minimè quæſtuoſa,
Non inuenit in tam multiplici Curia
Cognitorem.
A foro ſuo,& Sacerdos,& Prætor
Reum excludit
Cui omnis ineſt innocentia, nulla pecunia.
Ditioni ſuæ ſubditum
Benè te non norat Pilatus,
Niſi mox nequiori Domino
Subditum crediſſet.
Hæreditaria Herodi odia tua ſunt
A patre hauſit, vt & videre te cupiat,
Et illudere.
Et illuſit ille te planè,
In eo vel maximè,
Quod cùm tuam tibi Vocem,
Ioannem videlicet, ademiſſet,
Adhuc à te reſponſum exigeret.
Lupum quia videras, Agnus taces.
Expectanti monſtra
Non habes quod maius obijcias

Deo

Deo miſero, verbo mutò
Paſcendis Aulæ otijs natus non es;
Vtpote qui omnium vtilitatem intendis,
Nullius admirationem.
Reges ridiculi tui ſunt,
Non tu Regum.
De te illi ſemel,
Tu de illis ſemper fabulas dabis,
Vt aſſiduè ludas in orbe terrarum.
Hyſtrionicus nunquam extitit luſus tuus.
Homicidam homo mitiſſimus
In Colloquij communionem non recipis,
Mauis ab eo credi fatuus,
Quàm parum opportunè feſtiuus:
Transfiguras te iterum in veſte alba;
Supplet color iſte Patronum;
Tuam deſcribit Innocentiam cùm illudit;
Atratum te tam bona cauſa non patitur:
Candidatus Crucis
Accuſari de illius ambitu potes,
Condonas exercitui,
Quòd te negligat;
In Herodis enim aula iam noſti,
Plùs aliquid Regis exempla poſſe,
Quàm Dei.

# ELOGIVM LI.

Ad Pilatum reducitur.
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.18.*

Excedit promiſſa ſua Deus in donis:
Pacem promiſit bonæ voluntatis hominibus,
Dedit & malæ.
Pilato,& Herodi odia omnia
Mitiſſimæ Maieſtatis excuſſit aſpectus.
Cùm vtrique antea
In nullo conuenire ſe crederent,
Ea die in eo agnouere ſe ſimiles,
Quod vtrique plurimi facerent homines,
Nihili Deum.
Ita impios
Qui veræ amicitiæ capaces non ſunt,
Solius conciliat improbitatis affinitas;
Amici non aliter,
Quàm quia idem omnibus
Inimicus opponitur Deus.
Exiguntur à Pilato
Carnificis partes, non iudicis,
Ad quem Reus non iudicandus,
Sed crucifigendus adducitur.
Fatigatus accuſatorum clamoribus
Hæret in ſilentio Rei.
Extorquet ab eo reſponſum,
Dum intumeſcit deceptus.
Vel cùm captiuus foret
Superbis reſtitit Deus;
Laudantem ſe à poteſtate non ſua
Corripuit:
Deſcripſit illi ſe Regem,
Vt à ſe modeſtiam diſceret.

Et

Et quò leuius aſſuetum palponibus
Hominem
Pungeret admonitio,
Ab innato ſtudio veritatis,
Fiduciam excuſauit.
Miratus Aulicus eſt nomen nouum,
Qui conſueuerat inter Principes,
Veritatis ne definitionem quidem audierat:
Sibi facilè perſuaſit
Illum de hoc mundo non eſſe,
Qui potuiſſet
In tam odioſum mundo munus venire
Inuenit malus diſcipulus
Optimum præceptorem;
Cuius tamen, interrogatione contentus,
Non ſuſtinuit expectare reſponſum;
Vt pote qui more multorum
Videri vellet veritatis auidus,
Cùm non eſſet.
Doctrinam ſuam poſitus in ſchola non ſua
Dedignatus eſt explicare.
Enodationem arcani Dogmatis
In Crucis Cathedram diſtulit,
Et taciturnitate ſuos docuiſſe contentus
Non eſſe veritati locum in Aula,
Vbi Adulatio omnia eſt.

# ELOGIVM LVII.

Flagellis cæditur ad columnam.

*Matt. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.*

Mirum erat ſi ſub tumido Iudice
Secura ſcelera non regnarent.
Offendit in Latrones,
Vel ipſo Prætoris in Atrio, Viator Deus;
Nudatur veſtibus ſuis,
Semiuiuus & ipſe
Plagis impoſitis relinquendus.
Sitiens iam non aquam, ſed ſanguinem
Populus Moyſis,
Virgis iterum
Conſequentem ſe Petram ſollicitat.
Vlciſcitur illa beneficio vulnus,
Et plagis petita dat ſcatebras
Quales amauit.
Librum ſuum ſcriptum intus, & foris
Deus quoque ipſe Cenſuræ hominum
Ad columnam exponit.
Benè nunc aſſiduo lectore frangatur,
Quando quod in ea affixum eſt verbum,
Arcana Dei omnia continet,
Diruite, Scythæ, Columnam
Ex Pyladis, & Oreſtis hiſtoria
Veri Magiſtram Amoris;
Nobiliora ſuæ Charitatis emblemata
Ad eruditionem omnium gentium
In Columna altera ſtatuit Deus.
Amorem nactus Euriſtheum Alcides noſter,
Nullam ſibi indulgeri ab eo ſentiens
Laborum metam,
Ibidem plùs vltra,

Vbi

Vbi alius, non plùs vltra, deſcripſit.
Fabuloſa Virtus, ſe claudi terminis paſſa eſt;
Quod pati vera non potuit.
Monſtrum fuerat lapſum Mundum
Sine columnis erigi,
Et a Pharaone duriori
Meliorem Dei Populum eripi,
Quin ei index itineris
Sua etiam Columna præiret.
Timeat templo ſuo Dagon;
Sampſon alter Columnas amplexus
Hoſtium ſuorum ruina ſepelire ſe præparat:
Quàm non mitior Lictoribus Iudex eſt,
Qui vel in ipſa crudelis
Clementia,
Hoc vnum punit in Reo,
Quod nullam in eo cauſam inuenit;
In foro nequitiæ
Fuit ſemper innocentia ſummum crimen.
Qui te tamen, mi IESV,
Ex ore iudicet tuo, credat
Te ſaxo alligatum Promethei pœnas luere,
Quòd & ipſe, te teſte,
Ignem veniſti mittere in terram.

# ELOGIVM LVIII.

Spinea redimitur Corona.

*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

In Regno Patientiæ
Non aliud coronat, quàm quod cruciat.
Spinarum Deum finxerint Ethnici,
Fecere Iudæi.
Ex radijs nouam ſpeciem Diuinitatis
Intelliges,
Viarum Curator
Moras itinerantium præcauens,
Impedimenta pedum in capite ſepelit.
Quidni Arbores
Rhamnum olim in Regem eligerent,
Tanto quandoque ſeſſurum in vertice?
Colligamus de Spinis Vuas,
Ex quo vepres inoculantur in Vite,
Labile vnicum Chriſti Regnum non eſt;
Illius vnius corona radices habet,
Ita robuſtè mauult, quàm venuſtè regnare.
Initiandus in Dolorum arte Magiſter,
Poſt examen ſeuerius laureatur.
Arundinea tamen Rude donatur,
Nè grauis cuipiam diſciplinam eius accideret,
Qui linguam nequam audierat,
Debuit de præſcripto Sapientis
Spinis aures ſepire
Sine phaleris videri Veritas amat;
Sentes mauult tolerare,
Quàm frondes.
Sepire vineam ſuam venit
Bonus Agricola,
Colligit vndequaque maceriem ſepium,
Id

Id vnùm ſtupens, ac dolens,
Quòd terra etiam,
Quæ maledicta non fuerat,
Spinas ferret.
Coronaris deuota ſacrificio victima;
At quia Luxuria hominum
Omni iam roſas legit ex horto,
Solæ tibi ſpinæ ſuperſunt.
Sub ludicro palliaſtro
Rex verus;
Ad quod natus fueras
Te negare non auſus,
Quod nullus tibi inuideat
Regnum ambis.
Meliore vtique dignus,
Niſi hoc ipſum feciſſes omnium optimum,
Quod omni accepta a Patre optione
Elegiſti tuis, ac tibi.

## ELOGIVM LXIX.

Oſtenditur populo, & exſibilatur.

*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.*

Inter Milites quies eſſe quæ potuit
Deo Pacis?
Perierat illi plurimum de laude patientiæ;
Niſi quæ armatis licent tolerauiſſet.
Duriores illos expertus eſt ferro ſuo,
Crudeles Ludiones hilarauit illuſus.
Suis eos deſcriptos ſibi vidit in donis;
Leues agnouit ex Arundine.
Cruentos ex purpura,

Ra-

# ELOGIVM LVIII.

Spinea redimitur Corona.

*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.*

In Regno Patientiæ
Non aliud coronat, quàm quod cruciat.
Spinarum Deum finxerint Ethnici,
Fecere Iudæi.
Ex radijs nouam ſpeciem Diuinitatis
Intelliges,
Viarum Curator
Moras itinerantium præcauens,
Impedimenta pedum in capite ſepelit.
Quidni Arbores
Rhamnum olim in Regem eligerent,
Tanto quandoque ſeſſurum in vertice?
Colligamus de Spinis Vuas,
Ex quo vepres inoculantur in Vite,
Labile vnicum Chriſti Regnum non eſt;
Illius vnius corona radices habet,
Ita robuſtè mauult, quàm venuſtè regnare.
Initiandus in Dolorum arte Magiſter,
Poſt examen ſeuerius laureatur.
Arundinea tamen Rude donatur,
Nè grauis cuipiam diſciplinam eius accideret,
Qui linguam nequam audierat,
Debuit de præſcripto Sapientis
Spinis aures ſepire
Sine phaleris videri Veritas amat;
Sentes mauult tolerare,
Quàm frondes.
Sepire vineam ſuam venit
Bonus Agricola,
Colligit vndequaque maceriem ſepium,
Id

Id vnùm ſtupens, ac dolens,
Quòd terra etiam,
Quæ maledicta non fuerat,
Spinas ferret.
Coronaris deuota ſacrificio victima;
At quia Luxuria hominum
Omni iam roſas legit ex horto,
Solæ tibi ſpinæ ſuperſunt.
Sub ludicro palliaſtro
Rex verus;
Ad quod natus fueras
Te negare non auſus,
Quod nullus tibi inuideat
Regnum ambis.
Meliore vtique dignus,
Niſi hoc ipſum feciſſes omnium optimum,
Quod omni accepta a Patre optione
Elegiſti tuis, ac tibi.

# ELOGIVM LXIX.

Oſtenditur populo, & exſibilatur.

*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.*

Inter Milites quies eſſe quæ potuit
Deo Pacis?
Perierat illi plurimum de laude patientiæ;
Niſi quæ armatis licent tolerauiſſet.
Duriores illos expertus eſt ferro ſuo,
Crudeles Ludiones hilarauit illuſus.
Suis eos deſcriptos ſibi vidit in donis;
Leues agnouit ex Arundine.
Cruentos ex purpura,

Ra-

Rapaces ex Spina.
Nobilis actor ferali ſcenæ ſeruiens
Dum ageret Regem,
Tributi nomine alapas collegit, & ſcômata:
Apud talem populum ſcierat
Sola hæc abundare.
Gratulationes ludicras de vero Regno
Conſentientis in mortem tacitus excipit.
Spectari iam vult, non audiri,
Quia pro vna lingua tacente
Mille loquuntur in eo vulnera.
Agit Pilatus in deſiderij huius interpretem;
Eum foras educens
Improperat cæcitatem ſpectantibus,
Quibus deſcribit illud ipſum, quod obijcit;
Ne credatur congeries vulnerum,
Appellatione hominis
Occurritur oculorum errori,
Irritatur ſpectaculo illo barbaries,
Non expletur:
Apud præoccupatos ab ira
Non inuenit miſeratio locum.
Cruorem, quem auent conculcare
Supra ſe poſtulant,
Et quo tanti pœna ſceleris
Maneat in plures,
Ipſa poſteritas culpæ vocatur in partem.
Non ſufficit timor infelix
Liberare, aut ſe à moleſtia,
Aut innocentiam à pęna.
An non illi igitur
Omni iure celata definitio Veritatis,
Qui ita parum patrocinari cognitæ poſſet?
Homo Bulla
Ad primos vulgi fractus eſt flatus.
Obli-

Oblitus illico Deum eſt,
Cùm ſibi Cæſarem, Plebemque propoſuit,
Abijt in accuſatorum perfidiam,
Quam damnauerat
Ita omnis fuit illi ratio furoris alieni,
Nulla muneris ſui.

# ELOGIVM LX.

Poſthabetur Barrabæ, & condemnatur.
*Matth. 27. Marc. 15. Luc 23. Io. 19.*

Aptare legibus popularem veſaniam
Sperare nemo potuit, niſi veſanus.
Suetus attendere quæ placerent alijs,
Non quæ ſe decerent,
Facilitate crudeli
Perdidit ſemetipſum, & Deum.
Cautus vt eſſet, ac ſolers,
Ne ipſe quidem duobus
Seruire Dominis potuit;
In eo venia non dignus
Quòd deteriorem reueritus,
Meliorem contempſit:
Pilato vigilanti non audent
Conſilia pręclara ſe ſiſtere.
Ad illum non niſi per Vxoris ſomnia
Veniunt.
Terretur hæc viſis;
Magis ille tamen auditis.
Plane frater mortis eſt ſopor;
Imminentem Sorori
A Chriſti cæde perniciem

Aut

Aut prohibere per ſomnia voluit,
Aut differre.
At malè monetur cæcus per viſa,
Et apud Impios
Quælibet Dei monita ſomnia ſunt.
Miſeri Principes,
Quos Magiſtratuum falſa modeſtia
Tam ſæpè populis contemnendos exponit.
Et, tu Cæſaris amicum te dixeris,
Qui metu tuo nequiorem illum iudices,
Quàm vt placere illi valeat iuſta decernens?
Atqui ſenſeras de Deo ipſo nil melius,
Qui ad datam ab eo legem Iudæos dimitteres
Ac ſi poſſet per illam licere
Innocentis Oppreſſio,
Quæ non licebat per ſuam.
At popularis auræ captator,
Ita quos places attendis
Vt quem plectas non videas.
Inſontis merita
Oppoſitis Barrabæ ſceleribus iuuas,
Non feliciore conſilio, quàm euentu;
In eo plurimum iniurius cauſæ tam bonæ,
Quòd eam niſi compoſitam peſſimæ
Videri venia dignam non crederes.
Impie, linguam abſterge, non manus;
Contractam labem aqua non eluit,
Quam nec æternus ignis purgabit.
Caue te coactum excuſes;
Memorem mendacem eſſe par eſt:
Iactaſti te poſſe dimittere;
Volens igitur perdidiſti.

ELO-

# ELOGIVM LXI.

Crucem baiulat in Caluariam.
*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Purpuram exue venturus ad Crucem;
Benè Regem non exprimis
Tuo nondum fixus in Throno.
Quid tibi cum Arundineo ſceptro commune?
Illo abiecto Crucem aſſume;
Grauior vt hæc ſit, erit & gratior,
Eam ſi tuleris.
Rependet beneficium, cùm te feret,
Tuas iterum veſtes induere,
Mariæ labori venerationem hanc debes,
Vt quamdiu non elegeris nudus incedere,
(In die præſertim deſponſationis tuæ)
Alia tegumenta non quæras.
Recuſare ſarcinam neſcis,
Quæ tuos beat amores,
Dum grauat humeros.
Illi tamen impar ferendæ
Eo ipſo, quo releuaris, labore torqueris.
Grauat te beneficium,
Quod extorquetur inuito.
Condonanda tamen Ruſticitas
De Villa venienti.
Condonandus & horror feralis ligni:
Odere Crucem homines;
Nimirum fures ſunt, & Latrones.
Agnoſcit ſudoris tui pretium
Obuia Berenice:
Nobiles ſordes in linteo colligit,
In quo, & accipit vultum tuum.
Extare vbique volueras Dolorum tuorum
Ima-

Imaginem;
Vbi illos non potes in animis,
Pingis in telis.
Erant hæc artis tuæ rudimenta
Sindonem facere perdiſcentis.
Expertus te Primum es
Reſpondens Agabato,
Nunc tanti operis molitioni iam proximus
Non vltra delineandi,
Sed colorandi peritiam probas.
Agunt nondum mortuo Pręficas
Piæ mulieres;
Miſerationem tamen non audis,
Quæ tolerantem iniurias lugeat,
Cùm lugerę magis debuerit inferentes.
Totas tibi lacrymas impendi non vis.
Aliĳs miſeris huius cedis partem ſolatij,
Damna non paſſurus fortaſſe lugeri tua,
Niſi ipſa etiam noſtra eſſent.

# ELOGIVM LXII.

Nudatur veſtibus.

*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Ex quo ſe ipſum
Suprema deglutitur in Cœna,
Concepto igne febricitat Amor meus,
Cęnaculi vel capaciſſimi
Iam non ferens anguſtias,
In horti aperta reſpiraturus proſiliјt,
Et iterata toties emiſſione ſanguinis
Expertus ardorem non minui,

Te-

Tegumentis abiectis duro redinatus in ſtrato.
Frigidiorem in Monte Aerem nudus captat.
Athleta Nobilis
Supremam euocatus ad luctam,
Omne de ſe ſpolium hoſtibus ademturus,
Impedimenta veſtium exuit:
Miſerata Nuditatem Parentis ſui Natura eſt;
Inuoluere illum tenebris ſtuduit.
Tantas tamen illi eſſe non patitur
Quin clarè cernere vel ad illas non liceat,
Furem ſe quamuis creditum
Nihil à tellure aſportare ſe tamen,
Præter Clauos, & Vepres,
Cùm alioqui, teſte Matre, quæ aderat,
Qualis venerat, talis abiret.
Ad Nundinas Ærumnarum ſuarum
Coacto Mundo,
Ambitione quadam miſeriæ
Ne vnum quidem de acceptis verberibus
Paſſus eſt tegi.
Ne poſset argui minus honorificè ſenſiſse
De ſui pretio ſanguinis:
Illi ſi purpuram quamlibet prætuliſset,
Præ illo, vel cùm Rex
Credi potiſſimum vellet,
Omne aliud paludamentum contempſit.
Baptizandus Baptiſmo,
Quo tamdiù ambierat baptizari,
Ad noui delicias balnei
Nuditate ſe præparat.
Mortis ſuæ ſtudium in Lictoribus,
Quia conueniebat cum ſuo,
Datis munerat veſtibus;
Scindi tamen illas non vult,
Hinc etiam probaturus
Quàm

Quàm amaret integritatem in moribus
Qui eam ne lædi quidem
Pateretur in veſtibus.
Reuixiſse Innocentiæ Sęculum
Mundus credat,
Quando Nouus Adam in Paradiſo ſuo
Iterum nudus incedit.

---

## ELOGIVM LXIII.

Affigitur Cruci.

*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Pandoræ infortunio Mortales admoniti
Didicere iam tandem
Fugæ libertatem non relinquere
Summis bonis.
Vnum nunc igitur nacti, in quo ſunt omnia;
Vt ſit in mundo ſtabile, figunt.
Felices ſi ſcierint
Sua huic alligare vota, ne fluctuent.
Demerſit Tiphin noſtrum tempeſtas;
Adhæret ligno Naufragus,
Et in eo Brachia
Quaſi nataturus extendit.
Cùm omnia dederit ei Pater in manus,
Retinere illum quidpiam velie ne crederes,
Stringere illas ne poſset
Clauo voluit prohiberi.
Ita tenaces Prodigus
Ne in compreſsa quidem
Inuitari potuit manu.
Coram Patre interpellaturus pro nobis.
Ob-

Obſecrantis in morem extendens brachia
Figi illa vult,
Ceſsaturum illum, vt Moyſen
Ex defatigatione ne putes.
Vbi cubet in meridie
Vltra Sponſa non quærat;
Hora ſexta,
Quo ſit æger reclinatus in ſtrato perdidicit.
In eo ille ad horam vſq. Nonam ſe torquens.
Cùm ne nox quidem ſuperinducta
Conciliaret ſoporem,
Memor tandem Ceruicalis
Quo Ioannes erat vſus in Cęna,
Supra pectus & ipſe recubuit ſuum.
Qui audierant
Futurum vt omnia traheret elatus a terra,
Niſi clauis manus impediant,
Securos ſe ab earum rapacitate non credunt,
Antiquaturus decretum Deus,
Quod erat contra nos,
Vt de Ligno Vitæ
Tutò iam comedere homini liceat
Eum illi fructum appendit,
Ex quo, niſi te nutrias, moriaris.
Militares animos Pax noſtra concepit;
Erecto Labaro otiari iam ſuos prohibet,
Non aliud ijs ſcutum exhibens,
Quàm id ipſum, quod ſignum eſt.
Felix, qui vel in hoc, vel cum hoc,
E Bello redierit.
Quod Deus coniunxit, homo ne ſepara:
Affixa ſalus tua Cruci eſt,
Salutem ſine Cruce ne ſpera.

# ELOGIVM LXIV.

Rex Iudæorum inſcribitur.
*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Cùm cætera omnia
Lubens hominibus ceſſeris,
Auidiſſimus Ærumnarum
Vnam tibi Crucem reſeruans
Non contentus Pedum poſitione
Poſſeſſionem eius adijſſe,
Eidem nominis tui cautionem affigis.
Illam tibi vix vllus invideat,
Quam ita oneroſo poſſides titulo.
Condimentum aliquod
Doloribus tuis quærens,
Suauitate Nominis tui
Nullum opportunius inueniſti.
Admouiſti illud propius ægro capiti,
Et eo quaſi galea vſus
Irato oppoſuiſti te cœlo:
Officinam ſummus Archiater aperiens,
Quo inueniri commodius poſſit
Illi Hieroglyphicum Salutis appendis.
Abire, vt lubet, potes ad Patrem;
Patentes habes ab hominibus litteras
Quibus quàm egregiè opus tuum impleueris
Certò conſtet.
Propugnaturus Crucis in Cathedra
Theſes tuas,
Quo ſit libera omnibus arguendi facultas,
Earum publicè proponis epitomen,
Impugnauit extremam partem Iudæus:
Qui te Rege agnito
Perduellem ſe diffiteri non poſſet.

In-

Inanem de nomine quæſtionem
Dignatus reſponſo non es ;
Illam ipſa irriſit litis præſes Pilatus ,
Videre neſciens
In quo poſſet Cauillator diſtinguere ,
Ab eo quod Veritas diceret, id quod eſſet.
Nobile Symbolum veri Amoris expoſitus ,
Lectorem ne lateant in te reconditi ſenſus
Hæbraica , Græca , & Latina
Elucidaris Epigraphe .
Sapit hæc ſtylum tuum ;
Illam Pilatus dictante te ſcripſit ;
Voluiſti tamen illum
Antè manus abluere ,
Quo demum minus impurus
Nomen Sanctiſſimum attrectaret .
Superauerat hominum fidem Charitas tua ;
Ne ſuis quidem vllus crederet oculis
Potuiſſe pro Ingratis tanta te pati ;
Niſi ſcripti publici auctoritas
Extorqueret aſſenſum .
Tuus in te aſpectus non eſt ;
Suppleri illum affixione nominis iubes ;
Quia nullibi minus ignorari vis ,
Quàm in Cruce .

# ELOGIVM LXV.

Medius inter latrones in Cruce.
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.*

Proh quàm adhærent homines malis ſuis!
Qui veniſti illa minuere
Fur es creditus:
Orta tecum hæc de te ſuſpicio eſt.
Artis ſuæ conſcium
Primus Herodes expauit.
Vel cùm te faſcijs vinctum ſciret,
Tuis ſceptro ſuo cauit à manibus.
Securus tamen à te eſſe potuerat,
Qui vndequaque perditus non haberet,
Vnde talem allicere latronem poſſet.
Omnia te de repetundis accuſant;
Quia vbicumque fueris
Omnia rapuiſti.
Qua hora dormirent homines
Quaſi per inſidias eo egreſſus es vtero,
Ex quo te Mundus non expectaret.
Secus viam in ſpecu latuiſti,
Erronum more,
Vel ipſa ſemper hoſpes in patria.
Curationem Corporum
Ad Cordium rapinas abuſus
Ne ſua quidem morti cadauera
Reliquiſti.
Quidni igitur in latronnm finem deſineres,
Qui latronum initijs cœperas?
Latroni cuicumque
Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, vt cæteri,
Sed homines rapuiſſes,

Ne-

Nequicquam tamen
Tam ſeuero correctus ſupplicio
Furta luens in Cruce,
Adhuc ipſos etiam furatus es fures.
Induxiſti noctem
Nouis latrocinijs opportunam;
Bacchatus in illa es vel in tumulos.
Vt tamen artificio furacitatis tuæ
Plauſerit Mundus,
Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare, ſuperſunt.
Quamdiu mihi me ipſum non rapias,
Fur mihi parum callidus es.
Amate Deum, Mortales,
Qui non aliud vobis
Quàm Attributum infelicitatis inuiderit.
Aſſuetus Modeſtiæ genio in nouiſſimo loco
Recumbere
Vbi factus fellis veſtri conuiua eſt,
Legis iam propè immemor ſuæ
Non expectauit vt moneretur aſcendere.
In Cœlo ſedens contentus Patris dextera eſt;
Inter miſeros plus aliquid ambiens,
Non ſecundas, ſed primas petit.

# ELOGIVM LXVII.

Torquetur mali Latronis exitio,
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.*

Ne tu planè Malus es Latro,
Qui ne pendentem quidem coram te Vitam
Scieris ſuffurari.
Non profuturæ ſalutis intentus aucupio
Eam, quæ beare te poterat, perdidiſti.
Non meruiſti ſcelerum veniam abuſus pœna;
Amare te Chriſtus non potuit,
Quia Crucem oderas;
Corrigere neglexit,
Quia nihil ex Cruce profeceras.
Inuidum te ſublimitatis ſuæ ſenſit,
Qui eum monueris, vt deſcenderet,
In eo prodens
Quàm non honeſta opinareris de illo,
Cuius deſideria crederes
Eadem eſſe poſſe cum tuis.
In mala cauſa peſſimo vſus argumento;
Beneuolentiam Iudicis
Vnde lucrari ſperaueras amiſiſti.
Laudare illi Crucem debueras, vt placeres:
Habet in illa delicias ſuas omnes,
Quas accuſare auſum,
Si non Satanam, vt olim Petrum appellat,
A Conſortio Regni ſui
Tamquam talem excludit.
Hominum optimo
Maiorem iniuriam querulus irrogaſti,
Cum quo perire fortunam non crederes
Ipſi vitæ vſui præferendam.
Voluiſti blaſphemus

Sua-

Suauitatis Deo famam minuere ;
Cum quo Mortis iter ingreſsus
Adhuc mærere potueris
At ſi tam malum iter
Tam bonus ſolari non ſufficeret comes
Vt Chriſtum eſſe illum credas
Abire iubes a Cruce ,
In qua ideò ſolùm perſiſtit ,
Quia Chriſtus ,
Tui ſimilis
Neglexiſſet laudem conſtantiæ ,
Vt acerbitatem fugeret pœnæ ,
Quòd a te tam diſſimilis
Ideò non potuit , quia non debuit ,
Gemina morte pereunti
Teſtis adeſſe recuſat mitiſſimus Spiritus ;
Maturat ad Inferos iter ſuum ,
Ibi eſſe malens vbi nulla Redemptio eſt ,
Quàm vbi tanta eſt ſine fructu ,
Malum Latronem ne præteri ,
Qui bonum attendis :
Portum Salutis
Vtrinque ſcopuli obſident ;
Ne credas igitur ſine cauſa
Inter hanc geminam Pharon
Medium ſtare .

# ELOGIVM LXVIII.

Hilaratur boni Latronis Salute.

*Matth. 27. Marc. 15. Luca 23. Io. 19.*

Incidiſti in latronem, Viator:
Siſtendus es.
Caue Fraudem;
Lat roni, ne bono quidem, fidendum:
Ita perditus, vt de illo non aliud ſit ſeruatum
Quàm quod perierit:
Ex latrocinandi libidine
Poſteritati propè furatus eſt nomen ſuum.
Vitam eius tibi mors ſola deſcribat.
Omnium peritus viarum.
Niſi eius, quæ duceret ad honeſta:
Vbique vagus, vbique profugus,
Vt inueniri ſemel à Deo poſſet,
Fingendus fuit,
Flagitijs initiatus ad pœnas,
Infortunio ſuo felix,
Pereundi occaſione ſeruatus eſt.
In eadem cum Innocentia damnatione,
Non cauſa,
Eius locatus ad dexteram,
Iuſtus videri potuit, antequam eſset.
Tunc primùm certior factus
Stare ſemper Probitatem in medio,
Sodalem arguens, ſe ipſum accuſans
Ab vtroque receſſit extremo,
Dei abſolutus in foro
Statim ac damnatus in ſuo,
Cruci firmius adhærens manere, quam corpore
Ex ea non niſi fuſte pulſus abſceſſit.

Pe-

Peregrino Regi
Ad Anguſtias redacto miſericors,
Beneficijs eum adortus,
Ad Regni ſui deditionem coegit.
Ne tum quidem immemor artis ſuæ,
Cùm propter illam periret,
Mutauit furti materiem furacitate retenta.
Viatori Deo non profuit
Diſſimulaſse nuditate Theſauros;
Exeuntem de Mundo
In aerem vſque ſequutus
Adhæſit lateri,
Et feſtinatæ noctis opportunitate vſus.
Quando iam non poterat manu,
Furatus eſt halitu.
Turbatum Cælum eſt,
Cùm iam violenti raperent illud;
Gazis ſuis timuit trepidum,
Cùm eas cerneret furibus patuiſse,
Iterum Viator, te moneo,
Latroni plus æquo ne fide,
Plures hic piè moriendo,
Quàm impiè viuendo
Peremit.

Quàm amaret integritatem in moribus.
Qui eam ne lædi quidem
Pateretur in veſtibus.
Reuixiſse Innocentiæ Sęculum
Mundus credat,
Quando Nouus Adam in Paradiſo ſuo
Iterum nudus incedit.

---

# ELOGIVM LXIII.

## Affigitur Cruci.

*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Pandoræ infortunio Mortales admoniti
Didicere iam tandem
Fugæ libertatem non relinquere
Summis bonis.
Vnum nunc igitur nacti, in quo ſunt omnia;
Vt ſit in mundo ſtabile, figunt.
Felices ſi ſcierint
Sua huic alligare vota, ne fluctuent.
Demerſit Tiphin noſtrum tempeſtas;
Adhæret ligno Naufragus,
Et in eo Brachia
Quaſi nataturus extendit.
Cùm omnia dederit ei Pater in manus,
Retinere illum quidpiam velle ne crederes,
Stringere illas ne poſset
Clauo voluit prohiberi.
Ita tenaces Prodigus
Ne in compreſsa quidem
Imitari potuit manu.
Coram Patre interpellaturus pro nobis.
Ob-

Obſecrantis in morem extendens brachia
Figi illa vult,
Ceſsaturum illum, vt Moyſen
Ex defatigatione ne putes.
Vbi cubet in meridie
Vltra Sponſa non quærat;
Hora ſexta,
Quo ſit æger reclinatus in ſtrato perdidicit.
In eo ille ad horam vſq. Nonam ſe torquens.
Cùm ne nox quidem ſuperinducta
Conciliaret ſoporem,
Memor tandem Ceruicalis
Quo Ioannes erat vſus in Cęna,
Supra pectus & ipſe recubuit ſuum.
Qui audierant
Futurum vt omnia traheret elatus a terra,
Niſi claui s manus impediant,
Securos ſe ab earum rapacitate non credunt,
Antiquaturus decretum Deus,
Quod erat contra nos,
Vt de Ligno Vitæ
Tutò iam comedere homini liceat
Eum illi fructum appendit,
Ex quo, niſi te nutrias, moriaris.
Militares animos Pax noſtra concepit;
Erecto Labaro otiari iam ſuos prohibet,
Non aliud ijs ſcutum exhibens,
Quàm id ipſum, quod ſignum eſt.
Felix, qui vel in hoc, vel cum hoc,
E Bello redierit.
Quod Deus coniunxit, homo ne ſepara:
Affixa ſalus tua Cruci eſt,
Salutem ſine Cruce ne ſpera.



Digitized by Google

# ELOGIVM LXIV.

Rex Iudæorum inſcribitur.
*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Cùm cætera omnia
Lubens hominibus ceſſeris,
Auidiſſimus Ærumnarum
Vnam tibi Crucem reſeruans
Non contentus Pedum poſitione
Poſſeſſionem eius adijſſe,
Eidem nominis tui cautionem affigis.
Illam tibi vix vllus invideat,
Quam ita oneroſo poſſides titulo.
Condimentum aliquod
Doloribus tuis quærens,
Suauitate Nominis tui
Nullum opportunius inueniſti.
Admouiſti illud propius ægro capiti,
Et eo quaſi galea vſus
Irato oppoſuiſti te cœlo;
Officinam ſummus Archiater aperiens,
Quo inueniri commodius poſſit
Illi Hieroglyphicum Salutis appendis.
Abire, vt lubet, potes ad Patrem;
Patentes habes ab hominibus litteras
Quibus quàm egregiè opus tuum impleueris
Certò conſtet.
Propugnaturus Crucis in Cathedra
Theſes tuas,
Quo ſit libera omnibus arguendi facultas,
Earum publicè proponis epitomen,
Impugnauit extremam partem Iudæus;
Qui te Rege agnito
Perduellem ſe diffiteri non poſſet.

Iu-

Inanem de nomine quæſtionem
Dignatus reſponſo non es ;
Illam ipſa irriſit litis præſes Pilatus ,
Videre neſciens
In quo poſſet Cauillator diſtinguere ,
Ab eo quod Veritas diceret, id quod eſſet .
Nobile Symbolum veri Amoris expoſitus ,
Lectorem ne lateant in te reconditi ſenſus
Hæbraica , Græca , & Latina
Elucidaris Epigraphe .
Sapit hæc ſtylum tuum ;
Illam Pilatus dictante te ſcripſit ;
Voluiſti tamen illum
Antè manus abluere ,
Quo demum minus impurus
Nomen Sanctiſſimum attrectaret .
Superauerat hominum fidem Charitas tua ;
Ne ſuis quidem vllus crederet oculis
Potuiſſe pro Ingratis tanta te pati ;
Niſi ſcripti publici auctoritas
Extorqueret aſſenſum .
Tuus in te aſpectus non eſt ;
Suppleri illum affixione nominis iubes ;
Quia nullibi minus ignorari vis ,
Quàm in Cruce .

# ELOGIVM LXV.

Medius inter latrones in Cruce.
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.*

Proh quàm adhærent homines malis ſuis!
Qui veniſti illa minuere
Fur es creditus:
Orta tecum hæc de te ſuſpicio eſt.
Artis ſuæ conſcium
Primus Herodes expauit.
Vel cùm te faſcijs vinctum ſciret,
Tuis ſceptro ſuo cauit à manibus.
Securus tamen à te eſſe potuerat,
Qui vndequaque perditus non haberet,
Vnde talem allicere latronem poſſet.
Omnia te de repetundis accuſant;
Quia vbicumque fueris
Omnia rapuiſti.
Qua hora dormirent homines
Quaſi per inſidias eo egreſſus es vtero,
Ex quo te Mundus non expectaret.
Secus viam in ſpecu latuiſti,
Erronum more,
Vel ipſa ſemper hoſpes in patria.
Curationem Corporum
Ad Cordium rapinas abuſus
Ne ſua quidem morti cadauera
Reliquiſti.
Quidni igitur in latronnm finem deſineres,
Qui latronum initijs cœperas?
Latroni cuicumque
Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, vt cæteri,
Sed homines rapuiſſes,

Ne-

Nequicquam tamen
Tam ſeuero correctus ſupplicio
Furta luens in Cruce,
Adhuc ipſos etiam furatus es fures.
Induxiſti noctem
Nouis latrocinijs opportunam;
Bacchatus in illa es vel in tumulos.
Vt tamen artificio furacitatis tuæ
Plauſerit Mundus,
Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare, ſuperſunt.
Quamdiu mihi me ipſum non rapias,
Fur mihi parum callidus es.
Amate Deum, Mortales,
Qui non aliud vobis
Quàm Attributum infelicitatis inuiderit.
Aſſuetus Modeſtiæ genio in nouiſſimo loco
Recumbere
Vbi factus fellis veſtri conuiua eſt,
Legis iam propè immemor ſuæ
Non expectauit vt moneretur aſcendere.
In Cœlo ſedens contentus Patris dextera eſt;
Inter miſeros plus aliquid ambiens,
Non ſecundas, ſed primas petit.

# ELOGIVM LXVI.

Eius calamitas Cælum cæcat.

*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.*

Agnoſce Clementiam D.o parem,
Tot laceſſitus in:urijs
Vlturus ſe more ſuo
Excitato in hoſtium ſuorum perniciem Cœlo
Tegere illos ſuperinducta ſtuduit nocte.
Domui ſuæ moriturus diſponens,
Memor rapuiſſe ſe olim dum naſceretur
Horas aliquot Nocti,
Reddere illas
Antequam diſcederet feſtinauit.
Inferorum valuas,
Eò deſcenſurus aperiens,
Eruta inde caligine
Diem oppreſſit.
Excuſaturus apud Patrem
Popularium ſuorum nequitiam;
Quo facilius ſuaderet
Neſciſſe illos quid facerent,
Amotis luminibus cæcos facit.
Turbata in ſuo fonte lux eſt.
Fluere vltra pura non potuit,
Non tolerauit meridianam lampadem
Sacrificium Veſpertinum.
Exprobrare beneficia neſciens Deus,
Ferme omnia nocti committit, vt lateant.
Hoc omnium Maximum,
Oſtentare in meridie voluiſſe ne crederes,
Adductis tenebris
Arcanum fecit in publico.
Mutatione veſtium

Con-

Confeſſus ſe Reum Sol eſt :
Nocentes radios ſordidatus abiecit,
Quibus in Dei damna cognoſceret
Clauos, Vepreſque conceptos.
Factam tenebris poteſtatem
Inimicus indoluit;
Earum horam ſpectauit auerſus,
Et nouæ ſe luci præparans
Extinxit antiquam.
Exemplo tam pudendi facinoris
Vitiari timuit oculus Mundi.
Animalium Diuiniſſimi famæ conſultum;
Dum ſummum illius piaculum
Inuolutum eſt nocte.
Suam in homine imaginem Deus,
Dum deprauata potiſſimum eſt,
Ex defectu luminum noluit eſſe conſpicuam;
Eo conſilio viſus vniuerſa turbaſſe,
Vt dum ſuo ſingula intendunt periculo,
Quid peccarent homines non notarent.
A Mundo maiore
Minor Mundus luctum ediſce.
Beandum te cum Cœlo ne ſpera;
Si cum Cœlo non luxeris.

# ELOGIVM LXVII.

Torquetur mali Latronis exitio,
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.*

Ne tu planè Malus es Latro,
Qui ne pendentem quidem coram te Vitam
Scieris ſuffurari.
Non profuturæ ſalutis intentus aucupio
Eam, quæ beare te poterat, perdidiſti.
Non meruiſti ſcelerum veniam abuſus pœna;
Amare te Chriſtus non potuit,
Quia Crucem oderas;
Corrigere neglexit,
Quia nihil ex Cruce profeceras.
Inuidum te ſublimitatis ſuæ ſenſit,
Qui eum monueris, vt deſcenderet,
In eo prodens
Quàm non honeſta opinareris de illo,
Cuius deſideria crederes
Eadem eſſe poſſe cum tuis.
In mala cauſa peſſimo vſus argumento;
Beneuolentiam Iudicis
Vnde lucrari ſperaueras amiſiſti.
Laudare illi Crucem debueras, vt placeres.
Habet in illa delicias ſuas omnes,
Quas accuſare auſum,
Si non Satanam, vt olim Petrum appellat,
A Conſortio Regni ſui
Tamquam talem excludit.
Hominum optimo
Maiorem iniuriam querulus irrogaſti,
Cum quo perire fortunam non crederes
Ipſi vitæ vſui præferendam.
Voluiſti blaſphemus

Sua-

Suauitatis Deo ſamam minuere ;
Cum quo Mortis iter ingreſsus
Adhuc mærere potueris
At ſi tam malum iter
Tam bonus ſolari non ſufficeret comes
Vt Chriſtum eſſe illum credas
Abire iubes a Cruce ,
In qua ideò ſolùm perſiſtit ,
Quia Chriſtus ,
Tui ſimilis
Neglexiſſet laudem conſtantiæ ,
Vt acerbitatem fugeret pœnæ ,
Quòd a te tam diſſimilis
Ideò non potuit , quia non debuit ,
Gemina morte pereunti
Teſtis adeſſe recuſat mitiſſimus Spiritus ;
Maturat ad Inferos iter ſuum ,
Ibi eſſe malens vbi nulla Redemptio eſt ,
Quàm vbi tanta eſt ſine fructu ,
Malum Latronem ne præteri ,
Qui bonum attendis :
Portum Salutis
Vtrinque ſcopuli obſident ;
Ne credas igitur ſine cauſa
Inter hanc geminam Pharon
Medium ſtare .

# ELOGIVM LXVIII.

Hilaratur boni Latronis Salute.

*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luca* 23. *Io.* 19.

Incidiſti in latronem, Viator:
Siſtendus es.
Caue Fraudem;
Lat roni, ne bono quidem, fidendum:
Ita perditus, vt de illo non aliud ſit ſeruatum
Quàm quod perierit:
Ex latrocinandi libidine
Poſteritati propè furatus eſt nomen ſuum.
Vitam eius tibi mors ſola deſcribat.
Omnium peritus viarum.
Niſi eius, quæ duceret ad honeſta:
Vbique vagus, vbique profugus,
Vt inueniri ſemel a Deo poſſet,
Fingendus fuit,
Flagitijs initiatus ad pœnas,
Infortunio ſuo felix,
Pereundi occaſione ſeruatus eſt.
In eadem cum Innocentia damnatione,
Non cauſa,
Eius locatus ad dexteram,
Iuſtus videri potuit, antequam eſset.
Tunc primùm certior factus
Stare ſemper Probitatem in medio,
Sodalem arguens, ſe ipſum accuſans
Ab vtroque receſſit extremo,
Dei abſolutus in foro
Statim ac damnatus in ſuo,
Cruci firmius adhærens manere, quam corpore
Ex ea non niſi fuſte pulſus abſceſſit.

Pe-

Peregrino Regi
Ad Anguſtias redacto miſericors,
Beneficijs eum adortus,
Ad Regni ſui deditionem coegit.
Ne tum quidem immemor artis ſuæ,
Cùm propter illam periret,
Mutauit furti materiem furacitate retenta.
Viatori Deo non profuit
Diſſimulaſse nuditate Theſauros;
Exeuntem de Mundo
In aerem vſque ſequutus
Adhæſit lateri,
Et feſtinatæ noctis opportunitate vſus,
Quando iam non poterat manu,
Furatus eſt halitu.
Turbatum Cælum eſt,
Cùm iam violenti raperent illud;
Gazis ſuis timuit trepidum,
Cùm eas cerneret furibus patuiſse,
Iterum Viator, te moneo,
Latroni plus æquo ne fide,
Plures hic piè moriendo,
Quàm impiè viuendo
Peremit.



Digitized by Google

# ELOGIVM LXIX.

Sitiens felle, & aceto potatur.

*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Præter fel, & acetum
Quid propinet ſitientibus
Mundus non habet
Ingens tamen fortuna hominum;
Quòd expertus id IESVS eſt,
Huic quoque conſulturus incommodo,
Aperiet in latere fontem,
Ex quo mox bibant
Nobiles animæ,
Et earum iumenta.
In meridie Charitatis ſuæ
Circa horam ſextam
Fatigatus iterum ex itinere Chriſtus ſitit.
Qui tamen ſtagnantes illi in corde
Aquas attendat
Suis diſcet illum quoque ſitire, non ſibi.
Tantalus alter in ærumnarum Oceano
Auidos earumdem;
Amantiſſimus fellis noſtri
Illud vel moriens ſpongia colligit:
In delicias ſitis ſuæ
Opportunitatem condiendi amaritudines ſuas
Mundus non negligit.
Dulciſſimo illas admonet gutturi,
Sperans quæ piſci Faſtino ineſt
Dei Filio non defuturam Virtutem
Vt ad eius os vbi venerit
Ponat, noſtri quoque Maris vnda,
Salſedinem,

Suxit

Suxit Spongia liquidas voluptates in fonte;
Relicta ibi acrimonia
Factum amabile Acetum eſt.
Dedicauit ille
Non bibit acidiſſimam potionem;
Seruaturus illam hominibus,
Quos dulcedine deprauatos
Amara corrigunt.
Quia iræ Patris in illum tranſierant,
Sua & ipſe cruciatus inflamma
Ad aquas, quæ ſuper Cœlos ſunt anhelauit.
Hinc eſt quòd oblatam è tellure potionem
Bibere noluit,
Quia ſciret non eſſe inde medicabilem
Sitim ſuam.
Potatorem, mi IESV,
Te iterum Iudæi ſi dixerint,
Qua dilues excuſatione calumniam?
Paucas intra horas calicem exhauſiſti,
Quem à Patre plenum acceperas;
Sed nimirum
Te de genere Dipſadum ſerpens momordit,
Qui quos affecerit,
Vel ſi illis flumina de ventre fluxerint,
Siti necat.

ELO.

# ELOGIVM LXX.

Pro hoſtibus rogat.
*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.*

Quàm dulce tibi guttur, mi IESV,
Quod ne felle quidem potatum
Amarum quippiam eructauit;
Habes æternæ vitæ verba vel moriens;
Idioma tamen hoc tuum,
Quia æternæ vitæ eſt,
Mortalitas noſtra non percepit.
Ne tu Filius Dei eras,
Qui irritamentum iracundiæ
Occaſionem faceres charitatis?
Bene te hominem credere Centurio deſijt,
Cùm ita morientem
Ita exclamantem audiuit.
Dies vltionis Domino
Non cuiuſcumque, ſed ſuæ;
Quæ quia non per odia, ſed per beneficia fit,
Excluſus à terra
Aperire hoſtibus Cœlum parat.
Clementiæ ſuæ exemplum
Mundo deeſſe non ferens
Quando iam Solem ſuum
Oriri ſuper iniuſtos non faceret
Pluit ſuper illos in Nubilo
Imbrem ſerotinum Gratiarum.
Peroraturus apud Patrem
Pro quiete Spiritus ſui,
Dignus Auditore Deo Rhetor
Omnium aptiſſimo
Beneuolentiam captauit exordio,
Expreſſit mores eius in ſuis,

Et

Et affectiones dum imitatus eſt, occupauit;
Nunquam dignior appellare Deum Patrem,
Quàm cùm ab eius indulgentia
Se non degenerem exhiberet,
Auxit commune rerum Chaos
Ordinis auctor;
Impune putauit Natura
Poſſe ſe à poſita ſibi lege recedere,
Cùm Deus ipſe ageret partes planè non ſuas
Impiorum Patronus ex Iudice,
Excuſator ex vindice.
Neſciebant Iudæi planè quid facerent,
Qui eius vrgerent gloriam, quem odiſſent,
Et per ipſamet ſcelera
Ad innocentiam properarent.
Mouebant capita ſua, qui corda debuiſſent,
Et nihilo meliores interpretes operum Dei,
Quàm fuiſent ante verborum,
Quod erat laus patientiæ
Vitio potentiæ tribuebant.
Omnem vltionis affectum clementis excuſſit
Tantæ lenitatis Auctoritas;
Vel ipſam diſſidij ſpeciem
Luna Soli oppoſita horruit;
Mitiora conſilia te audito
Iratum Cœlum concepit;
Quia quem tu non condemnaſti
Nemo condemnat.

# ELOGIVM LXXI.

Diſcipulum matri, Spiritum Patri commendat.
*Ioann. cap.*19.

Deficiente Deo
Cur Mundus omninò non ruerit
Cauſam attende.
Stabat adhuc MARIA:
Regendo Mundo potuit baſis iſta ſufficere.
Deſcribere miraculi magnitudinem voluit,
Qui eam cùm debuiſſet Matrem,
Mulierem dixit.
Titulo fragilitatis
Amplificauit inſolentiam roboris:
Imprimere in hominibus
MARIÆ venerationem voluerat
Ideò, quia hærent firmius,
Quæ poſtrema ſunt monita,
Suprema illius ad homines vox
MARIÆ commendatio fuit.
Se præceptorem ſequutis,
Quo maior eſſet in illam fiducia
Clementiæ illius,
De qua dubitare non poterat,
Voluiſſe viſus adijcere
De illis cuſtodiendis præceptum ſuum.
Suæ tamen erga illam obſeruantiæ memor,
Illud ac ſi proponeret,
Non ac ſi iuberet expreſſit.
Teſtari Prodigus adhuc ſe poſſe confidens,
Ita partitus hæreditatem ſuam eſt,
Vt reuerentiam, quam habebat erga matrem,
Filijs cederet;
Prouidentiam, quam habebat erga filios matri.
Supra

Supra cæteros tamen Ioannem commendat,
Qui ſciret nullius Adoleſcentiam
Securam vnquam futuram,
Niſi ſub tutela MARIÆ.
Operam ſuam
Minus neceſſariam Mundo iam credens,
Cui tam bonam Matrem meruiſſet,
Spiritum, qui ſibi vnus ſupererat colligens,
Naturæ non audenti rapere tradidit.
Tractabilis plane Spiritus,
Qui ne ex otij deſiderio
Credatur declinare labores,
Se non in alias,
Quàm in operoſiſſimi Patris manus commẽdat.
Nouerat illas eſſe tornatiles,
In quas ſuperinfuſus
Speraret iterum in terras effluere.
Proſtrare Deo
Ad omnes hominum vſus voluerat;
Ne foret quandoque quærendus
Locum omnem alijs cedens.
Illi eſſe poſtulauit ſemper ad manus
Sortes noſtras inde venire qui ſcierat.
Eas in origine ſua facturus optimas,
Sedem illam elegit.



Google

# ELOGIVM LXXII.

Anhelantis mortem clamor, & gemitus.

*Matth.27. Marc. 15. Luc.23. Io.19.*

Pudori noſtro remedium Deus adhibuit
Lacrymas ſuas.
Probrum iam nullum homini
Si in Cruce poſitus fleat,
Ex quo in Cruce fleuit & Deus.
Tanta Maieſtas
Imbelles animas, dum imitatur, excuſat.
Qui cum ridente Mundo non riſerat,
Miſeris addictior, quàm felicibus
Cum lugente iam luget.
Vnica illi cauſa gemituum,
Quòd omnem gemitum
Abolere è Mundo non poſſit.
Miſeratus Naturæ deliquia eſt,
Qui ſiccis oculis ſpectauerat ſua.
Videns Crucis ex apice Ciuitatem,
Fleuit iterum ſuper illam,
Quòd ſibi ad pacem futura,
Nec olim cognouiſſet in die,
Nec nunc diuinare ſciret ex nocte.
Vicini Latronis petulantia monitus gemuit
Tot in perditis Crucis ſibi fructum perire,
Cùm ne in Cruce quidem poſiti reſipiſcant.
Rore aliquo
Noctem vſque adeò miſeram beaturus,
Illum de cordis ſui Nubibus exprimit.
Ad Vineæ ſuæ cuſtodiam
Eminens ſpeculator in arbore
Excubandi neceſſitatem

Ex

Ex latronum vicinia præuidens
Clamore valido
Exprobrat ſecuritatem torpentibus:
Surdis loqui ſe ſciens, vocem attollit,
Et ne ſic quidem auditus
Periculum facit
An malè commiſſum labris officium
Exequi felicius palpebræ poſſint.
Validus planè Clamor,
Qui & ad terrorem ſit auditus in Erebo,
Et ob Reuerentiam
Sit exauditus in Cœlo.
Qui ad Crucem ita feſtiuus venerat,
Non potuit niſi gemens inde recedere;
Æternùm paulò pòſt interdicendus à fletu,
Paſcere ſe tam liquida voluptate feſtinat.
Nihil æquè curans,
Quem ne vlli quidquam deberet,
In Vtroque Vitæ limine
Impoſitum à Natura tributum
Pari liberalitate veniens, ac recedens
Perſoluit.

ELO-

# ELOGIVM LXXIII.

Queritur ſe deſertum a Patre.
*Matth.* 27. *Marc.* 15.

Quamdiu tibi Mater adſtat,
Quid te quereris derelictum à Patre?
Plena Deo Maria eſt;
Ea præſente Deus abeſſe non poteſt.
Atqui captaſti arte hac
Miſerationem hominum,
Qui videreris
Terruiſſe Deum quodammodo malis tuis;
In ſumma vulgi frequentia
Doluiſti te ſolum,
Cùm alioqui ſocium Crucis
Toto tuo emeres Regno.
Perperam quæ dicis intelligunt,
Qui verbis tuis accommodatas
Aures non habent.
Eliam vocaſſe crederis,
Quem à die miſerationis, & veniæ
Vel ſi adfuiſſet excluderes.
Calamitates tuas
Quilibet tui vltor auxiſſet;
Et vocato de Cœlo igne,
Te vel abſumptis læſiſſet in hoſtibus;
Qui in ijs etiam totus eras.
Vix ſperaſſes viuum Eliam
In diem vltionis ſeruare,
Si hac ſub Iunipero tua
Reclinare ſe potuiſſet.
Vbi Deum amiſiſſet Vir Dei,
Suam vtique retinere animam noluiſſet.
Ita ad te omnia trahens

Præ-

Præter ſolatia doloris tui,
Contra opinionem Mortalium,
Ne fidiſſima quidem capita
In fellis partem vocaſti.
Sincerus vt es, cauſam non taces,
Cur in lecto plane non tuo
Sine tecto, & tegmine moriaris.
Bona tua omnia prodigus diſſipaſti;
Ceſſiſti Matrem Diſcipulo;
Spiritum Patri, & Regnum Latroni
Conſumptum Patrimonium tuum eſt.
Irrita nunc prece rogandus,
Quæ vna vitæ tuæ ſalus ſupereſt,
Ad Patrem redis.
Licet nec in illum, nec in Cœlum peccaris,
Iam non audes in neutrum.
Attollere oculos,
Conſcius, quod vni quidem
Latrones adoptaris in filios,
Alteri conſecraris in Ciues.

# ELOGIVM LXXIV.

Inclinato capite moritur.

*Matth.27. Marc.15. Luc.23. Io.19.*

Iratum hominibus IESVM abire ne crederes,
Auerſus a Cœlo mori maluit,
Quàm ad homines non conuerſus.
Quem Patri commendauerat ſpiritum
Subiectam effuſurus in Matrem
Supremos halitus in illam direxit,

Vt

Vt vel exinde Mundus agnoſceret
Ne ſe quidem ſanctè mortuum
Sine MARIA.
Mortem ad ſe accedere formidantem
Quando vltra voce non poterat,
Aduocans nutu,
Ad ſe de tellure venienti
Prona facie, quaſi oſculaturus, occurrit.
Meliorem animam inducturus telluri Deus
Spirauit in illam ſecundò ſpiraculum vitæ.
Grauitate ſuſcepti oneris victum caput,
Ruens in pectus,
Pondere ſuo nimium elatos
Oppreſſit.
Abeuntem ad Inferos
Sequuta ceruix eſt quoad potuit.
Niſi altero fixo
Non ſoluebatur amicitia inter tales.
Nec dum abunde doloribus ſaginatus
Adhuc locum nouo vulneri deſignauit.
Patre ſpectato ad ſe ipſum conuerſus
Origini ſuæ vbi ſe vidit ita diſſimilem
Exhauſit animam vis pudoris.
Inter latrones de Gazis ſollicitus
Quas ſupereſſe ſibi ſciret in pectore
Conuerſus eò eſt cuſtodientis in morem.
Depoſitum tamen
Hæc ipſa tanta ſollicitudo detexit.
Apertum latus eſt,
Et egenorum tractum in vſus:
Dubites etiam
An ad ſtagnantes inibi aquas
Admouere ſitiens labra voluerit.
Iudicem Mundi vel mortuum
Scias in tellurem intendere.

At

Attendit ille de ſpecula quidquid peccas.
Sopitum ſi putas, caue ne audias
Alijs illum dormire, non tibi.

## ELOGIVM LXXV.

Mortuo tota parentat Natura.

*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.*

Noctem hanc, ne ſomno natam putares.
Corpora quæ dormierant, ſurrexerunt.
Peracta Tragœdia ſuâ Deus
Lumina ſubtrahit
Non vltra ſpectatoribus profutura.
Ex Orchæſtra tantus actor egrediens,
Vel à ſaxis plauſum extorquet.
Ambierant omnia
Nouum hoſpitem monumenta;
Ad hoc aperta ſunt,
Et quia Conſortes illum nolle
Prænouerant,
Mortuos, quos acceperant eiecerunt.
Captiuorum libertas
Fractas carceris fores euincit.
Nato ſibi Mortuorum Primogenito,
A ſe detentis facultatem illam Mors fecit.
Atratus coram Iudice ſuo
Trepidat Mundus,
Et orbatur luminibus,
Quibus tàm malè viderat lumen ſuum,
Tandem perduellionis Reus
Capite plectitur.

In publico totius Orbis Iuſtitio,
Vnicum non ceſſauerat Dei forum.
Extremum diem
Suſpicantur ex ſignis Mortui,
Et tuba nondum audita nouiſſima
Iam reſurgunt.
Perire Deum poſſe non crederent,
Niſi iterum viuerent, vt viderent.
Æterni Spolium Pontificis,
Vel à tumulis latrones exciuit.
Suffecit rapinis hæreditas.
De Spiritu oris eius omnes accepimus.
Iam non Solus Adamas,
Sed ſaxa quælibet
Agni Cruore franguntur:
Solem Noſtrum
Hodie primùm tenebræ comprehenderunt.
Mirare modeſtiam funeris,
In quo ne publicas quidem
Cœli faces admiſit.
Agit Auctori ſuo
Natura Præficam,
Eclogarium Mundus,
Suetus virtutem exercere Viuentem,
Lugere Mortuam.

# ELOGIVM LXXVI.

Ex aperto mortui latere manat ſanguis, & aqua. *Io. cap.* 19.

Vbi eam (ſi populo credimus)
Cœcus miles inuenit,
Ibi profugam latuiſſe diem ne dubita.
Ad tam conſpicuæ ſpectaculum Charitatis
Sine oculis neminem adeſſe vult Deus.
Quæ fuit in illo probrorum ambitio!
Dedecora ſua
Ne ipſis quidem tegi paſſus eſt cæcis.
Elatus in Cathedram
Veri Magiſter Amoris,
Idiomate amantium poſthac loquuturus,
Ore clauſo, Cor aperit.
Fideliorem interpretem
Doctrina cordium hactenùs non inuenit.
An planè loquatur ex Corde
Nouum guttur interroga.
Officinam in Petra
Faber Amor iam habet,
Vbi tela producat ſua.
Importuoſum iam non ſit Cæli littus
Ex quo talis eò Nauigantibus ſinus patet.
Conciliato ſibi per mortem Mundo
Amico iam, & non ſeruo,
Vel ipſa pectoris ſui pandit arcana.
Vbi quaſi parturiens exclamaſſet,
Quos in lucem ediderat filios
Lactaturus,
Mammillam Cordis aperuit.
Ex laboris vehementia
Solutum in ſudorem Cor eſt,

Inde lacus iſte coaluit
Profecerat dolor eius in pœna ;
Qualis ſudor in horto fluxit ex corpore ,
Talis in Cruce manauit ex Corde .
Detectus ibi fons eſt ,
Vnde manabant in oculos fletus .
Lacrimarum Nobilis inſtitor ,
In Gazophylacio cordis ſui ,
Non alias merces viſus eſt cuſtodiſſe ,
Cùm flere adhuc multa volentem
Spiritus defeciſſet :
Quos iam non poſſet dare fletus ex lumine ,
Dedit ex vulnere :
Ita hoc voluerat nouo argumento
Probatum ,
Calamitates Mortalium
Se planè miſeratum ex Corde .
Agnoſce ex adhibito aquarum remedio
Vim Ardoris .
Igne Patris , quem condebat in ſinu ,
Orbem Vniuerſum incenderat
Secundus Phaeton ;
Niſi & ipſe prouidè
Merſus eſſet in aquis .

ELO-

# ELOGIVM LXXVII.

Mortui pendentis in Cruce
Myſteria.

Hanc in Inſulam,
Quæ à terra in cœlum ſoluentibus
Prima occurrit, & vnica,
Reus nimiæ charitatis
Deportatus eſt Deus.
Aliter ab Hominibus
Quibus ita ex animo adhæſerat,
Auelli non poterat.
Exilij tamen ſui mœrore tabeſcens,
Deſcribens nutu capitis vota Cordis
A tellure ne totus abeſſet,
Eò, vnde fugatum Corpus fuerat,
Emiſit Spiritum.
Nudus Amorem exprimens
Non iam puerum, ſed Adultum,
Ipſe ſibi Arcus, & miſſile,
Expugnare Cœlum volentibus
Machinam offert.
Supra conditionem ſuam elatos homines,
Quia non inuenerat in tellure,
Venatur in Aere.
Demiſſionis Magiſter,
Quod ita ſupra cœteros emineat
Ne mireris.
Contorta in nos fulmina
Captat Excelſus.
Hæc illi vnica aſcendendi cauſa.
Appenſus, & ipſe eſt in Statera,
Et quia inuentus non eſt minus habens
Firmatum eſt regnum eius.

Amoris Extaſim paſſus
Eleuatus & ipſe in aerem eſt,
Humaniſſimus Portitor
Transfretare in Cœlum volentes
De naui ſua adhuc terræ finitima
Sine Naulo vecturus inuitat.
Aquila magnarum alarum
Reptantes humi pullos
Prouocat ad volandum,
Proſpecturus tamen Icaris ſuis
Cautior Dædalus,
Exemplo ſuo monet alta non ſapere,
Aſcendit de terra ſitienti
Hoc in Meteoris igneis Nobiliſſimum,
Et ſine alterius conſortio luminis
Fuſcato micans in aere,
Solis, Aſtrorumque ſolatur abſentiam.
Fælix, hæc ſi te Phænomena
Fecerint Gymnoſophiſtam.

---

## ELOGIVM LXXVIII.

E Cruce depoſitus tumulatur.
*Matth.* 27. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Io.* 19.

Abſoluta libri vitæ elucidatio eſt,
Audito fine plauſere diſcipuli,
Deſcendere de Cathedra Magiſter potes,
In Cœli finibus
Non habes vltra quid quęras,
Ex quo Spiritus tuus apud Inferos eſt,
Accede propiùs redituro;
Triumphanti non occurriſſe

Inur-

Inurbanitas credi poſſit.
Tua confeſſione decoctor,
Qui omnia conſummaſſes;
In pudoris remedium
Nocte non contentus, quam feceras,
Adhuc denſiores tumuli tenebras quæris;
Seu te Crux nollet dimittere,
Seu tu Crucem;
Inferenda vtrique a Nicodemo vis fuit,
Tibi vt tua probra deſereres,
Illi, vt ſua decora.
Dubitem
An Crucis fueris auellendus à brachijs,
Niſi matris in brachia rediturus.
De ſinu Patris in ſuum olim iſta te traxerat;
Quidni in eumdem te traheret
De ſinu Crucis?
Tanta fortuna naufragus eiectus ad littus
Omnem penitùs oblitus procellam es;
Adeò vt rediuiuus poſtridiè
Neſcieris quæ paſſus eſſes,
Niſi memoriam
Abeuntes in Emmaus refricaſſent.
Repueraſcere viſus es
Matris iterum vlnis exceptus;
Fuit hæc infantia mortis tuæ,
Quæ lactata Mariæ lacrymis
Immortalem vſque adoleuit ad vitam.
A mundiſſimis manibus
In Syndone munda depoſitus;
Ne mortuus quidem toleras ſordes,
Sponſus ſanguinum
Thalamum habiturus in tumulo
Vndequaque pretioſam mortem
Pretioſiorem efficis delibutus vnguentis;

Inter mortuos liber,
Adhuc inſtitis ligari te pateris ;
Non admiſſurus ad Oſtium lapidem,
Niſi tecum ſepulta mors eſſet,
Quam vltra liberam nolles.
Seductor vocatus
Titulum hunc pro Epitaphio excipis,
Nulla tibi magis laude placens,
Quàm quòd ambulantes in tenebris
Seduxiſſes in viam lucis.
Sanè Iudæa Maiorem nunc verbis tuis,
Quàm ſuis oculis fidem habet.
Videt illa te mortuum,
Et adhuc tamquam iam rediuiui fugam
Cuſtodit.

# ELOGIVM LXXIX.

Epitaphium ſepulto.

Mortem quia vincere Chriſtus potuit,
Declinare contempſit.
Sta Viator;
Tua hoc ſaxo clauditur Via.
Diem laboris ſui Deus
Tibi Sabbatum fecit
Felleis lautitijs
Vſque ad horam nonam meridiatus,
Præcipitato in noctem die.
Ne Sybaritam crederes,
Si ſomno ſe daret ante Solem,
Auerſatus vbique mollitiem
Saxeo ſopitus in ſtrato recubuit.

Ex quo tamen Iudæorum inauguratus Rex eſt,
Dignitatis ſuæ tenax
Nulli iam ſumptui parcit;
Atque ita præter Aloes,
Myrrhæque delicias,
More Regio,
Excubitores admouet ſomno ſuo.
Talem vrnam mortuus exigens,
Qualem vterum nondum natus,
Vel in Sarcophago
Qui nullum adhuc abſumpſerat,
Innocentiam commendauit.
Clauſo ſupra ſe oſtio ſolus,
Quaſi Arcanum quid meditetur,
Terræ ſuæ Mappam in lino delineat,
Nauigaturis in Cœlum
Hanc ſciens futuram perutilem
Geographiam.
Lumina ſua expreſſurus per Vmbras
Artis teſtes excluſit;
Illi vna dumtaxat Mors comes,
Quæ notare artem non poteſt,
Quia cæca eſt.
Syndone teſte,
Habet ibi adhuc humorem,
Vnde amplam rediuiuum in meſſem
Exuberet.
Cineres de illo ne cogita;
In centro ſuo Ignis
Excrementa non habet.
Incluſus ſenſit,
Aduoluto ad Oſtium lapide
Tellurem ita diſpoſitus
Secum attollet in Cœlum.
Vt Deo mortem fuiſſe in delicijs ſcias

Tumuli locum attende ;
Non Eremus , ſed Hortus eſt .
Corda Hominum
In terræ Corde veſtigat ;
Ea ibi eſſe ſciens ,
Vbi & Theſauri ſunt ,
Inimicitias in ſe omnes
Quòd Chriſtus interfecerit hinc cognoſce ,
Mors & Vita
Vno hoc ſe patiuntur in tumulo .

---

## ELOGIVM LXXX.

Sepultæ Cruci Epitaphium .

Mortem perijſſe qui dubitas ,
Habes hic telum , quo deleta eſt ,
Feretrum quo elata .
In hoc Mari Magno
Pyraticam exercentem
Sagax bellator
In tempeſtate corripuit ,
Et in hoc ipſo Myoparone ſuo ,
In quo tam multas egerat prædas
Oppreſſit .
Celebrauit ingenti Natura tripudio
Inferias Mortis .
Exiliere ſaxa præ gaudio
Ei in Choreas excitata cadauera
Tumulos reliquere .
Illaturi violentiam Cœlo
Ignotam Poliorcetis Machinam
Inueniſtis ?

Quæ-

Quæ quia Adamantinas
Pulſare fores debuerat;
Non Arietem, ſed Agnum retulit.
Baculus Iacob
In menſuram omnem extentus
Geometras nouos inſtituit,
Qui ſoli & imas expiſcari profunditates;
Et veras venari altitudines ſciant.
Veri Athlantis victa ceruice
Ne rueret in homines Cęlum
Hoc fulcro mundus indiguit,
In Arbore Mortis
Facta vitæ inſitio eſt;
Reciſum adhoc de radice Ieſse Virgultum;
Et ab Agricola Patre
Virginea inuolutum in terra
Vitiato agglutinatum eſt trunco.
Diuinus Amor
Tædam profano non inuidet,
Ex quo ignem ſuum,
Quo ſalutares Mundum agat in furias,
Torri huic applicuit,
Herculis Noſtri Claua,
Qua creuerit ex radice vix ſcias.
Ne omnem vni ſuperbiam faceret,
Diuiſus pluribus honor eſt.
Ara Miſerationum
Ex Olea tota eſſe debuerat,
Niſi Victoriarum officina
Eſſe debuiſſet ex Palma.
Erudimini ſub ſcientiæ ligno, mortales,
A quo vel ipſe omniſcius Deus
Didicit aliquid,
Paulo Teſte.

# ELOGIVM LXXXI.

Spinis, & cæteris dolorum eius inſtrumentis Epitaphium.

Ampla ſupellex diuitis patientiæ
Antri huius anguſtijs tegitur.
Tardari greſſus tuos, Viator, ſi ſentias,
In ſpinas incidiſſe te ſcias.
Sepultis virtus eſt,
Quod fuerat detectis natura,
Scrutatæ olim Cerebrum Dei
In Ærario illo ſapientiæ,
Artem quoque hanc,
Qua ſiſterentur homines, didicere:
Infectæ ſalutari contage
Vim Magneticam habent,
Cui, vel quia ferreus es, non reſiſtat.
Beata Gallia,
Quando Lilia tua
Inuidere Roſis ne debeant,
Habebunt de tam Sancta Sepe
Cuſtodiam.
Vbi Chriſti Corona fuerit,
Ibi erit & Regnum;
Nec ſtertere ea in aula deſides poterunt,
In qua ea ipſa, quæ ornant, aculei ſunt.
Tu verò, quæ te Mundi Dominam iactas
O ROMA,
Aude ſperare
Vel a Decoctore Regum Rege tributum:
Se poſuit hic tibi columnam,
Quam æternæ baſim gloriæ
Obeliſcis quandoque adderes tuis
Hieroglyphica Victoriæ ſuæ

Illi

Illi non alia,
Quàm ſanguinis ſui notas appinxit.
Diminutam ſi videris,
Contabuiſſe illam
Ex Auctoris ſui miſeratione ne dubita.
Ante alios ſciſſus hic lapis,
Qui ſæuiſſimæ conſcius lanienæ,
Eum multò antequam moreretur,
Mortuum vidit.
Columnæ huic quamdiu innixa ſit,
ROMA,
Securitatis, & Fortitudinis
Mundo ſymbolum fies.
Spera tamen, & hoc Clauos ex penu,
Quos verſatili Sortis rotæ
Obicem figas.
Illi quidem olim
Sub incude, & malleo Claui fuerant;
Ex quo tamen
In Herculis Noſtri manus venere,
Domitores Monſtrorum
Iam non Claui; ſed Clauæ ſunt.
Verti illos in fræna ſi videris
Metamorphoſim ne ſtupeas.
Fuere & olim fræna in illius manu,
Qui Erebum mortemque frænauit.

# ELOGIVM LXXXII.

Iudæ eius proditoris
Epitaphium.

Hunc vnum,
Quia non præuidit loculum Iudas,
Tam multos habuit.
Eius initia ne quære;
Quęcumq; fuerint, honeſtare finem nō poſſunt.
Primum illi beneficium non naſci
Proximum, non agnoſci.
Sub diſciplina Veritatis
Profeſſus artem mentiendi,
Præceptoris exercere tolerantiam melior;
Quàm propagare doctrinam.
Vix aliud ab illo didicit,
Quàm vt locum ſciret,
Vbi minori quidem frequentia,
Maiori tamen contumelia proderetur.
Promptior Miracula patrare, quàm credere.
Dæmones fugauit aliquoties.
Fugit nunquam,
Admiſit in animo,
Quos excluſerat à Corporibus,
Et quo ſibi vacarent Miniſtri ſcelerum
Auocauit ab alijs auctores pęnarum.
Melior peculi cuſtos quàm fidei.
Vt ſeruaret non ſua, ſeipſum perdidit.
Paupertati patrocinans, quam odiſſet,
Quia facilius ſpoliare pauperes poterat,
Ditari pauperes voluit.
Mercis ſuæ peſſimus Nundinator
Ex auaritia prodigus,

Quem

Quem iuſtis æſtimatoribus
Vendere diffideret quanti valeret ;
Neglecturis vendidit, quanti vellent.
Cùm nemo magis indigeret vnguentis,
Quàm cui tam malè olebat anima,
Emere quæ debuerat, vendere voluit,
Ideò ſolùm, quia vendi potuerant,
Pedibus ablutis impurior,
Minis intentatis ſecurior.
Vbi vita, & ferculum, & poculum foret
Conuiua Mortis ;
Intincto pane monitus, non detectus,
Vix ipſe credidit ſcelus ſuum
Cùm prædiceretur ;
Vix erubuit, cùm patraret.
A Magiſtro diſcedens
Maiori perfidia rediturus,
Cæcitatem lateris prodens
Non iuuans ;
Surgendo lapſus eſt grauiùs,
Quàm cadendo.
Ignotum ſe reputans,
Quia quòd non erat vocatus,
Charitatem interpretatus ignorantiam,
Bellum præludio pacis indixit,
Amoris armis abuſus ad odia ;
Salutem, quam voce dederat,
Manu deſtruxit.
A nullo magis ſeiunctus,
Quàm ab eo ipſo, quem ſtringeret,
Maiori miraculo aures occluſit,
Quàm alter recuperarit.
Turpiùs pænitens, quàm peccaſſet,
Expertus faciliùs vendi Deum,
Quàm redimi,

Pere-

Peregrinis parauit tumulum, laqueum ſibi,
Idem ſuę vltor perfidiæ, qui & Auctor
Vberes illius fructus
Sterili collegit in Arbore;
In nullo magis iniurius Præceptori;
Quàm quòd illi veniæ voluptatum inuiderit,
Integritas nulla cognita viuo,
Nulla debita mortuo,
Lapidea illi fuere viſcera;
Quidni ergo
Cùm Petræ ſciſſæ ſunt? rumperentur,
Pateſcentibus cæteris,
Ipſum etiam impietatis Monumentum,
Apertum eſt.
A Mercatore tam malo
Diſce, Viator, emere, diſce vendere.

---

# ELOGIVM LXXXIII.

Amorem ſuum colorat in Syndone.

Tabellam, quam vides,
Viator,
Naufragus Dei Filius
Vouit Patri
Perfunctus periculo, voti memor;
Exaratam ſumptibus ſuis hiſtoriam
Æternum eidem Anathema
Hoc in templo ſuſpendit
Caueto, ne quid de illa perperam iudices;
Latet & ſuus
Hanc Apelles poſt tabulam,
Obſcura lineamenta ſi ſunt,

Vi-

Videri voluerant è ſepulcro veniſſe.
Agnoſce Verbi hominis Laconiſmum;
Dolorum Iliadem
Gemina complexus eſt pagina,
Amphibion hoc
Deſcribere ſatis vna non poterat.
Quid ſit ex facie neſcias;
Niſi perſpexeris & a tergo quid fuit,
Parelia iſta ſunt Solis noſtri.
Occumbens non habuit quid relinqueret
Præter Vmbras.
Hic iterum ſub gemina ſpecie
Chriſtum habes,
Hæc eſt mirabilium eius
Secunda editio.
Excudi illam in Typographæo ſuo
Sub ſigno Ionæ,
Vbi & torcular ſolus calcauit.
Opus poſthumum ne contemnas,
Auctoris huius genius eſt
Potiora in fine ſeruare.
Linum vt ſit, non Amianthus
Illi quidquam ab igne ne timeas;
Maioribus olim per triduum
Obſtitit flammis.
Quemcumque rogum accenderis
Chriſto par non eſt vel extincto.
Fatigatus Deus vt ſit
Dum reficeret opus ſuum,
Ne ipſo quidem otiatus eſt Sabbato,
Ne omnino quieſceret mortuus
Pictorem egit,
Arietis Spolium
Phryxo, Sabaudia, non inuideas,
Quæ habes Agni.

Illud

Illud in terra Regnum portenderet,
Hoc in Cęlo.
Nullius hoſtis arma formides;
Deum exercituum
Nunquam ſub alio vexillo mereat,
Quàm ſub ſuo.

## ELOGIVM LXXXIV.

Ad Inferos deſcendit.

Auaritia Charitatis tuæ
Terram, ipſa quoque, ſollicitat;
Et Aureas mentes,
Illi ab imis vſque viſceribus eruit.
Fętas fodinis huiuſcemodi tenebras
Toto immiſſo Sole ſcrutaris,
Inde ille abeſt à Cęlo,
Quia ille etiam tecum eſt,
Credidere ſidera Cęlum
Vbicumque tu fores;
Te in Erebum vſque ſequuta,
Quia ibi quoque aderas,
Loci non agnouere diſcrimen,
Theſauris ſuis ſpoliari
Terra vix tolerat.
Vlciſcitur violentiam motu,
Et vndequaque lapides
Inimicum eiaculatur in Cęlum:
Cùm in domo patris tui
Manſiones multæ ſint, pauci ciues,
Corradis vel ab Inferno Coloniam,
Quam illuc rediturus deducas.

Im-

Imbutæ luce tua Nobiles Vmbræ
Fiunt Mundo ſpectabiles,
Et vſurpaturæ oculis
Tuæ monumenta virtutis
Ad nundinas Gratiarum
In Sanctam confluunt Ciuitatem.
Illis nulla alibi maiora negotia,
Quàm vbi libertatis Aſſertor,
Et viuus agnoſcendus in Matre,
Et mortuus adorandus in Syndone.
Vt tuam caperet animam,
Suam adeò dilatauit Infernus,
Vt ex violentia fractus ſit,
Nequieritque ſuos vltra retinere Captiuos.
Inuidit Empyreum
Oppoſiti ſibi ſpecus fortunæ;
In omnem doloris ſenſum erupit,
Quod & Erebus
Dici ſedes Dei iam poſſet.
Scrutator Cordium,
Ne ipſum quidem Cor terræ præterijt;
Rimatus illud per triduum eſt;
Inuentaque in eo omni nequitia
Mundi prauitatem mirari deſijt.
Cui Homicidia, Adulteria, Furta,
Atque adeo ſcelera omnia,
Tam corrupto manare vidit ex corde.
Quid in loco pęnarum tamdiù egerit
Omitte quærere.
Si bonus es, eò tibi aditum clauſit,
Si malus, aperuit.

# ELOGIVM LXXXV.

Surgit rediuiuus è tumulo.
*Matth.* 28. *Marc.* 16. *Luc.* 22. *Io.* 20.

Probrum Sterilitatis
Poſthac Telluri nullus obijciat;
Experta Matrum dolores eſt,
Peperit Primogenitum mortuorum.
Filios habere Mors cœpit:
Mitiorem illam ſperate, Mortales.
Feritatem fæcunditas cicurat.
Mundo dies illuxit omnium maxima,
In qua redux Sol noſter
Auroram ſequutus non eſt,
Sed præiuit.
De repetundis accuſari timuerat,
Si quas horas diei ademerat Moriens,
Non redderet iam reſurgens.
Pudere illum cœpit,
Quòd contra quàm præceperat
Theſaurizare videretur in terra,
Qui Dormientes nollet teſtes habere,
Sed Vigiles,
Motum Telluris præmittens ſuo
Cuſtodibus vna cum ſomno,
Excuſationem omnem excuſſit.
Ita ſemper agentibus vigilias noctis
Vel ſuper Gregem ſuum, vel ſupra ſe
Primus exoritur Chriſtus.
Auara tellus vt eſt,
Depoſitum, niſi concuſſa, non reddidit.
Inhorruit mirata Clementiam,
Quæ, ne obſiſtenti quidem,
Violentiam intulit ſaxo

Fran-

Digitized by Google

Frangenda tamen vrna non fuerat,
Quam morti carcerem deſtinaſſet.
Vbi ſepultam illam relinqueret,
Suos poſuit & ipſe cuſtodes.
Abituros ne putes; ſedent, non ſtant,
Depoſito metuunt,
Qui ita ſollicitè interrogant propinquantes
Quid quærant.
Iuſtus hic à Mulieribus metus;
Inuenere primæ mortem,
Etiam vbi nulla Mors fuerat.
Miſera, & ſibi ſemper inimica Mortalitas!
Dolet ſe Mori;
Et reſurgere ne poſſit, oppugnat.
Sepulcrum aperire debuerat, & occludit,
Minuere difficultatem Reſurrectionis,
Et auget.
Obſcuratur auro claritas facti;
Obſtruitur ſacculo aperti ſepulcri fides;
Fit Diſcipulorum furtum
Magiſtri virtus;
Quia (quæ hominum veſania eſt,)
Nihil difficilius credunt,
Quàm quòd ſit vtilius credidiſſe.

---

## ELOGIVM LXXXVI.

Vulnera retinet rediuiuus

Quid agunt characteres Mortis
In Libro vitæ?
Tolle, lege Nobilem paginam;
Trophæa diſces eſſe, non probra.

Lapides vnde ſumus exciſi
Nobiles cælaturas
Quis, niſi eius inuidus pretij,
Deſideraret abolitas?
Medici noſtri ſtipendia vulnera ſunt;
Sola hæc ægro aſportauit a Mundo.
Huc, huc vel è Cęli Hybla, Apes Mellificæ;
Vbi Flori Vnico
Quinque aluearia non ſufficiunt,
Tam ſuauis eſt.
Conſtitutus in Monte Sancto
Prædicare pręceptum Patris
Loquacitatis inimicus
Muta perorat vndequaque facundia;
Manuum eius doctrina, Iuſta operatio;
Pedum, recta ambulatio,
Cordis, perfecta dilectio eſt.
In Ciuitatem Refugij,
Quò facilior ſit Reis ingreſſus
Non in vno dumtaxat latere,
Sed & in omni angulo
Suam pandi ianuam decuit,
Nondum detumeſcente eluuione malorum,
Has non perituris animalibus
Cellas, & triſtega
Extruere in Arca ſua debuit verus Noe.
Hippocauſtum Dei totius flagrans incendio
Vaporarijs paucioribus,
Quàm quinque non eguit,
Vnde & frigeſcens Mundus
Commodiùs incaleſceret,
Et Deus exæſtuans copioſiùs reſpiraret;
Bona Mater paritura ſubinde filios
Vt qui à ſe vitam habent,
Abundantiùs habeant,

Mul-

Multiplicat vbera ſua.
Auarus Deus non eſt;
Promptuaria ſua exhaurire volentibus
Vltrò obijcit ſine feris.
Cordi ſuo notam ineſſe non ſuffert,
Quam in humano
Corrigi olim Momus voluerat;
Auentibus introſpicere
Per feneſtram ſat patet.
Sinceritatem illius
Licet vel in radice cognoſcere.
Has qui ſcrutari fodinas didicerit,
Paupertatem non timeat.
Manant hinc diuite vena Theſauri,
Vnde Mundus quandoque Aureus fiat.
Latrocinia Dei omnia
His aſſeruantur in Specubus:
Vnde, quem hìc non inueneris
Planè perditum puta.
Corda hominum
A noxia defenſurus rubigine,
Has illis de ſe vaginas parauit,
Cuſtodiendas creditis ſibi depoſitis
Vbi tutiores foderet loculos non inuenit.
Qui ſeruis ſuis annum omnem
Iubilæum eſſe voluerat,
Sanctas Baſilicæ ſuæ fores
Malleo ſemel apertas
Non vltra paſſus eſt claudi.
Hac ad arcana Cœlitum iter eſt.
Hæc qui ad Deum non intrat per Oſtia
Fur eſt, & latro.

ELO-

# ELOGIVM LXXXVII.

Apparet Matri, & Mulieribus.
*Matth.* 28. *Marc.* 16. *Luc.* 24. *Io.* 20.

Deſcendentis è Cœlo Chriſti
Prima Statio Mariæ vterus;
Aſcendentis ab Erebo prima requies
Mariæ domus.
In loco pœnarum
Non aliam paſſus eſt pœnam,
Quàm quod ibi ſe vidit,
Vbi Maria non eſſet.
In Cruce conceptos à ſe in illam Amores
Quia nullus ſatis interpres exprimeret,
Illi non alium legat Angelum,
Quàm ſe ipſum.
Adhuc lugente Matre,
Feſtiuus Filio dies eſse qui poterat?
An decuit in communionem gaudiorum
Secundam vocari,
Quæ ſemper prima venerat
Laborum in partem?
Vndenam credas ad ſepulcrum
Vnam hanc non veniſſe Mariam,
Niſi quòd, quem aliæ quærerent,
Iam habebat?
Hinc neceſſarium nemo cenſuit ſcribere,
Quod ita obuium cuique fuerat cogitare.
Creduntur iſta melius, quàm narrentur.
Nec alius de hoc dubitare poſſit occurſu,
Quàm qui aut Matris merita neſciat,
Aut Filij non aſſequatur affectus.
Fida Verbi cuſtos, & Deo ideò a ſecretis
Hoc ſoli cordi ſuo fidit arcanum,

In

In hoc quoque ſe probans
Maiorem Muliere,
Quòd tacere talia poſſet.
Quia Chriſtus
Æternum Mundo Sabbatum fecerat.
Non tenebreſcit Sabbati veſpera, ſed luceſcit.
Diem nutrit, non perimit mater noctis;
Quæ vni ſoli veſpera fuerat,
Aurora fit alteri;
Illuminatur nox ſicut dies;
Hoc eſt, ſuo ipſo etiam in initio, non in fine,
Rem, quam Deus Mundo publicam vellet,
Non alijs debuit aperire, quàm fœminis.
Meliores habere
Reſurrectio pręcones non potuit.
Facit illis itineris audaciam præcox
Crepuſculum;
Vnde in luce dubia
Vterque illi caligat oculus
Et cordis, & corporis;
Errare tamen adhuc non timent,
Quæ pietatem ducem ſequuntur.
Sepulto ferunt doloris obſequia,
Quæ rediuiuo debuerant
Gaudia triumphorum.
Ingrediuntur ſepulcrum,
Vt conſepultæ Domino
Perfectam cum illo reſurgerent in ſalutem.
Mirantur ſedentem Angelum
Vitæ Magiſtro Mortis in ſchola.
Hic illas ſitus dedocere potuerat,
Ibi iam Chriſtum non eſſe.
Sola Domini abſentia
Tam bene moratis Spiritibus
Fecerat facultatem ſedendi;

Cum

Cùm alioqui ſemper ſtent coram illo.
Differuntur pietati gaudia, non negantur;
Qui ſe inueniri non eſt paſſus in tumulo,
Occurrit in via.

# ELOGIVM LXXXVIII.

Apparet Mariæ Magdalenæ; *Matth.* 16. *10.*

Noua calamitas
Trudit antiquæ memoriam;
Ex quo ablatus Chriſtus à monumento,
Magdalena vix meminit;
Quòd ſit occiſus in ligno.
Damnat reuolutum lapidem,
Qui ſe ſolertioribus
Opportunitatem fecerit furti.
Accuſat reuerentiam Sabbati,
Quæ ſuam ſibi quietem inuiderit;
Adhuc inuoluta nubilo mentis
Habet fulgorem omnem pro fulgure.
Tam quærere ſe ipſam,
Quàm Chriſtum poteſt;
Quia nec ipſa eſt, vbi eſt,
Præſens magis vbi amat, quàm vbi animat,
Stare illi nulla moleſtia,
Cui eſt omnis calamitas non ſtetiſſe,
Iacere illam prohibet nobilitas doloris ſui
Seruat ad omne iter erectam.
Lactantur vberibus lacrymis
Deſideria iam adulta;
Qui præſens vngeretur, lugetur abſens;
Et

Et illi gratiùs lugendo impendit obſequium,
Quàm potuiſſet vngendo.
Recedunt à ſepulcro Diſcipuli;
Non recedit MARIA,
Quæ amiſit plus aliquid præceptore:
Cuſtodit illa ibi patronum ſuum,
Sine quo viuere toties accuſata non ſuffert;
Septem olim Dæmonum hoſpita
Puros Spiritus maculare timet acceſſu;
Stat coram ſedentibus,nec audet ingredi,
Hac lucrari modeſtia ſatagens conſcios furti;
Seruos videt in veſte nuptiali,
Et adhuc de Domino funera cogitat,
Donec recolens,
Quòd pars optima, quam elegerat
A ſe in æternum non auferretur,
Falſa mauult ſua arguere lumina,
Quàm Dei promiſſa,
Noua inſpectione
Ad nouos gemitus irritata
Tandem quærendi perſeuerantiâ
Meruit inueniendi fortunam.
Conſolatus olim lacrymas,
Quas illa pro Germani fuderat morte,
Cur illas non conſoletur,quas effundit pro ſua?
Conuerſa extra ſepulcrum quærere,
Quem malè hactenus in ſepulcro quæſierat,
Videt illi ſe proximam,nec agnoſcit.
Colonum,
Cuius ipſa etiam agriculturæ pars eſſet,
Lacrymarum imber ſerotinus
Ad gaudiorum ſemina euocat.
Diu tamen Ruſtici laruam
Diuinitas tam humana non tolerat,
Incipit illam ipſe quærere, quæ ſe quærit,

Vocat, ac ſi non ipſe ab illa receſſerit,
Sed à ſe illa:
Fit Fides ex auditu,
Quæ facta viſu non fuerat.
Experta toties, quæ de IESV virtus exiret,
Illum non contenta videre, vult tangere.
Arcet ille manum linimentis infectam,
Ineptum reputans vngi eum,
Qui iam nec Athleta eſſet, nec mortuus.

# ELOGIVM LXXXIX.

Apparet euntibus in Emmaus.
*Lucæ cap. vltimo.*

Actum de Nobis eſt,
Si qua impatientia exigimus a Deo
Promiſſa,
Deus a nobis exigat credita.
Humana beneficia expectamus per annos,
Diuina ne quidem per dies.
Vel ſi cùm Aurora venerit
Sera iam ſunt.
Qui non niſi poſt triduum
Reſurrecturum ſe dixerat,
Triduo nondum expleto iam accerſitur
Mendacij.
Anguſtæ mentes
Magna promiſſa non capiunt.
Peſſimus in dubijs conſul mæror,
Suadet a ſede pacis diſceſſum;
Vnicus error duos viatores abducit;
Exules veritatis

Re-

Relinquunt apud Socios Fidem ſuam,
Et ſpe in præteritum miſſa
In probroſæ peregrinationis ſubſidium.
Solos metus aſſumunt.
Hiſtoriam narrant; & fabulantur,
Qui fingunt ſibi damna non vera.
Amat Chriſtus argumentum colloquij,
Si non modum.
Vbi de ſuis supplicijs ſermo eſt,
Vel ſi excludatur aliunde,
Adiutor auidus aduolat
Errantibus,
Quia ſe dare viæ Ducem non poteſt,
Adiungit Comitem.
Bonus Medicus interrogationem ægroti
Præmittit morbi remedio.
Fingit Doloris ſe cauſam neſcire,
Quæ verè ſciri non poterat;
Quia, niſi fingerent, nulla erat.
Arguuntur ſtultitiæ, qui ſupra cæteros
Sapere voluiſſent,
Arguuntur & tarditatis,
Qui alioqui perfeſtinato diſceſſu
Riuerent in Fidei iacturam præcipites,
Et à veritate pluribus iam diſtarent ſtadijs,
Quàm ab vrbe.
Scripturas aperit, qui ſolus earum eſt
Clauis;
Agit Amanuenſium ſuorum
Interpretem
Qui non alia, quàm a ſe dictata
Scripſiſſent;
Donec occumbente oculis die,
Naſcente mentibus,
Sentiretur in æſtu.

Cordium Solis vicinia.
Quod peccauerat Infidelitas,
Hoſpitalitas corrigit;
Tenet iſta, quem illa fugaſſet;
Et eſt modeſto hoſpiti violentia hæc
Gratior Cęna.
Nondum aſſequutus ſuſcepti finem itineris,
Sine iniuria veritatis fingit ſe longius ire.
Quo dare maius beneficium poſſit
Minus non dedignatur accipere.
Libentius conuiuium, quàm conuiua,
Appoſitum in panem translatus
Agnoſcitur.
Nota tamen huius Sacramentum notitiæ.
Ex vultu diſtinguimur homines;
Deus ſola detegatur ex manu.

# ELOGIVM XC.

Apparet diſcipulis in cœnaculo.
*Luc.* 24. *Io.* 20.

Quæ ſit ſuperbia Fœminis,
Quod ante viros
De reſurrectione cognouerint?
Vt præierint, quæ ſequi debuiſſent,
Non fuit præpoſterus ordo, ſed Myſticus,
Opportunitatē hanc abolendi veterem culpā;
Sexui ſuo MARIÆ dignitas meruit,
Vt quæ a ſerpente deceptæ deceperant,
Eruditæ ab Angelis erudirent.
Et quæ hauſerant è Paradiſo perfidiam,
Fidem eruerent è ſepulcro

Et

Et quæ primæ laxauerant aditum Morti,
Primæ viam ſternerent & ſaluti,
Quid quòd omnia illa
Vnum in tumulum aceruata prodigia
Narrant Mulieres, ſed de Viro?
Piæ Præficæ obſequium Chriſti ſuſcipiant,
Apoſtoli, Chriſti ſuſcipient paſſiones
Illæ ferent aromata, hi flagella:
Effundent illæ oleum, hi cruorem.
At quid nunc eſt, quòd in cænaculo
Fletus, doloriſque conuiuæ
Spei ſuæ damnis nutriunt edaces metus?
Meminere Iudæorum minas,
Et Præceptoris non meminere promiſſa;
Orto iam Sole ſerò adhuc eſt apud eos,
Quia Clauſis ianuis
Ingredi prohibent nouum diem.
Vel inuitus tamen ille vltro ſe ingerit;
Enituntur ſilentes tenebræ Vocalem Solem;
Videtur, & auditur ille, nec creditur;
Pacem precatur,
Et nouos ciet ſua pace conflictus.
Aſcendunt cogitationes,
Quæ de Erebo, non de Cœlo venirent;
Omnem colligunt in oculos ſenſum.
Et adhuc iam non mulieribus,
Sed ſibi ipſis increduli
Apertis oculis ſomniare ſe putant.
Viſum iubentur emendare per tactum;
Et in carne Domini
Suam cæcitatem palpare.
Apprehendunt manibus Veritatem,
Quam mentibus non potuerant;
Seu illum per Oſtium intraſſe non credant,
Adhuc non furem reputant, ſed Paſtorem;

In ſtuporem degenerat hæſitatio,
Timor in Gaudium;
Legitur in vulneribus gloria bellatoris;
Veſtigia mortis, fiunt nouæ vitæ præſagia;
Renatum magis,
Quàm hilaratum quiſque ſe credit,
Dum ex eo quod redderetur,
Amiſſum reputans bonum
Præteriti æquitatem doloris
In Argumentum lætitiæ laxioris aſſumit.
Pacis ſuæ Prodigo Deo,
Pacem ſemel dediſſe non ſufficit.
Qui per primam,
Excitata iam bella ſedauerat,
Excitanda compeſcere voluit per ſecundam.

---

## ELOGIVM XCI.

Apparet piſcantibus. *Io.* 21.

Intentis muneri ſuo,
Vel non ſpectatus Chriſtus aſſiſtit,
Theatrum illi iucũdiſſimum, Societas operoſa,
Ad cuius delicias vel a ſummo mane feſtinat.
Arti ſuę, quam tam malè Alucifino mutauerat
Redditus Petrus
Exempli ſui violentia ſocios trahit.
Alumnos lucis nox inimica ludificat;
Illis nec ad quietem vtilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati ſubſidia,
Non illecebras voluptati,
Et adhuc ratibus ſuis ſola tædia colligunt,
ugant prædam, qui fugerant præceptorem;
In-

Inueniunt in Piſcibus metus ſuos.
Metiuntur Chriſti præſentiæ commoda
De damnis abſentiæ;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientiæ lucro reſarciunt,
Temporis, ſomnique iacturam.
Prouocat Dei liberalitatem auaritia maris;
Honeſti olim comes laboris, nunc merces eſt;
Quia nullos traxere piſces
Nouum attrahunt Piſcatorem.
Stat IESVS iam extra procellæ,
Ditionem in littore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat vt homo,
Mox operaturus vt Deus:
Inuitat ad menſam, quos nondum idoneos
Inuenit ad pugnam.
Vocat Pueros, qui & ſe matre adhuc egerent;
Et ſe viros diffiterentur
Territi laruis malorum.
Tamquam cum Pueris
Ludit Prouidentiæ ſuæ ludos.
Reuocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad ſiniſtram abiecerat;
Creat ijs nouam de vtili labore lætitiam,
Supplet de largitate ſua,
Quod defuerat illorum fortunæ;
Implet ipſe retia magnis piſcibus,
Quos illi trahendo faciant ſuos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis inſidiæ;
Agnoſcitur ex beneficio
Qui non innoteſcebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas ſibi vendicat Amoris ardore.
Non excuſſit illi reuerentiam

Deſiderium præceptoris ;
Deo horret nudum ſe ſiſtere iam non innocẽs ;
Alter poſt lapſum Adam ad velamen feſtinat ,
Nec interim ineptias reputat ,
Quòd qui nudus in naui fuerat ,
In mare ſe demergat indutus.
Feſtinant cæteri impari curſu ,
Quia nec pari fide.
Agunt iterum Dei Commenſales tripudia ;
Stupent in vno ferculo plura miracula ;
Attendunt comedentem obliti quod comedant
Epiſcari Dei curant arcana ſaturi piſcibus ;
Adeo hominibus vnum dediſſe beneficium ,
Eſt alterius deſiderium inieciſſe.

---

## ELOGIVM XCII.

Aſcenſurus ſuis valedicit.
*Marc. vltimo. Luc.* 24. *Act. Apoſt.* 1.

Collige , mi bone Hoſpes, ſarcinulas ,
Gratus accidere Mundo non potes ,
Qui vitia palpare non noſti.
Rarus in terris
Qui beneficia vtilitate metiatur.
Vulgus id vnum credit prodeſſe , quod placet.
Ægrorum pleriſque
Sola linimenta remedia ſunt :
Vbi ferrum , aut ignem vlcus requirat ,
Tolerabilior habetur Ægritudo ,
Quàm Medicus.
Gymnaſiarcha ſeuerus
Ne Rude quidem donandis
Incogitantiam diſciplinæ condonat.
Imminent feriæ ,

Et

Et paleſtra tua non miteſcit Athletis;
Torques eos præſens,
Vt vel pudori ſuo reſurrexiſſe te credant.
Adulari cuipiam, ne in extremis quidẽ officijs
Veritas potuit.
Recumbentibus querulus conuiua ſuperuenis;
Et voluptatem, quam ſpectatus feciſſes,
Intercludis auditus:
Collecturos probroſa quæq. hominũ ſcommata
Ad difficiliorem patientiam
Per hæc præuia tentamenta diſponis.
Periculorum filia ſecuritas eſt:
Qui te ſemel iratum pati potuerant,
Iram omnem iam potuere contemnere.
Inſtituturus fori cognitores,
Quo mitius in aliena inquirant piacula,
Illis opportunè exprobras ſua:
Agnoſco, & in hoc ipſo
Aliam innocentem verſutiam,
Quo deſiderium tui mitius tuos premat,
Studes aſperos imitando mores minuere.
Atqui ſuauitatem tuam ſemel expertis
Nulla creas iniuria faſtidium tui.
Rectè philoſophantes,
Vitia non monitorem odere;
Dummodo habeant te placatum in reditu,
Libenter aſperum tolerant in diſceſſu.
In affectu tuæ violento Clementiæ
Peregrinus vt es, diutius hærere non potes.
Infidelitate correcta fidei magiſtros inſtituis;
Vis mundum ijs credere,
Cùm ipſi non crediderint tibi.
Proregibus tuis Vniuerſorum Dominus
Nullam oram non ſubijcis,
Pollicitus peregrinationum ſodalem alterũ te,

Cùm alioqui ſemper ſtent coram illo :
Differuntur pietati gaudia , non negantur ;
Qui ſe inueniri non eſt paſſus in tumulo ,
Occurrit in via .

# ELOGIVM LXXXVIII.

Apparet Mariæ Magdalenæ ;
*Matth.* 16. *10*.

Noua calamitas
Trudit antiquæ memoriam ;
Ex quo ablatus Chriſtus à monumento ,
Magdalena vix meminit ;
Quòd ſit occiſus in ligno .
Damnat reuolutum lapidem ,
Qui ſe ſolertioribus
Opportunitatem fecerit furti .
Accuſat reuerentiam Sabbati ,
Quæ ſuam ſibi quietem inuiderit ;
Adhuc inuoluta nubilo mentis
Habet fulgorem omnem pro fulgure .
Tam quærere ſe ipſam ,
Quàm Chriſtum poteſt ;
Quia nec ipſa eſt, vbi eſt ,
Præſens magis vbi amat, quàm vbi animat ,
Stare illi nulla moleſtia ,
Cui eſt omnis calamitas non ſtetiſſe ,
Iacere illam prohibet nobilitas doloris ſui
Seruat ad omne iter erectam .
Lactantur vberibus lacrymis
Deſideria iam adulta ;
Qui præſens vngeretur , lugetur abſens ;
Et

Et illi gratiùs lugendo impendit obſequium,
Quàm potuiſſet vngendo.
Recedunt à ſepulcro Diſcipuli;
Non recedit MARIA,
Quæ amiſit plus aliquid præceptore:
Cuſtodit illa ibi patronum ſuum,
Sine quo viuere toties accuſata non ſuffert;
Septem olim Dæmonum hoſpita
Puros Spiritus maculare timet acceſſu;
Stat coram ſedentibus, nec audet ingredi,
Hac lucrari modeſtia ſatagens conſcios furti;
Seruos videt in veſte nuptiali,
Et adhuc de Domino funera cogitat,
Donec recolens,
Quòd pars optima, quam elegerat
A ſe in æternum non auferretur,
Falſa mauult ſua arguere lumina,
Quàm Dei promiſſa,
Noua inſpectione
Ad nouos gemitus irritata
Tandem quærendi perſeuerantiâ
Meruit inueniendi fortunam.
Conſolatus olim lacrymas,
Quas illa pro Germani fuderat morte,
Cur illas non conſoletur, quas effundit pro ſua?
Conuerſa extra ſepulcrum quærere,
Quem malè hactenus in ſepulcro quæſierat,
Videt illi ſe proximam, nec agnoſcit.
Colonum,
Cuius ipſa etiam agriculturæ pars eſſet,
Lacrymarum imber ſerotinus
Ad gaudiorum ſemina euocat.
Diu tamen Ruſtici laruam
Diuinitas tam humana non tolerat.
Incipit illam ipſe quærere, quæ ſe quærit,

Vocat, ac ſi non ipſe ab illa receſſerit,
Sed à ſe illa:
Fit Fides ex auditu,
Quæ facta viſu non fuerat.
Experta toties, quæ de IESV virtus exiret,
Illum non contenta videre, vult tangere.
Arcet ille manum linimentis infectam,
Ineptum reputans vngi eum,
Qui iam nec Athleta eſſet, nec mortuus.

---

# ELOGIVM LXXXIX.

Apparet euntibus in Emmaus.
*Lucæ cap. vltimo.*

Actum de Nobis eſt,
Si qua impatientia exigimus a Deo
Promiſſa,
Deus a nobis exigat credita.
Humana beneficia expectamus per annos,
Diuina ne quidem per dies.
Vel ſi cùm Aurora venerit
Sera iam ſunt.
Qui non niſi poſt triduum
Reſurrecturum ſe dixerat,
Triduo nondum expleto iam accerſitur
Mendacij.
Anguſtæ mentes
Magna promiſſa non capiunt.
Peſſimus in dubijs conſul mæror,
Suadet a ſede pacis diſceſſum;
Vnicus error duos viatores abducit;
Exules veritatis

Re-

Relinquunt apud Socios Fidem ſuam,
Et ſpe in præteritum miſſa
In probroſæ peregrinationis ſubſidium.
Solos metus aſſumunt.
Hiſtoriam narrant, & fabulantur,
Qui fingunt ſibi damna non vera.
Amat Chriſtus argumentum colloquij,
Si non modum.
Vbi de ſuis ſupplicijs ſermo eſt,
Vel ſi excludatur aliunde,
Adiutor auidus aduolat
Errantibus,
Quia ſe dare viæ Ducem non poteſt,
Adiungit Comitem.
Bonus Medicus interrogationem ægroti
Præmittit morbi remedio.
Fingit Doloris ſe cauſam neſcire,
Quæ verè ſciri non poterat,
Quia, niſi fingerent, nulla erat.
Arguuntur ſtultitiæ, qui ſupra cæteros
Sapere voluiſſent,
Arguuntur & tarditatis,
Qui alioqui perfeſtinato diſceſſu
Riuerent in Fidei iacturam præcipites,
Et à veritate pluribus iam diſtarent ſtadijs,
Quàm ab vrbe.
Scripturas aperit, qui ſolus earum eſt
Clauis;
Agit Amanuenſium ſuorum
Interpretem
Qui non alia, quàm a ſe dictata
Scripſiſſent;
Donec occumbente oculis die,
Naſcente mentibus,
Sentiretur in æſtu

Cordium Solis vicinia.
Quod peccauerat Infidelitas,
Hoſpitalitas corrigit;
Tenet iſta, quem illa fugaſſet;
Et eſt modeſto hoſpiti violentia hæc
Gratior Cęna.
Nondum aſſequutus ſuſcepti finem itineris,
Sine iniuria veritatis fingit ſe longius ire.
Quo dare maius beneficium poſſit
Minus non dedignatur accipere.
Libentius conuiuium, quàm conuiua,
Appoſitum in panem translatus
Agnoſcitur.
Nota tamen huius Sacramentum notitiæ.
Ex vultu diſtinguimur homines;
Deus ſola detegatur ex manu.

---

## ELOGIVM XC.

Apparet diſcipulis in cœnaculo.
*Luc.* 24. *Io.* 20.

Quæ ſit ſuperbia Fœminis,
Quod ante viros
De reſurrectione cognouerint?
Vt præierint, quæ ſequi debuiſſent,
Non fuit præpoſterus ordo, ſed Myſticus,
Opportunitatẽ hanc abolendi veterem culpã;
Sexui ſuo MARIÆ dignitas meruit,
Vt quæ a ſerpente deceptæ deceperant,
Eruditæ ab Angelis erudirent.
Et quæ hauſerant è Paradiſo perfidiam,
Fidem eruerent è ſepulcro

Et

Et quæ primæ laxauerant aditum Morti,
Primæ viam ſternerent & ſaluti,
Quid quòd omnia illa
Vnum in tumulum aceruata prodigia
Narrant Mulieres, ſed de Viro?
Piæ Præficæ obſequium Chriſti ſuſcipiant.
Apoſtoli, Chriſti ſuſcipient paſſiones
Illæ ferent aromata, hi flagella:
Effundent illæ oleum, hi cruorem.
At quid nunc eſt, quòd in cænaculo
Fletus, dolориſque conuiuæ
Spei ſuæ damnis nutriunt edaces metus?
Meminere Iudæorum minas,
Et Præceptoris non meminere promiſſa;
Orto iam Sole ſerò adhuc eſt apud eos,
Quia Clauſis ianuis
Ingredi prohibent nouum diem.
Vel inuitus tamen ille vltro ſe ingerit;
Enituntur ſilentes tenebræ Vocalem Solem;
Videtur, & auditur ille, nec creditur;
Pacem precatur,
Et nouos ciet ſua pace conflictus.
Aſcendunt cogitationes,
Quæ de Erebo, non de Cœlo venirent;
Omnem colligunt in oculos ſenſum.
Et adhuc iam non mulieribus,
Sed ſibi ipſis increduli
Apertis oculis ſomniare ſe putant.
Viſum iubentur emendare per tactum;
Et in carne Domini
Suam cæcitatem palpare.
Apprehendunt manibus Veritatem,
Quam mentibus non potuerant;
Seu illum per Oſtium intraſſe non credant,
Adhuc non furem reputant, ſed Paſtorem;

In ſtuporem degenerat hæſitatio ,
Timor in Gaudium ;
Legitur in vulneribus gloria bellatoris ;
Veſtigia mortis , fiunt nouæ vitæ præſagia ;
Renatum magis ,
Quàm hilaratum quiſque ſe credit ,
Dum ex eo quod redderetur ,
Amiſſum reputans bonum
Præteriti æquitatem doloris
In Argumentum lætitiæ laxioris aſſumit.
Pacis ſuæ Prodigo Deo ,
Pacem ſemel dediſſe non ſufficit .
Qui per primam ,
Excitata iam bella ſedauerat ,
Excitanda compeſcere voluit per ſecundam .

---

## ELOGIVM XCI.

Apparet piſcantibus . *Io.* 21.

Intentis muneri ſuo ,
Vel non ſpectatus Chriſtus aſſiſtit ,
Theatrum illi iucũdiſſimum, Societas operoſa ,
Ad cuius delicias vel a ſummo mane feſtinat.
Arti ſuę, quam tam malè Alucifino mutauerat
Redditus Petrus
Exempli ſui violentia ſocios trahit .
Alumnos lucis nox inimica ludificat ;
Illis nec ad quietem vtilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati ſubſidia ,
Non illecebras voluptati ,
Et adhuc ratibus ſuis ſola tædia colligunt ,
ugant prædam, qui fugerant præceptorem ;
In-

Inueniunt in Piſcibus metus ſuos.
Metiuntur Chriſti præſentiæ commoda
De damnis abſentiæ;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientiæ lucro reſarciunt,
Temporis, ſomnique iacturam.
Prouocat Dei liberalitatem auaritia maris;
Honeſti olim comes laboris, nunc merces eſt;
Quia nullos traxere piſces
Nouum attrahunt Piſcatorem.
Stat IESVS iam extra procellæ,
Ditionem in littore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat vt homo,
Mox operaturus vt Deus:
Inuitat ad menſam, quos nondum idoneos
Inuenit ad pugnam.
Vocat Pueros, qui & ſe matre adhuc egerent,
Et ſe viros diffiterentur
Territi laruis malorum.
Tamquam cum Pueris
Ludit Prouidentiæ ſuæ ludos.
Reuocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad ſiniſtram abiecerat;
Creat ijs nouam de vtili labore lætitiam,
Supplet de largitate ſua,
Quod defuerat illorum fortunæ;
Implet ipſe retia magnis piſcibus,
Quos illi trahendo faciant ſuos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis inſidiæ;
Agnoſcitur ex beneficio
Qui non innoteſcebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas ſibi vendicat Amoris ardore.
Non excuſſit illi reuerentiam

Et paleſtra tua non miteſcit Athletis ;
Torques eos præſens ,
Vt vel pudori ſuo reſurrexiſſe te credant.
Adulari cupiam, ne in extremis quidẽ officijs
Veritas potuit .
Recumbentibus querulus conuiua ſuperuenis ;
Et voluptatem,quam ſpectatus feciſſes,
Intercludis auditus :
Collecturos probroſa quæq.hominũ ſcommata
Ad difficiliorem patientiam
Per hæc præuia tentamenta diſponis.
Periculorum filia ſecuritas eſt :
Qui te ſemel iratum pati potuerant ,
Iram omnem iam potuere contemnere.
Inſtiturus fori cognitores ,
Quo mitius in aliena inquirant piacula ,
Illis opportunè exprobras ſua :
Agnoſco, & in hoc ipſo
Aliam innocentem verſutiam ,
Quo deſiderium tui mitius tuos premat ,
Studes aſperos imitando mores minuere.
Atqui ſuauitatem tuam ſemel expertis
Nulla creas iniuria faſtidium tui.
Rectè philoſophantes ,
Vitia non monitorem odere ;
Dummodo habeant te placatum in reditu ,
Libenter aſperum tolerant in diſceſſu .
In affectu tuæ violento Clementiæ
Peregrinus vt es, diutius hærere non potes.
Infidelitate correcta fidei magiſtros inſtituis ;
Vis mundum ijs credere ,
Cùm ipſi non crediderint tibi.
Proregibus tuis Vniuerſorum Dominus
Nullam oram non ſubijcis ,
Pollicitus peregrinationum ſodalem alterũ te ,

Præmunis Viatico plane te digno ;
Noua Magia ad excantationem ſerpentium ;
Noua lingua ad eruditionem rudium ;
Noua peritia ad curationem ægrorum.
Energumenos Spiritus tui iubes
Suam ſalutarem dementiam alijs inſtillare ;
Et coactis in obſequium Gratiæ elementis,
Prima ſalutis in homine ſemina
Rigare àqua, impinguare oleo, fouere flamma
Perſuaſum vis mundo,
Te illi ſuam non ſolùm pacem eripere,
Sed, & tuam relinquere.
Et opportunè ſanè.
Suſpicari enim volueram,
Repetijſſe te rem quam attuleras,
Cùm nullam poſt te pacem inuenerim.

## ELOGIVM XCII.

**Aſcendit Triumphator in Cœlum.**
***Marc. 16. Act. Apoſt. Primo.***

In Cœlum te, niſi ardua, non deducant
Illuc properanti per montium apices iter eſt:
Quo Chriſtus aſcendit per gradus,
Saltu venire qui ſperes?
E ſpecu Bethlem in Caluariæ cliuum profecit:
Inde in Oliuetum, vnde in Empyreum.
Ne mireris in homine motum,
Qualem non miraris in aqua.
Non aſcendit, & ipſe ſublimius,
Quàm ante deſcenderit.
Elias maior telluri rapitur;
Non vnus ſperet Spiritum duplicem Eliſeus.
Igneo tamen non effertur in Curru,

Ne

Ne qui ignem miſſurus in terras venerit,
Poſſet argui furaturus veniſſe.
Cui ſola leuitas triumphus eſt,
Habet in Oliueto Palmetum.
Gentes domitas in hac pompa ne quære;
Coram Deo vnica triumphandi cauſa
Se ipſum viciſſe.
Poſt dies decem
Pretioſa deſcenſurus in pluuia,
Aſcendit in Nube.
Ex Orbe, in quo tam malè exceptus
Egrediens,
Puluerem non excuſſit e pedibus,
Sed attraxit.
Numquam grauis tellurí,
Niſi cùm eam onere leuaret ſuo.
Quàm inhæreret hominibus conjice,
Qui tali glutino inhæreſceret ſaxis.
Quæ condoluerant morienti,
Meruere oſcula triumphantis,
Iam non futurus Viator
Ipſos in terra propemodum
Oblitus eſt pedes.
Se in itinere non trito ſequutis,
Quid vtilius relinqueret, quàm veſtigia?
Primus a Dei Vrbe Lapis hic eſto?
Quo qui venerit,
In illius finibus eſſe ſe ſciat,
Non vno hic Dei digito, ſed bino pede
Ea ſcripta lex homini,
Vt Cœlum, niſi tellure calcata,
Non ſperet.
Triumphalis Cælitibus Dies,
Eos candicare iuſſit in veſtibus,
Hæc in Regno Innocentiæ purpura eſt.

Humanitatis facti ſunt Candidati,
Ex quo titulus hominis
Dignitas eſſe cępit in Deo.

# ELOGIVM XCIV.

Linguarum imbrem pluit in ſuos.
*Act. Apoſt. cap. 2.*

Quæ aſcendit ad veri Iouis dexteram
Aquila,
Illi non miniſtrauit fulmina,
Sed excuſſit.
Extulit Cœlum è terra halitus,
Quid mireris in aere Meteora?
Venti, & fulmina
Sublimata trahunt de tellure materiem.
Inanes vltra eſſe non decuit homines,
Cùm iam complerentur & dies.
Deprehenſus in tempeſtate
Irretitur a Piſcatoribus Deus,
Et mitiora conſentiens in iura captiuus,
Indices iracundiæ flammas
Ponit emblemata Charitatis.
De linguarum ſemine Cordium meſſor
Supra vertices ſtatuit
Sublimiora Mortalibus loquuturus,
Taciti, ex quo ſine Verbo diſcipuli,
Dum non iam verbum a lingua,
Sed a verbo linguas expectant,
Aſſiduis vbi lacrymis agnouerunt,
Ferri adhuc
Spiritum Domini ſuper aquas.
Per Iudæorum metum
Ad Dei proficientes amorem,
Cæna-

Cænaculum abſtinentia dedicantes
Linguas attraxere ſilentio,
Ebrietatem ieiunio contraxere.
Terra iterum ſine Chriſto
Inanis, & vacua
Eam infert igni violentiam,
Vt deſcendat.
Parientium tormina
Expertum Cęlum eſt;
Cùm veritatem, & Iuſtitiam
Diu deſiderato puerperio daret in lucem.
Quandoquidem iam perfecerat opus ſuum.
Sedit opifex Spiritus,
Vtique permanſurus in homine,
Quia Caro iam non eſt.
Portus Salutis
Ne in cæco errantibus fruſtra pateret,
Multiplici munitus eſt Pharo.
Felix quicumque
His iter ſuum regat indicijs.

---

# ELOGIVM XCV.

**Gloria ſua Mundum implet.**

**Abiecit Cęlum fulmina; inerme iam eſt,**
**In eius expugnationem**
**Securi nunc, Titanes, aſſurgite,**
**Admiſit de terra Colonias,**
**Tueri ſe è Terrigenis, vel ſi velit, non poſſet.**
**Extra tellurem**
**Homo homini iam lupus non eſt.**
**Vbi liuor locum non habet,**
**Nemo fratrem patiatur excludi.**
**Quamquam, quæ neceſſitas**

Op-

Oppugnandi nunc Cœlum,
Quod in reciproca commercia
Cum tellure conſenſit?
Datus aliquis vtrinque Obſes eſt Deus;
Deſcendit Paracletus, aſcendit Chriſtus;
Qui tamen toto non contentus Empyreo,
Excurſiones aſſiduas agit in terram.
Nulla illi voluptas regnare,
Si non regnet cum multis.
Occupaturus propè omnes iam ſolus;
Ipſe Sacerdos,
Ipſe victima, ipſe omnia eſt;
Alium Martem iam bella non inuocant
Alium Neptunum Nauigia non implorant;
Adepta Cyprus Veneri, Delos Apollini,
Creta Ioui.
Ignorat Ægyptus Iſidem, Arcas Alcidem;
Roma ipſa, quæ tota Pantheon fuerat,
Per Piſcatoris annulum
Vni deſponſa iam Numini;
Multiplicem de Dijs ſuis
Obtulit Hecatombem.
Citra vitium aurium verus Midas
Vniuerſa quæ tetigit, aurea fecit.
Pretium eius in flagella vſque manauit
Nobilitauit opprobria, quia pertulit;
Calamitates nuda iam nomina ſunt;
Acquiſiere vim beneficij,
Ex quo Dei Filio pares in fortuna
Nos reddunt.
Probroſum antea ſerui nomen,
Prima nunc Dignitas eſt,
Supremæ Maieſtatis ambitio
Libertos ſuos omnes Reges inungere;
Vnde Chriſma quod adhibet

Non

Non tam Athletas armat ad pugnam,
Quàm Regni candidatos
Initiat ad Coronam.
Athenas vbique circumferunt
Semiuocales Galilæi;
Et Litteratura omnis de IESV eſt;
Plena definitur philoſophia illum ſcire,
Plena felicitas illum diligere,
Antiquat iura omnia nomen nouum;
Motis fluctibus Remora
Fixis fit vehiculum montibus.
Immutauit Areopago Iudices,
Circo Gladiatores.
Feris Eremos eripit,
Et dat Aſcetis,
Monſtra naturæ minuit,
Et auget Gratiæ.
Faunis ſyluas, ſed pudicis exhilarat,
Protheis Vrbes,
Sed ſolam verſatilibus in Salutem.
Velint nolint,
Omnia Chriſto dant gloriam,
Vel beneficijs affecta, vel pœnis.
Quo maior illi tamen laus ſit,
Eſto tu melior,
Nulla illi panegyris gratior,
Quàm quæ ſibi dignus venit ex Moribus.

# ELOGIVM XCIV.

Stephani Agonem ſtans ſpectat.
*Act. Apoſt. cap. 7.*
Pellite Populi,
Feras, & Mirmillones è Theatro;
Mitiores de Gladiatoribus ſuis ludos
Dare

Dare Mundo Chriſtus inſtituit.
Primicerius Purpuratæ Legionis
Certam ſibi, ſuiſque Victoriam
Coronato vaticinatus in nomine
Facturos periculum fortitudinis,
Qua plenus erat,
Cum tota Iudęorum feritate committitur;
In tam duras ceruices alliſum,
Integro capite rediturum ne puta.
Incircumciſos corde
Circumcidere Verbi Dei gladio ſatagit;
At Orpheus alter,
Arte, quàm auditore felicior,
Præter lapides nihil penitus ad ſe trahit.
Cœli Siren innoxia
Eos incidit in Vlyſſes,
Qui malo ſuæ perfidiæ alligati
Aures contineant, ſaxa proijciant,
Non tolerant Emphatici grauitatem ſermonis
Mentes leuiſſimæ.
Ex carne toti
Reſpondere ſpiritui neſciunt.
Vnde quas non habent a Doctrina ſuppetias,
A furore mendicant,
Exerceri in Vrbe
Inurbanitas tanta non poteſt;
Ex illa egrediuntur Academici,
Redituri Lictores,
Et veſtibus ad Pauli pedes abiectis,
Illi Apoſtolatum prędagiunt.
Noui Gigantes
Cælum ſaxis aperiunt,
Alijs tamen, non ſibi.
In homine iam pleno Gratia
Locum ira non inuenit,

Etiam

Etiam de alieno peccato Iuſtitiam ſuam
Cumulat,
Et lapides accipiens, preces reddit.
De hoſtibus ſollicitus, de ſe ſecurus;
Pro ijs pronus in genua
Pro ſe ſtans rogat.
Nec enim impetrari Saulus a Deo
Oratione quacunque potuerat.
Sui cauſa proſtrato
Honoris gratia Chriſtus aſſurgit.
Tantæ virtuti
Suam quodammodo ſedem cedens,
Omnes Martyres veneratur in primo.
Indulget illi
Non Angeli ſolùm faciem, ſed & Sortem.
Cui vita labor fuerat, mors ſomnus eſt.
Credas non attigiſſe lapides mentem,
Quæ vel ſub ipſis obdormiuit in Domino.

## ELOGIVM XCVII.

Saulum ex Equo deturbaturus deſcendit.
*Act. Apoſt. cap. 9.*

Gigantem paritura torquetur Eccleſia,
Et quaſi noua Rachel,
Dum Benomi ſuum animat, exanimatur.
Quidni demum ſe Abortiuum agnoſceret
Qui ſe publica natum meminiſſet in via;
Qualem hominem Paulum credam,
Quem tanti fecerit Deus
Quanti totum propemodum humanum genus?
Illius vnius gratia
Exhibitum vniuerſis iterauit obſequium;
Exiuit rurſus à Patre

Et

Et Graſſator beneficus inſidiatus Viatori
Specioſa illum nequitia ſpoliauit.
A Protomartyre diu rogandus haud fuit,
Vt in hanc vellet expeditionem aſſurgere;
Eo vix audito protinus ſtetit,
Quaſi qui feſtinaret ad opus;
Non dilaturus ne per momentum quidem
Hoc cœlo Gaudium,
Niſi triumphus debitus Stephano,
Eum quodammodo per dies aliquot
Retraxiſſet à Saulo,
Regis Idolatra.
Quàm non quia Dei,
Sed magis quia Patrum erat amaret;
Acceptis litteris tumidus
Conceptis ſupplicijs truculentus,
Erebo, quàm Damaſco iam propior,
Serenitatem omnem
Nube lucida inuolutus amiſit.
Ferre Equus non ſufficit hominem
Vel ipſi iam grauem Deo.
Alliſus in terram concipit deſiderium Cœli;
Et per Tyrocinium tenebrarum
Initiatus ad lumina,
Cæcus ad cætera omnia, Deum videt.
Deiectum non ſodales ſolùm
Sed & lux ipſa deſtituit.
Fortunata tamen deiectio,
Quæ cæcatum erronem deducit in Vicum,
Qui & vocatur Rectus, & eſt.
Iam tu Chriſte configuratus
Reſurgis & ipſe poſt triduum;
Et de rebus iam non vt antea iudicans,
Mutatos ſibi intelligit oculos,
Non ademptos,

Squam-

Squammas non exuit,
Niſi redactus ad anguſtias
Serpens,
Et vas electionis,
Niſi luſtralibus prius vndis ablutum,
Suauiſſimi nominis aromataria
Non impletur.
Vt philoſophiæ noſtræ prima Theoremata
Eſſe de patientia ſcias,
Quid ante omnia doceatur attende.
Prima Doctori gentium collata cognitio,
Continet;
Non quanta agere illum oporteat,
Sed quanta pati.

## ELOGIVM XCVIII.

Venientis ad Iudicium apparatus.
*Matth.* 24. *Lucæ* 23.

Horreſcite diem Domini, Difides ſerui.
Differte lacrymis incendium Mundo;
Niſi areſcentibus hominibus
Arſurus ille non eſt.
**Nutrite fiduciam Veſtram,**
**Qui à Principibus appellatis ad Deum.**
**Sedebitis & vos quandoque, qui ſtatis.**
**Purgando tritico**
**Sua decreta Area eſt,**
**Et omnis Celſitudinis fæces,**
**Vna Vallis expectat.**
**Supremum terris bellum**
**Indicit tuba nouiſſima,**
**Et ſubirati numinis ſigna**
**Omnem contra inſenſatos,**

**Cæli**

Cœli malitiam vocat.
Hoc quaſi cornu ferali
Ad venerationem Vulpecularum
Progreditur Deus.
Canit receptui Miſerationibus ſuis,
Iiſque morientibus
De Mundi Incendio rogum facit.
Egregius cuiuſque operis Licitator
Haſta poſita Crucis ſuæ
Voce Præconis Regni ſui auctionem edicit.
Deſcendunt accuſare ſidera,
Quos nox texit.
Siſtuntur & ipſa iudicio,
Quæ lumina tenebrionibus miniſtrarunt.
Cęli oculi perſpicere propius appetunt,
Qui habeatur, in tanta multitudine
Pro Cœlo delectus
Cupidi ipſi etiam arcanorum,
Vbi omnia euulgantur, accurrunt.
Contagium telluris
Innocentes impiat faces;
Quæ in cœlo ſidera fuerant
Cùm terras attigere, fulmina ſunt.
In Beatorum Corporibus
Exceptura tot Soles,
Stellas iam a ſe proijcit Dei Domus.
Vbi peſſimè conſcium
Cor terræ palpitat,
Et vndequaque concepto igne febricitans
Inſanis fatigat moribus Phreneſim ſuam.
Seſſuri Iudicis metu
Feſtinante elementa reddere
Quæ ſingulis debent.
De Cadaueribus, quæ abſumpſerunt,
Ne ipſos quidem retinent Cineres.

Hæc

Hæc, qui legis, intellige.
Non niſi opponendæ vitijs hominum
Commouentur Virtutes Cœlorum.

# ELOGIVM XCIX.
Iudex ſedet in Valle Ioſaphat.

Aperti Dei libri ſunt;
Claudite veſtros Mortales.
Timete, Reges, Iudicium Pauperum,
Quorum vltioni totus hic decretus eſt Dies.
Incidiſtis, & vos
In Piſcatorum retia, magni Piſces;
Nec frangere poteſtis illa, nec fugere.
Dedocete vos ſublimia
In vallem abiecti,
Nec audete poſthac ſerenitatem iactare,
Qui nubi fætæ fulminibus ſubiacetis.
Cuique Regno ſuus in cœlo Cometes
Finem denunciat.
Quærit Crux transfugas ſuos,
Et in vnum collectis inſultat.
Submittunt ſidera faces venienti;
Fit illi concolor Luna per ſanguinem;
Sol verò hac erubeſcentia non contentus
Ne Maculas & ipſe detegat ſuas
Lumina contegit.
Non profuturam pęnitentiam
Agit Mundus in Cinere.
Pullulat vndequaque populus Mortis,
Et huiuſce pars populi ſummi Reges.
Par in omnibus nuditas, diſpar cauſa,
Niſi quòd omnes
E communi naufragio enatarunt.
Non-

Non admittunt veſtem aliam Chriſtum induti
Cæteris verò vtpote ad flagella paratis;
Nulla permittitur.
Cadere Montes velit ambitio ſe ruente.
Qui theſauros ſuos omnes
Abdiderunt in terra
Omne quærunt à terra ſubſidium.
Auent redire Matris in viſcera,
Ex quo id ipſum, quod nati ſunt,
Deſinit ijs eſſe beneficium, & fit pæna.
Tolluntur in aera,
Qui nunquam toti inhæſere telluri,
Et grauitate morum
Leuitatem hanc aſſequuti, tripudiant.
A filio hominis
Exercetur humano more Iudicium:
Mitis neſcit eſse crudelibus,
Crudelis mitibus.
Damnatur vnuſquiſque
Se teſte, ſe accuſatore, ſe Iudice,
Et qualem illum paſſi ſunt alij,
Talem & ipſe patitur Deum.
Declina nequitiam, qui forum non potes:
Quamdiu trepidus nō fueris, te ſecurū ne puta
Cogita perire te poſſe, ne pereas.

---

## ELOGIVM C.

E tribunali in Solium migrat, vbi regnat in æternum, & vltra.

Peracta Dei fabula
Recognoſcuntur Actores,
Et vnum, & idem
Perſonas, & ſcenam ſequitur fatum.

Vbi

Vbi nunc homines, vbi vrbes, vbi mundus eſt?
Vbi eris & tu, qui hæc legis?
Morti ipſi ſua quoque mors imminet;
Fiet illi Carnifex ſui
Cùm cæterorum eſſe deſierit,
Vt quid ſint, quæ in mundo vides, intelligas,
Quid ſint futura cognoſce.
Omnia Cinis.
Sed colore vario pretium mentiuntur.
Expecta diem,
Quæ ſola ſuam mentibus lucem reddat,
Internoſces malos à bonis,
Cùm vtroſque diſtinxerit Deus.
Nulla Zizanijs reuerentia collecto tritico.
Vaſa decoris imbuet æternus odor,
Vaſa nequitiæ recoquet æternus ignis.
Abradentur è Mundo
Monumenta omnia ſcelerum;
Ne ipſa quidem iam extent eorum loca
Noua tellus educetur, & nouum Cælum.
Deiectis Hædis ad tormina,
Aſſumet Agnus Agnos ad paſcua,
Exutus horrorem Iudicis
Maieſtatem induet Regis.
Omni ſoluta iam compede
Euolabit ad originem ſuam libera Probitas;
Nullo iam illam ambiente contrario
Fines ſuos conſtituet perennem pacem.
Steteris hactenus, ſedere hunc potes, mi Ieſu,
Bonus, & malus in loco ſuo ſunt,
Vindici criminum, curatori Virtutum,
Nemo negotium iam faceſſat.
Nullus tibi ſupereſt labor, nullus & mihi.
Non habui vbi quieſcerem opportunius,
Quàm vbi te ſedentem relinquo.

Gi-

Gigantis emenſus itinera
Otij neceſſitatem contraxi.
Pinxi ego te coloribus planè non tuis;
Felicius exprimam, ſi te videro.
Amando corrigam, quod ſcribendo peccaui.
Scatebit, fateor, vitijs ſæculi ſuis opus,
Et in Area Bellonæ conceptum
Plumbeum totum erit, ac ferreum;
In margaritis tamen
Nubilo, & fulguranti genitis cælo,
Quo iure, ſerenitatis, quam nũquam agnouere
Nitorem exigas?
In tanta rerum vertigine
Seuerus mihi nimium es,
Si meis exigas rectitudinem omnẽ in ſenſibus
Apud nos, ne ipſa quidem tellus, iam ſtat;
Et ſtem ego a me nunquam diuerſus;
Inter tot, qui me ambiunt montes
Æmus eſt mihi multiplex, Parnaſſus nullus;
Pro Apolline, & Muſis
Odioſa circa me Monoſyllaba
Mors, & Mars perſtrepunt.
Niſi eſſes ipſe Pax noſtra,
Ne de te quidem cogitare potueram.
Hæc ſi te igitur exornant ſtudia
Redde illis ætatem ſuam.
Quamdiu minor non ſit licentia gladijs,
Nulla ſit calamis.

**Laus Deo, ac Æterno eius Filio Sponſo IESV, necnon Deiparæ Virgini, ac Sponſo Ioſeph.**